

HÚS/VÉT

Muselière
2026

„Csülök pékné módra” © Alan Dave Darel
„Szombatok íze” © Daz D.
„Hajnali ajtó” © Daz D.
„Disznósült” © Dénes H. K.
„Mindennapi kenyерünk” © Dénes H. K.
„Merev testek” © Emy Dust
„Écorché” © Estell Ivy
„Restancia” © Pálffy Gergő
„Budapest sertésragu” © Pádár-Csernus Vivien
„Falatnyi szeretet” © Ronnie W. A.

Borítókép © RWA, Emy Dust, Iván Eszter
Szerkesztette: Ronnie W. A., Pálffy Gergő
A kötet elkészülésében segítséget nyújtott: Iván Eszter

Muselière Alkotói Csoport
2026

ISBN 9786150268590

A gyűjtemény 18 éven aluliak számára nem ajánlott!
A kötetben szereplő műveket részleteiben vagy
egészében a szerzők engedélye nélkül felhasználni és
megosztani TILOS!
Minden jog fenntartva!

A kötet novellái az alábbi érzékeny témákat
tartalmazhatják:

erőszak (fizikai és szexuális utalásokkal)
halál, gyász, öngyilkosság
testhorror, boncolás, bomlás részletes leírása
kannibalizmus és étkezéssel kapcsolatos torz
viszonyok
mentális betegségek és pszichés szétesés
vallási témák és azok kifordítása
függőség, kiszolgáltatottság
explicit vagy nyugtalanító testi és érzékszervi
leírások

A kötet egyes részei felkavaróak lehetnek!

18 éven aluliaknak nem ajánlott!

Daz D.

- SZOMBATOK ÍZE -

Türelmetlen hangok harsannak fel odakint. A közelben valahol ajtó csapódik, majd futó lépések verik fel a tömbház folyosójának csendjét. Valaki végiglohol a mi ajtónk előtt ritmustalan, széteső hadarással. Az összeszedetlen mondatok gyorsabban születnek meg a szájából, mint a gondolatok a fejében, mintha telefonba beszélne.

Figyeljük a léptei ritmusát. Olyan, mintha kissé megkavarta volna a lelkünket a dobolás.

Ma szombat van.

Nem szeretjük a szombatokat, mert ez a nap az, amikor sürgető kényszert érzünk arra, hogy takarításba kezdjünk, kitarjuk az ablakokat és beengedjük egy kis friss levegőt, mielőtt megpusztulnánk a szobában uralkodó tömény fülledtségtől. Ha szellőztetünk, bejut a külvilág a hálószobánkba.

Mindig így kezdődik, aztán ki akarunk jutni a szabadba.

Az ablak nyitva, a függöny időnként belebben a szoba közepéig az egyre erősödő szélben, majd visszahúzódik, mintha habozna, hogy előcsalogasson-e minket vagy sem. Tavasz van, legalábbis emlékszünk rá, hogy mit jelent ez a szó. Régen jártunk odakint nappal, semmitől sem tartva, az emberek közt, de azóta félünk.

A tavasz ma szétszórt, ideges esőfelhőket küld értünk, amelyből a párkányon sürgetően pattognak az esőcseppek, és apró, szabálytalan ritmust vernek. A levegő hideg és nedves, de éppen ez teszi élővé számunkra az alkonyt. Ma minden olyan más, mint a hét többi napján. Majdnem olyan, mint amikor még nem voltunk így együtt.

Egy villanás fehérre mossa a falat. Egyszerre érzékeljük, arra kapjuk a fejünket, és érezzük, hogy a testünk megborzong. Talán ez az egyetlen dolog, amit egyszerre érzékelünk, minden más annyira szétszóródik bennünk, mint a puzzle a szobánkban az ágy alatt, amihez nem nyúltunk már évek óta.

Őt nem érdekli már. Végtelennek érzékeli az időt, a múltja homályba vész, és bármi, ami felkelti az érdeklődését csak arra elég, hogy enyhítse az éhségét. Mi fönt hullámsunk a lelke tengerének a tetején, Ő ritkán csatlakozik a mélyből.

– Talán már nincs is – mondjuk, és páran a mélyben fulladozva egyetértenek a felvetésünkkel.

Újabb villanást látunk a szemünk sarkából, majd érkezik a csattanás. A lakótelep fényei nem alszanak ki teljesen, de a régi villanyvezetékek úgy reagálnak egy ilyen csattanásra, ahogy kell. Minden tompább lesz, mintha a világ csak fél szemmel figyelne ránk, emiatt úgy érezzük, ez egy jel. Ahogy megcsapnak minket az ablakon túlról, a park felől az ázott föld jegyei, a nedves aszfalt porral kevert, keserédes illata, majd követi a buszmegálló rozsdával kevert szaga, meglődül a szívünk.

Az ablakhoz megyünk, hogy mélyet szippantsunk a levegőből. A vihar ellenére nevetés sodródik fel hozzánk, majd elnyújtott kiáltozás, aminek a hangjai néha eltűnnek, majd visszatérnek a szellőkésekkel.

Szombat van, és a gyomrunk kordul. Felhergel minket a jókedv.

A konyha félhomálya hívogat minket, a pulton a fazék üresen vár. A tojások megmosva, sorban fekszenek egy konyharuhán, hűvösek az ujjaink alatt.

– Így jó lesz – kérdezzük?

– Nem tökéletes – válaszoljuk.

Megszámoljuk mind az öt tojást, majd megigazítjuk őket, hogy tökéletesen, párhuzamosan álljanak. A mozdulataink lassúak, kimértek és pontosak. Szeretünk precízek lenni, ha főzünk.

A vihar egy pillanatra erősödik, a csukott ablakok egy pillanatra megremegnek, de a nyitotton át érkezik egy sóhaj illatú szélroham a késve dörrenő mennydörgéssel. A bordáink mögött érezzük a rezonálást.

– Ki akarunk menni! – mondjuk egyszerre, bár egyikünk késik a közös hanggal, mégis ugyanazon a vágy színezte hangon szólunk, és az érzés csak erősödik, amikor egy csoportosulás hangjai a közelből tisztán felszűrődnek a hatodikra. Itt lehetnek a tömbház alatt.

Talpak csapódnak a vizes járdán, részeg dalolászás ver visszhangot, mások nevetnek, és a nevetés túl magas, túl éles. A szél felkap egy mondatot, darabokra hasítja egy villám fényénél, majd felénk dobja. Nem értjük, mégis pontosan tudjuk, hogy tőle jön, attól, akivel hamarosan találkozunk kell. A hangja érces, és ez tetszik nekünk.

Állunk az ablaknál, és érezzük, hogy valamelyikünkben megformálódik a döntés, hogy cselekednünk kell. Bólogatunk, miközben a mellkasunkban ritmusra tágulni kezd egy hely, és amikor a nevetés hangjai odakint hangosabbá válnak, bennünk is megmozdul valami, mint a víz felszíne forrás előtt.

A kabát a széken vár, a cipő a küszöb felé fordítva, minden patyolattiszta, ahogyan mi magunk is. Kényesen figyelünk a külsőnkre. Mindannyiunkat zavar valami, és mindannyian megszállottan babrálunk a testünkkel, hogy az idők végeztéig vonzóak legyünk. A hajunk

tökéletes, barna hullámokban omlik a vállunkra, a szemünk csábosra rajzolt, a pilláink hívogatnak, a szánk csókra áll, ahogy a tükör előtt ellenőrizzük egy búcsúpillantással az eredményt.

– Olyan szép! – sóhajtjuk többen. Még emlékszünk, milyen gyönyörű volt, amikor először megláttuk a testünket látszólag idegesen ácsorogni a bárpult mellett. Mindannyian átéltük az idők végtelen folyamán, egyikünk sem kivétel.

– Túl szép! – értünk egyet.

A kulcs a tálban fekszik az ajtó melletti komód tetején, és amikor megérintjük, a gyomrunk éhesen kordul; a fém hidege tisztán, élesen vág át rajtunk, akár egy kés pengéje.

A testünk már tudja, hogy a hangok és a vágy hívása mit jelent. A szívünk őrült ritmust ver, akár a közeli utcából fellüktető zene. A basszus tompa, a ritmus szabályos, a köztés zajok rendezettek. Kedveljük ezt a különbséget a többi, káoszszerű zajhoz képest. A rendezettségben van hely, a helyben pedig elférünk mindannyian.

Kopogó cipősarkak zaja követi az utunkat le, az épület elé. Megnyugtató számunkra a kinti sötét és a nedvesebb, hűvös levegő. A bőrünk szinte lángol az izgalomtól. Hiszen ez egy különleges nap.

– Szeretem a szombatokat – jelentjük ki. Nem mindannyian bólíntunk.

Arra indulunk, ahol az érces férfihangot kihalljuk a szüntelen sutyorgásból. Ott lesz majd a helyünk.

A bár ajtaja nehezen, nyikorogva enged. Nem új a hely, néha ide jövünk, hogy élvezzük a szombatokat, az új ízeket. Már évtizedekkel ezelőtt is ugyanitt állt a

kocsmá, ugyanezzel a sötétbarnára mázolt, mindig ragacsos ajtóval. A nedves gumiszőnyeg a bejáratban visszatart egy fél lépésre, mintha mérlegelné, beengedjen-e minket. A falak ismernek minket, ezért azt suttogják, megloptuk őket.

A szőnyeg végül enged, lépünk. A levegő bent melegebb, sűrűbb, a hangok rendszertelenül szétfutnak minden irányba, nem fókuszálnak, mielőtt körénk záródnak. A fény a pult mögötti üvegeken tompán csillan, mintha a víz alatt lebegnénk. Olyan, mintha a hely maga a fejünkben lenne, a mélyben, ahol folyamatosan visszaverődik a tenger, ami egyszerre vagyunk Ő és mi magunk.

Tetszik a lassan rendeződő hang-rendszer, ezért egy pillanatig lehunyt szemmel hagyjuk, hogy a zaj körbefonjon, amíg a kabátunkat lecsúsztatjuk a vállunkról, majd az ajtó melletti fogásra tesszük, és engedjük, hogy a zene vezesse a kezünket, ami lejjebb húzza a kissé szoros ruhát a dekoltázsunkról.

Az érces hangot nem keressük sokáig. Már a fogas mellett állva ráismerünk, ahogy egy mondatot félbehagy, majd szétnézve újakezdi, mintha a saját gondolatait akarná rendezni. A hazugok sajátja a módszer. A nevetése, amivel elfedi a csalást, rövid és fémes, mint egy késszúrás. A férfi nem néz ránk azonnal, és mi sem figyeljük őt. Nem sietünk, van időnk, hiszen a fazékban még víz sincs.

A csapossal szemben állunk meg, várjuk a sorunkat, de nem ülünk le, mert pontosan emlékszünk rá, milyen csalogató a testünk, ahogy nekidől egy bárpultnak, és a hajtincsek a vállunkon hogyan bucskáznak le arra

hívogatva, hogy valaki végre megérintsen minket, és végre elcsábíthassuk.

– Rosszul fogalmaztuk meg – javítjuk ki motyogva magunkat. Igazunk van, mert mi nem csábítunk. Rendszerezünk, talán ez a megfelelő szó rá.

– Meghívhatlak valamire? – A férfi hangja előbb érkezik, mint vártuk. A vállunk enyhén előre billen csalódottságunkban.

Hagyjuk, hogy a kérdés mély árkot vájjon közöttünk. Szándékaink ellenére a döntés lassan születik meg bennünk. Nem egyszerre bölintünk, mert sokunk még kívárna. Végül szavakká formálódik a gondolat:

– Egy kólát meginnék, köszönöm! – feleljük.

A férfi nem kérdez vissza, nem ajánl mást, nem erőszakoskodik, mint sok másik a múltból, hogy alkoholt itasson velünk. A csapos felé int, akinek a mozdulatai gyorsak, gyakorlottak, és a pohár pillanatok alatt a pulton koppan, a jég megcsörren, a buborékok a felszínre futnak, majd eltűnnek, ahogy az utolsó, opálos jégkockát a többi tetejére dobja egy csipesszel. Kever a kanállal, majd szívószálat tűz az alkotásba. Figyeljük a mozgást, mintha titkos kódrendszert olvasnánk. Az opálos jégkocka olvad fel elsőnek, pillanatok alatt tűnik el a pohár oldalára kiülő hideg pára mögött. A szívünk szaporán ver, ahogy kinyúlunk, hogy igyunk végre.

A férfi ezt a pillanatot várja.

A pult lapja hűvös az ujjaink alatt, nedves a kilöttyent sörfoltoktól. A zene alulról ver fel a talpunk alól, szabályosan, mint a szívünk dobbanásai. A férfi semmiről sem szóló beszéde mellette szétesik, és háttérzörejjé válik. A mondatok közt apró szüneteket hagy, amelyekben a tekintete vizsgál. Kérdez, de nem vár

teljes választ. Ráhagyjuk. A figyelmünk nem rajta időzik, hanem azon, ahogyan körénk szervezi a helyzetet: egy fél lépés felénk, könyöke a sörfoltos pulton, a válla lazán, győzelemittasan leengedve. Úgy játszik, mintha mi irányítanánk a tempót, de közben észrevétlenül gondolt mondatokkal és tettekkel vezet.

A poharat az ajkunkhoz emeljük, válaszolunk, vihorászunk, mint a gágogó libákra hasonlító túlfestett nőstények leghátul, a bár sarkában. Imponálni akarunk, de közben nem sietünk. A szénsav szétfut a nyelvünkön, a hideg végiggördül a torkunk ívén, és reagál a testünk.

A férfi ezt figyeli. Mi is.

– Nem iszol mást? – kérdezi.

– Nem – feleljük.

A válasz túl egyszerű neki. A szó körül csend vájlyukat a rendszerek szövetén, amit a férfi igyekszik gyorsan kitölteni. Nevet, mesél, kérdez. A tekintete időnként a pohárra esik, majd vissza ránk, mígnem teljesen kiürítjük azt. Nem marad jég. Opálos sem.

Engedjük, hogy a férfi elégedettségében közelebb húzódjon. Nem érint meg minket, mégis sűrűbbé válik a jelenléte, a talpunk alól a zene dobogása eltűnik, és a hangok a háttérben annyira tompulnak, hogy olyan érzésünk lesz, mintha a bár összes levegője egy pontba gyűlné, a férfi tüdejének legmélyére. Csak akkor ad nekünk belőle, ha azt akarjuk mindannyian, amit ő.

Rá figyelünk, helyet adunk annak az elképzelésnek, ami felé eddig vezetett minket. A testünk is eképpen reagál. Hazug éhség születik a lábunk közti mélyben.

A férfi mosolyog.

Azt hiszi, ő az ura a helyzetnek, hogy a válaszaink, minden apró elmozdulásunk a bájának és az opálos

jégnek köszönhető. Nem erősítjük meg, de nem is cáfoljuk, hagyjuk, hogy a győzelem gondolata kiteljesedjen a mellkasában, kiszorítva onnan minden levegőmolekulát.

– Sétálhatnánk – mondja később bőrt karcoló, mély hangon, mintha csak a zaj miatt kellene közelebb hajolnia.

A zene vált, a basszus mélyebbé válik, a fények rövid időre felerősödnek, majd visszahullanak egy közeli villámlással együtt a mélybe. A helyére tesszük a poharat a pult felületén, az egyre nagyobb tócsába gyűlő sörtfoltba.

– Közel lakom – feleljük meghívásként. A férfi szeme felcsillan.

Nem indulunk azonnal, a mozdulataink így is túlon túl rendezettek, és ahogy a kabát a vállunkra kerül, a férfi felzárkózik mellénk, összevonja a szemöldökét az összeszedettségünkön. Nem tudunk szétesni, amikor ennyien élünk a rendszerben. Nem várhatja el tőlünk.

Odakint a vihar alig csitult, csak más ritmusra váltott. A járda fénylik, a lámpák körül apró, eső csíkozta udvar dereng. A hangok szétszórtabbak, mégis tisztábbak az esőcseppek dobolásában. A férfi közelebb lép, mintha védene a fejünk felől érkező víztől, de esernyő híján a közeledése pusztán prózai. A lépteink gyorsulnak, ahogy a ruháink átáznak.

Lépünk, kopog a cipőnk sarka, és közben hagyjuk, hogy a derekunk köré csússzon a férfi karja. Nem arra figyelünk, hanem a beszéde ritmusára.

A kapuhoz érve megállunk, a kulcs fémje a tenyerünkben hűvös. Megremegünk a gondolattól, hogy

hamarosan csillapíthatjuk az éhségünket. A férfi segít a zárba illeszteni a kulcsot.

– Felkísérlek – jelenti ki.

Sosem volt kérdés, mégis hagyjuk, hogy a csend körénk gyűljön. A lépcsőház sötétebb, a levegő szárazabb, a zene rendszere ide nem hallatszik el, csak a rövidebb, pattogósabb hangok uralkodnak, amiket mi verünk a cipőinkkel.

Az éhség a testünkben a gyomrunkba mar, a vágy helyet követel, és tágulni kezd az a pici tér odabent. Nem zárjuk el. Hagyjuk, hogy szabadon éljen.

A lakás ajtajánál megállunk, a kulcs újra megcsörren, majd a zár enged. A belső tér csendje más, mint a kint. Sűrűbb, csapdát rejt. A férfi tekintete körbejár, majd visszatér ránk.

– Egyedül laksz? – kérdezi. Nem kell hazudnunk, amikor azt mondjuk neki, hogy mással lakunk.

A lakásban mindannyiunk stílusa jelen van, a külsős szemnek káoszt teremtve, de számunkra ez a rend, a rendszerek rendszere, ami a testünkben is jelen van. A férfi nem menekül, hiszen nincs oka rá, ha már ránk pazarolta azt a jégkockát. Az ajtó becsukódik mögötte. Közelebb lép, és nem kérdez többé, mintha a kérdések és a felesleges duruzsolás ideje elmúlt volna. A tekintete rajtunk nyugszik, a figyelme beszőkül, miközben a konyha felé siklik. A pulton ott a fazék, a serpenyő, a kikészített tojások.

A férfi megérint minket egy óvatos mozdulattal. Az ujjai súlya alig észrevehető, a csókja nem sietős, inkább kísérleti. Hagyjuk. A köztünk lévő tér teljesen beszőkül, ahogy a levegő felmelegszik körülöttünk. A bőrünk alatt apró bizsergés fut végig, de a pulzusunk nem gyorsul,

inkább a mélybe húzódik, le a legaljára a lényünknek, a tenger mélyére, hogy felcsalogassa Őt közülünk.

A férfi lélegzete változik meg először. Nem hirtelen, inkább fokozatosan, mintha a ritmusa eltévedne. A vállalai ellazulnak, majd túl lazák lesznek, és a tekintete rövid időre elveszíti a fókuszot.

Nem tér teljesen vissza.

– Sokan vagyunk ilyen pici méregre, ezért visszaadtuk neked, ne menjen kárba – suttogjuk az ajkára, ahogy a csók megszakad. A férfi megpróbál lépni, de a mozdulata nem tiszta. A kezét a derekamra teszi kapaszkodási kísérletként, de nem talál fogást. A tekintete közben kérdez, de a kérdést nem képes szavakkal mondatokká formálni.

Érezzük Őt a fejünkben a tengerben felfele úszni. Talán kissé jobban, mint az elmúlt években ezelőtt. Ő is éhes, nem csak mi.

A székhez vezetjük a férfit a konyhában. Nem ellenkezik, inkább megkönnyebbül, hogy a teste nem csapódik a padlóba. Segít leülni, de a feje közben előrebillen.

– Nem tart sokáig – nyugtatja meg többünk. A másik felünk arra figyel, hogy a közös tudatunkban a lyukká mélyedt sötétség egyre jobban megnyílik. Figyel. Tátogva vár a hely.

Alágyújtunk a fazéknak. Köménymagot pirítunk a sercegő olajban. A serpenyő fémje tompán csillan, amikor a helyére tesszük. A mozdulatok rendje megnyugtató. A kés a pulton fekszik, a deszka száraz.

A férfi hangja bizonytalan és halk. Egyszer hallatszik csak, akkor is röviden és bizonytalanul. Nem értjük a

szót, csak a hangszínt. Nem kiált, nem kér. A hang elhal, mint a zene a becsukott ajtó mögött.

A leves fő, a gőz egyre láthatóbb spirálban húzódik az ablak felé. A levegő párásabb, és a bőrünk érzékenyebbé válik. A tojást a tál fölé emeljük. Nem törjük fel azonnal. Hallgatunk. A ház körül a zajok ritmusba rendeződnek: egy távoli autó, egy kapu tompa csapódása, a lépcsőház fűtéscsövében mozduló levegő. Nem értelmezzük őket. Elég, hogy vannak. A jelenlétük élesíti a figyelmet.

A tojás héja tisztán törik. A férfi ijedtében kissé kihúzza magát, De csak annyira van jelen, mint az, aki álomlátás közben megriad. A következő pillanatban már újra alszik. A tojás sárgája és a fehérje különválik, majd egyesül a tálban. Nem sietünk. A leves most már forr, de nem buborékozik ki. Fegyelmezett, egyenletes, mint mi a felszín alatt.

Vékony sugárban, megszakítás nélkül csorgatjuk a felvert tojást a levesbe. A kanál körkörösén jár, kavargatjuk közben a levest. A gőz az arcunkhoz ér, és a bőrünkön apró bizsergés fut végig. Nem fáj, inkább emlékeztet. A mellkasunkban a hely tovább tágul, amit mindannyian érzünk. Arrébb kell húzódnunk. Itt van az ideje.

A leves felszíne megnyugszik. A sárga szálak lebegnek, majd elrendeződnek. Nem kóstonjuk meg. A gőz még dolgozik, a levegő teltebbé és fullasztóbbá válik, ellenben a konyha tágasabbá válik, mintha a falak hátrébb léptek volna.

– Nem tart sokáig – ismételjük meg. A férfi szeme kerekre nyílik, ahogy a nadrágja cipzárjához ér a kezem,

miközben a lába elé térdelek. Az ajkán félig-meddig elégedett mosoly fut végig.

– Te kis ribanc! – mondja félig elnyelt szavakkal.

– Pontosan – mosolygunk fel rá.

Kihámozzuk a nadrágjából, letoljuk az anyagot a csípőjén, még segít is nekünk azzal, hogy kissé megemeli a fenekét. A hímvesszője átlagos és túl szagos, de a golyói egészen nagyok. Teltek, húsosak, lilák, erek futnak szerteszét rajta a gyér szőrben. Összefut a szánkban a nyál. Hagyjuk, hogy kissé kicsorduljon az ajkunk szélén.

– Finomnak néz ki – mondjuk, mielőtt előre hajolunk, hogy megnyaljuk a herezacskót.

A férfi megrándul, majd hörög.

Újabbat nyalintunk, mielőtt nagyobbra nyitjuk a szánkat, és befogadjuk az egész herezacskóját a torkunkig, a nyálunk kicsordul az ajkunkon az állunkra, majd onnan a mellkasunkra. A férfi hörög, és abba sem hagyja, mert a fogaink egyre jobban a bőrére szorulnak. A férfi keze a hajamba markol, a másik kezével a szék szélét szorongatja. A csuklója körül a bőr kifehéredik. A mellkasa gyorsabban emelkedik, mint kellene.

A levegője útja rövid, kapkodó, akárcsak a miénknek.

Amikor ráébred a helyzetre, a félelem már izomként működik a testében. A hajunkba tép, a combja megfeszül, a válla ráng, miközben a szék nyikordul alatta. A szemei tágra nyílnak a fádalomtól. Egymást nézzük, amíg a fogaink már a húst tépik. Vér fémes íze ömlik a szánkba, majd a bőr és az izmok engednek nekünk.

Megszereztük!

A férfi hangja a háttérben egyszer felszakad, majd elfullad. A teste ellenállása hullámokban érkezik, majd törik meg, és a szék sem remeg már alatta.

A tenyerünkbe köpjük a húst, majd a csapnál lemossuk róla a férfi szennyét és a vért.

A láng izzik a homályban, a serpenyőben fénylik a zsír; a felkockázott húsdarabok a forró fémhez érnek, és a hang, ami felcsap, élesen sercegő. A levegőben ínycsiklandozó illat terjeng. A gyomrunk szüntelen meg-megkordul. Mennyire várjuk már az első falatot!

A darabok kérget kapnak, a színük mélyül, a pecsenyeillat sűrűsödik. A hús a fazékba kerül, a vékony sugárban kavargó tojások közé. A sárga fonalak szétnyílnak, mint az idegek a vízben.

A férfi légzése ekkor már csak emlék. A feje oldalra billen, a bőrére csillogó verejték hűl. A jelenléte mégsem tűnik el, ott kavargó a konyhában, a gőzben.

Felülünk a pultra, úgy vesszük magunkhoz a tálba kimert levest. A kanalunk a levesbe merül, a gőze melegen és nedvesen az arcunkra tapad. Az illattól teljesen megnyílik bennünk egy hely. Ő már ott van, várja az első kanál forró levest. Együtt nyelünk, de Ő kapja a leves lényegét.

– Jó lett! – bólintunk elégedetten egy közös sóhajjal. Kanalazunk, eszünk.

Az elménkben egy új hang születik éles, éhes figyelemmel, fájdalmat ordítva. Új ritmus ékelődik a többi közé, és kanalazás közben hagyjuk, hogy formát kapjon. Önmagát nézi a szemünkön át a széken szétfolyva, elvérezve.

A fájdalma a miénk lett.

Odakint egy utolsót dörren az ég szövetén a fénylő fájdalom, mielőtt éjfél ütne a szombat, és Ő elvonul a tenger mélyére, hogy újra kételkedni kezdjünk a létezésében.

Az új hang éhségként csatlakozik hozzánk. Bólogat minden ízes falat után. Hagyjuk, hadd élvezze ki az ételt, és hagyunk neki elég helyet létezni.

Most már ő is mi vagyunk.

Ronnie W. A.

- FALATNYI SZERETET -

A sarkon befordulva érzem meg az idegen jelenlétét. Nem látom, de tudom, hogy ott kell lennie valahol a sötétben. A tarkóm alatti izmaid megfeszülnek, mintha valaki hideg ujjal a gerincemen rajzolna. Az idegen léptei áthallatszanak a fülesemben szóló, halk meditációs zenén. A női hang azt hazudja a zene közben: *Maradj a jelenben, lélegezz. Szívd be a napfényt!*, de a koppanások mögöttem azt mondják, nem vagyok egyedül.

Kopp... Kopp...

A gyomrom olyan üres, hogy fáj. Savas, csípős fájdalom marja belülről. Tegnap nem ettem. Nem volt étvágyam, és nem volt miből ételt vennem, mert apám elitta a konyhapénzt. Kedvem sem volt létezni. De ma reggel a gyomrom annyira követeli a figyelmemet, mint az idegen mögöttem. Összeszűkül az ürességtől és a félelemtől. Nem tetszik ez a nap.

Az idegen a téli szünet vége óta követ, minden hajnalban ott van a sötétben. Pontosan az utcánk sarkától, a dupla, üres telek mellől érkezik a koppanás. Egy bakancs erőteljes hangját hallom ki belőle, nem valami edzőcipős surmók csoszog utánam.

Néha kihagy egy ütemet, mintha nem lenne biztos benne, hogy tényleg követni akar-e, és olyankor a szívem meglódul, de nem fordulok meg, hogy ellenőrizsem. A nyakam merev, minden izmom tiltakozik a mozdulat ellen. Otthon sem fordulok meg, amikor a kilincs lenyomódik és apám jön. A plafon repedéseit nézem, miközben számolom a lélegzetem. Egy rezzenéssel sem biztatom őt arra, hogy durvább legyen, és ha nem mozdulok, talán gyorsabban vége lesz.

Ez most más, ezek csak koppanások a betonon, de az ideigeim nem képesek megkülönböztetni.

Kifordulok az utcánkból. A bakancs hangja mögöttem marad, nem távolodik. A mellkasom szorulni kezd. Először csak enyhén, aztán erősebben, mintha valaki lassan satuba szorítaná a bordáimat.

Próbálok levegőt venni, de nem megy.

A levegő megakad félúton. A vállaim felhúzódnak, és a szám annyira kiszárad, hogy a nyelvem fullasztóan vastagnak érződik. A piercingek a szám szélén egyszerre hidegek és tűzforróak.

A meditációs zenében a női hang figyelmeztet:

– *Számolj négyig!*

Egy... kettő... Háromnál már remeg a szám széle, képtelen vagyok eddig elhúzni a levegő kifújását.

Lassítok, és a léptek mögöttem lassítanak.

A hideg átüt a cipőm talpán. A lábujjaim zsibbadnak. A kezem a zsebemben ökölbe szorul. Az ujjaim bizseregnek. Először csak enyhén, aztán mintha apró hangyák másznának a bőröm alatt.

Hiperventilálok.

Tudom, mert olvastam róla a neten.

Érzem, ahogy az ujjaim nem akarnak engedelmessé válni. Otthon is így volt. Amikor próbáltam csendben maradni, nem reagálni, a testem megfeszült és a levegőt addig tartotta bent a tüdőmben, amíg csillagok nem úsztak a szemem előtt.

A park mellett a zene véget ér, így a koppanások nesze tisztán hallhatóvá válik.

A busz megállóban állok meg. A térkövet nézem a talpam alatt. A térdem remegnek, de szerencsére nem látványosan. A combizmaid égnek a feszültségtől, ahogy igyekszem mozdulatlan lenni. Az talán nem olyan feltűnő.

Három ember vár rajtam kívül itt. Nézem őket, de nem látok rendesen. A látóterem széle elhomályosul, mintha egy végtelen alagútba lépnék be, és tudom, hogy sosem kerülök újra a felszínre. Lehunyom a szemem. Az idegen valahol ott van mögöttem. Minden idegsejtemmel tudom. A bőröm érzi, a fülemben a saját szívem dobolása is ezt mondja.

Viszket a hátam közepe tőle, érzem a figyelmet a lapockáim között. A gyomrom újra összeugrik, mert az éhség és a félelem együtt émelyítő hullámot indít. Nyelnem kell, de alig van nyál a számban.

Elfelejték levegőt venni, mert senki nem mondja a fülemben, hogy meg kell tennem.

A busz elmegy előttem, viszi a többieket a buszmegállóból, és csak bámulom, mert a testem túl elfoglalt megmozdulni. Túl akar élni.

A kezem annyira görcsbe áll, hogy az ujjaimat ökölbe rántja. Nem tudom teljesen kinyitni őket. A mellkasom túl gyorsan, kapkodva emelkedik fel-le. Zúgni kezd a fejem, és ettől a forgalom gyér zajai tompák lesznek, mintha víz alatt lennék.

Egy sötét folt mozdul a perifériámon közelebb. Árnyék vetül a kabátomra, amitől a vállam automatikusan felrándul. A belsőm előbb tudja, hogy lassan utolér a vég, mint hogy végig tudnám gondolni. Az idegen testének melege eléri a hátam. Szinte éget.

Megdermedek. Mint otthon.

– Ne... – próbálok ellenkezni, de a hangom erőtlen. Gyerekesen vékony.

– Vegyünk mély levegőt. Lassan szívjuk be. Egy... kettő... Lélegezz velem.

Az idegen hangja nyugodt. Túl nyugodt. A fülem mögött érzem a leheletét. A gyomrom szoros görcsbe rándul, és a gyomorsav a számba ömlik, de az ellenkezésem ellenére szót fogadok. Mindig szót fogadok.

Beszívom a levegőt. Túl sokat, túl gyorsan. A fekete pöttyök sűrűsödnek. Az ujjaim még jobban zsibbadnak, a kezeim vad remegésbe kezdenek.

Az idegen elkap. Erős, stabil, határozott mozdulattal tart, a karjába emel, amitől a fejem a kabátjába fordul. Sűrű, meleg férfi parfümbe fordul az arcom. Öklendezésre késztet, de nincs mit kiadnom a gyomorsavon kívül. De ezen kívül a testem nem igazán akar küzdeni. Nincs bennem elég energia. Nem ettem, nem aludtam, és az érintések...

Semmit sem tudna elvenni az idegen, amit otthon apám ne venne el.

Éles szúrást érzek a nyakamon, mintha nem lenne elég az, hogy a saját szervezetem akar megölni, még ez is jön. Aprót rándulva veszem tudomásul. A látásom beszűkül, a világ szélei feketévé válnak, miközben az idegen a testemet lefogva, motyogva számolja a végtelen hosszú másodperceket.

Nem lennék képes moccanni akkor sem, ha az agyam véletlenül végre rá tudna venni.

– Nem lesz semmi baj, Luca.

A nevemet mondja. És a testem erre reagál a legerősebben. A szívem úgy kezd dobolni, mint a testnevelés órákon, ha sokat futottunk.

Az idegen tudja a nevem, akkor régóta figyelhet. Talán akkor is, amikor azt hittem, teljesen egyedül vagyok, és valahol mélyen, nagyon mélyen nem csak

félelem ébred fel ettől bennem, hanem az a gyomorszorító, szégyenteljes érzés is, hogy legalább valaki észrevett.

* * * * *

A hátamba sugárzó hideg térít magamhoz. Aztán megérzem a csuklóimat és a bokáimat gúzsba kötő szorítást. Nem túl feszes, nem éles, csak összefog, mintha valaki folyamatosan rajtam tartaná a kezét.

A testem nem akar felébredni. A nyakam megfeszül, a vádlijaim fájdalmasan rándulnak. A szemem úgy remeg a szemhéjam alatt, mintha még futnék valahova, ahová sosem érkezhettek meg.

Nem futok, mert csesztem megfelelően működni akkor, amikor megtehettem volna.

A levegő nedves, enyhén tisztítószer szagú, amit majdnem teljesen elnyom valami cukros, túl meleg illat. Mindenre ráül, nem tudom kiűzni a fejből. A gyomrom követelőzve összerándul tőle. Üres, mégis dolgozik. A sav marja belülről.

A hajam a homlokomra tapad. A tarkóm jéghidegen fekszik valami keményhez. A hátam követi az ívét. Sokkal keményebb a felület, mint az otthoni akrilkádunké.

Ez zománcozott vas.

Mielőtt kinyitnám a szemem, már tudom, miben fekszem, hogy meztelen vagyok, hogy fehérnemű sincs rajtam. Csak a kötelek takarnak.

Most nem zúg a fülem. Ez az első furcsa dolog, ami gyomorszájon vág. Túl nyugodt vagyok, a levegő könnyen áramlik a tüdőmbe, a mellkasom nem szorít.

Nem kell számolnom. Nem kell kapkodnom. Beszívom, kifújom a levegőt, magától megy, mint még soha.

Nyelni próbálok. A nyelvemmel végigtapogatom belülről a számat. Az ajkaim külső ívét, mert olyan furcsának tűnik valami. A nyelvem hegye az üres helyeket érinti. A piercingjeim nincsenek ott.

A mellkasom hirtelen összeszűkül, pedig az előbb még könnyű volt levegőt venni. A remegés a gyomromból indul, végigfut a bordáimon, le a combom közé. Az ujjaim megmozdulnának, de a szorítás nem engedi.

Lenézek magamra. A bőrömön futó vékony hegek, ahol számtalanszor megvágtam magam, hogy levezzem a lelkemben tomboló érzéseket, most sápadtabbak. A fény elkerüli őket, mintha nem akarná látni.

Nem szeretem nézegetni magam, elfordulok, hogy egy korty levegővel beszívjam a fürdőszoba látványát is.

A helyiség kicsi, hófehér csempés és rendezett. Túl rendezett.

A csapból egyenletesen csöpög a víz, de nem ver visszhangot, csak beül a csendbe. Számolni kezdem akaratlanul is. Egy. Kettő. Egy. Kettő. Zombimódba kapcsolja az agyam.

Ordítanom kellene, vergődni, amíg kiszabadul a kezem, de mégsem teszem.

Miért nem?

A csempe hidege a hátamon keresztül a lapockáim felé terjed, mielőtt a gerincembe sugározna. Az izmaim apró mozdulatokkal tiltakoznak. Megfeszülök, próbálok elfordulni, de persze, hogy sikertelenül.

Az idegent előbb hallom, mint látnám.

A lépései nyugodtak, mintha az övé lenne a világ összes ideje. Nem az ő hátát fagyasztja gerincig egy vaskád.

Egy tányér kerül a kád szélére, amiből a gőz sűrűn, lassan mozdulva, alacsonyan száll fel. A gyomrom követelőzve terel el a fejemből minden gondolatot, hiszen az illat meleg és édes. A nyál összegyűlik a számban. Tejbedara van benne, a tetején kevés cukros fahéjjal, pontosan úgy, ahogyan szeretem.

– Enned kell.

Az idegen nem kiabál, nincs a hangjában fenyegető él, csak kitölti a teret.

A csuklóimat elfordítom, a karizmaim megfeszülnek, a lábaim ránganak a rögzítésben a közelségétől. Apró, értelmetlen mozdulatok, amik próbálják elnyomni az éhségem.

A légzésem szaggatott lesz, követelőző.

Számolom a csöpögést, hogy észnél maradjak, megfigyelem a tányérből felszálló gőz hullámain, a kanál nyelén a cikornyás mintát, az árnyékát a csempén.

Nem értem. Valami hibádzik. Az idegen miért ilyen gondoskodó?

– Miért? – kérdezném, de csak értelmezhetetlen nyekergésre futja.

– Luca! – szól, és a kanalat a szám elé emeli. Tiltakozva feszülök meg. Sokáig tartja előttem a kanalat, majd mintha elunná, a másik kezével az államba markolva kényszerít arra, hogy kinyissam a szám.

Apró a falat, ami a nyelvemhez ér, az íze túl édes, és annyira... elfelejtettem, hogy ez az étel lehet ennyire finom.

Fullasztóan sok. Reflexből nyelek.

Az idegen közelebb lép, és a levegő sűrűbb lesz körülöttem.

A kanál újra megtelik, és ahogy a számhoz ér, meglátom a férfit fölötte. Először csak az állát. Borostás, nem túl sűrű, mégis egységes és rendezett, nem az a foltos, mint a pasimé, és a közelében sincs apám zsíros, elhanyagolt szakálla, amit esténként hozzám dörgöl. Ez karbantartott.

Felnézek.

A férfi szeme világos, a kék és a zöld közt egy megnevezhetetlen árnyalatban szikrázik. Nem hideg és nem üres, mint megszoktam másoktól, hanem érzelmektől túlfűtött és figyelő. Minden rezdülésem követi. Túl tiszta tekintettel néz rám.

Összeszorítom a szám, amit már nyitottam volna. Az idegen kérdően felhúzza a szemöldökét, mintha tényleg helye lenne az ő kérdéseinek.

– Miért? – nyögöm ki végre nagy sokára.

Tudom, hogy illene legalább jobban feszengennem, keresni a szökési lehetőséget, de őszintén sokkol, hogy a testem milyen szinten válik az ellenségévé az agyamnak.

– Mert sovány vagy – feleli. Az agyam zéróra kapcsol a válaszából.

– Mi? – Kihaszználja a döbbenetem, és a számba dugja a kanalat. Csak azért nyelek mohón, rágás nélkül, hogy válaszoljon.

– Sovány és boldogtalan vagy, ezért művészeti szempontból a gyönyörűséged hibás.

Pislantok egyet, majd úgy nézek végig magamon, mintha most sértettek volna a legjobban meg. Sovány vagyok, és teljesen elgyötört. A közelébe sem érek annak a tökéletességnek, mint ami az idegen sajátja.

Neki szép arca van. Arányos. A szája vonala nyugodt. Ha máshol látnám, talán megbámulnám. Talán elképzelném, milyen lenne, ha így nézne rám valaki a városban sétálva. Vagy bárhol, ahol nem vagyok lekötözve egy kádhoz.

A férfi várakozón tartja a kanalat. Ugyanolyan rendezett a keze, mint az arca. Tiszta, rövid, ápolt körmök, világos, puha bőr, és egy karóra a fekete pulcsi alól kilógva.

– Még egy falatot – mondja. Nem parancsol, csak ahogy néz, engedelmeskednem kell.

A kanál a számhoz ér, és az ajkam reflexből, árulón szétnyílik. Utálok magam érte. Az éhség dolgozik bennem.

– Anyám receptje szerint készítettem. Azt vallotta, hogy a főztje minden bajt helyrehoz. Tettem rá neked fahéjat, mert jó ideje figyellek, és tudom, hogy kifejezetten szereted.

Tovább etet, a szeme rajtam marad közben, és figyel, ahogy nyelek.

A mellkasom megfeszül, a hegeim egész testszerte húzódnak a bőrömön. A csuklómat próbálom kifordítani, de a rögzítés csak annyit enged, hogy érezzem a kötelek határait.

– Jó – mondja halkán, ahogy nyelek.

Míntha büszke lenne.

Valami összeugrik bennem ettől. Van undorítóbb érzés a félelemnél. Az a régi reflex, hogy ha valaki elégedett velem, akkor talán kevésbé fáj majd, amit tesz velem. Utálok, hogy a testem emlékszik erre.

Közelebb hajol. Látom a bőrét. A pórusait. A nyakán az ereket, ahogy lassan lüktetnek. Nyugodt pulzus. Nem

siet, mert teljesen biztos benne, hogy nem megyek sehova.

Az egész férfi túl szép ehhez. Nem úgy néz ki, mint akinek ilyet kellene csinálnia, ha nőt akar szerezni, vagy mint akitől félnem kellene. Ha az utcán jönne velem szemben, talán még meg is könnyebbülnék, hogy valaki ilyen összeszedett és rendes áll a sötétben.

A kanál ismét a számhoz ér.

– Enned kell, Luca.

Újra a nevemmel jön, de ezúttal nem suttogja, nem hangsúlyozza, csak könnyedén kigördül a szájából, mintha mindig is használta volna. Úgy ejti ki a nevem, mintha joga lenne hozzá.

Akaratlanul reagálok rá. A bőröm alatt apró bizsergések futnak végig. Nem jó, de nem is tisztán rossz. Inkább összezavaró. Mint amikor valaki túl közel áll, és a tested nem tudja eldönteni, meneküljön vagy maradjon mozdulatlan.

Apámnál bevált a mozdulatlanság, a pasimnál csak különváltam magamtól, amíg kiélte magát rajtam, de itt nem tudok mit tenni, mint reagálni.

A kanál újra megtelik, visszahúzva ezzel a jelenbe. A gőz az arcomhoz simul. A csempe hidege a hátamon élesebb lesz, mintha emlékeztetne rá, hol vagyok.

Az idegen figyel, a tekintete végigfut az arcomon, megáll a számon, ahol a piercingek hiányoznak. Egy pillanatra elidőzik rajta, majd a szájszéle alig mozdulva kunkorodik fel.

– Így jobb – mondja.

A szívem nagyot dobban, mert tudom, hogy igaza van. Tényleg szebb a sok csillogó szar nélkül az arcom. Szándékosan csináltattam a piercingeket, mert apám

sokszor hangoztatta, hogy hányni tudna a mai szétcseszett fejű tiniktől. Ezért azonosultam velük.

A túl szép, túl steril arc gondolatától felfordul a gyomrom.

Apró remegéssel tiltakoznak az izmaim a fogság ellen, a csuklóm fájni kezd a feszítéstől, a bokámnál a bőr melegszik a kötelek a szorítás alatt. Az idegen viszont nyugodt marad. Nem tűnik erőszakosnak, inkább gondoskodásról árulkodik a tekintete. Olyan másmilyen, mint apám. Förtelmes helyett türelmes és annyira szép.

Pontosan ettől lesz az egész annyira gusztustalan.

És a testem egy része – a gyomrom mélyén lakó, szégyenteljes, kiéhezett részem – egy pillanatra meg akar kapaszkodni ebben, pedig legszívesebben kibújnék a saját bőrből emiatt.

Elfogy a tányérból minden, a gyógyszereket is beszedem. Az egyiknek savanyú íze van, mint a C-vitaminnak. A férfi szó nélkül eltűnik, majd mikor visszatér, egy takarót tesz a kád peremére. Vastag és mosószer illatú. Amikor rám teríti, a súlya ránehezedik a mellkasomra, a hasamra, a combjaimra. Az anyaga nem puha, mint várom, hanem kissé dörzsöl. Nem old el, úgy maradok a takaró alatt mozdulatlanul, a csuklómon és a bokámon a szorítással.

Halk nyekkenés hagyja el a szám.

– Fázni fogsz, fűtést is kapcsoltam, majd érzed – mondja, de nem mutat semmilyen hajlandóságot arra, hogy tényleg felöltöztessen vagy meleget adjon.

Meztelen maradok a kádban. A zománc hidege a bőrom alatt remegve él tovább. A takaró nem ér le teljesen, a lábfejem kilóg. Időtlen időig nézem a

lábkörmeimet, amíg elhalnak a neszek a helyen, ahová zárt az idegen. Rekedtre ordibálom magam, hátha valaki meghall, majd elalszom.

Aztán néha ezt a monotonitást megtöri az idegen érkezése, az etetés és sokszor a szégyenkezés. Nem enged el, ezért kénytelen vagyok magam alá üríteni. De ő jön, visszatesz a kádba, ha sikerül kivergődnöm belőle, figyel, naponta kétszer gondosan lemos mindent rólam, felállít, kissé áttornáztat, bekrémezi azokat a részeimet, ahol felfekvés alakulhat ki, kipucolja a kádat.

Gyors, praktikus. A víz, ahogy végigcsorog a mellem alatt, a hasamon, a combjaim között a férfi nem néz el, nem aggódik azon, mimhez ér hozzá. Csak figyel, hogy tiszta legyek. Még a fogaimat is megmossa.

Sok nap múlva kispárnát és jógamatracot kapok a padlóra, hogyha kiesnék a kádból és a köteleim nem engednek messzire, ne a csupasz padlón kelljen ülnöm.

Vicces az óvatosság a jéghideg fürdőkádat tekintve.

– Hogy hívnak? – kérdezem egyszer. A keze megáll a lábam közt. Régen borotválkoztam, de ez láthatóan nem zavarja, ezért engem sem zavar. Lényegében a szart is kimossa alólam, nem fog érdekelni, hogy szőrösen lát. Minden elvesztette már a jelentőségét. Értelme sincs sok dolognak, de a nevét régóta tudni akarom.

– Márk – feleli, de már a fürdetés után, amikor szárazon ülök egy széken, és a kanál a számhoz ér.

A következő napokban nem beszél, távolinak tűnik, mély árok húzódik a két szemöldöke közt. Telik az idő, mire megenyhül. Talán hetek is tovaszaladtak már. Mostanra biztos vagyok benne, hogy senki sem fog jönni a szokásos, napi három etetésen kívül, senki sem segít, ha kiabálok. Feladtam.

A csöpögést számolom. A lépteit. A kanál csörrenését. A saját légzésemet. Nem érzek magamban semmilyen ellenállást, és ez több mint tragikomikus.

A testem közben változik. A csípőm nehezebb, a hasam puhább, a combjaim teltebbek. Amikor megpróbálok összezárni őket, már nem ugyanaz az üresség van közöttük. A bőröm összeér.

Először észre sem veszem, csak, amikor Márk megáll a kád mellett, és a tekintete lejjebb csúszik.

Minden belső undor ellenére szarrá pirulok tőle. Érzem, ahogy a fejem forrósodik.

– Látod? – mondja halkán. – Így már sokkal egészségesebb vagy.

A mellkasom furcsán reagál. Nem szorul össze, legalábbis nem úgy, mint az elején. Inkább meleg lesz.

Utálom ezt.

A combjaim dörzsölik egymást, amikor kihúzom magam. Érzem a bőr súrlódását. Új érzés. Nehéz. Valóságos.

A szívem sokkal szaporábban ver még akkor is, amikor nincs itt. A torkom sokszor marja a gyomorsav, és már az is megerőltető néha, hogy kimásszak a kádból.

Nem Márk miatt maradok benne, hanem mert nem érzem azt, hogy meg kellene mozdulnom.

– Szép – teszi hozzá egyszer.

A szó lassan ülepszik le bennem.

Apám sosem mondott ilyet. A pasim csak akkor nézett így, amikor akart valamit. Ez a tekintet más. Türelmes. Elégedett. Mintha egy munkát figyelne, ami szépen halad előre a cél felé.

A tejbedara tovább jön. Kanalanként. Napról napra.

Már nem tiltakozom minden falatnál. Néha előbb nyílik a szám, mint hogy gondolkodnék. A gyomrom már nem éhezve fáj, hanem kissé másképp. A bőröm feszesebb. A hegek halványabbnak tűnnek a teltebb felületen. A vitaminok, amit minden nap ad, elméletileg megakadályozzák, hogy beteg legyek, és hogy a csontjaim gyengüljenek.

De a takaró marad, a rögzítés marad, és én maradok.

Néha, amikor belép a fürdőszobába, a szívem gyorsabban ver. Nem a félelemtől, hanem inkább a várakozástól. Tudom, hogy hoz enni. Hogy beszélni fog. És közben úgy néz, hogy a nyakam és az arcom vöröslik.

És a legundorítóbb az, hogy a testem kezdi ehhez igazítani magát. Várom őt és boldog vagyok attól, hogy itt van.

Amikor a combjaim végleg összeérnek, és járás nélkül is érzem a súlyukat egymáson, megáll előttem.

Hosszan néz.

– Így már jobb rád nézni – mondja. A bőröm alatt végigfut egy bizsergés.

A csempe hidege még mindig ott van a hátamon, a csuklómon a szorítás nem lazul, a bokámnál ugyanott van a fémes nyomás.

Semmi nem változott. Csak én. És ez sokkal ijesztőbb.

Márk is mássá válik. Először csak a kanalat tartja közelebb, aztán az ujjai a csuklómhoz érnek, mintha ellenőrizné a pulzusom. Meleg, éget. És iszonyatosan jó érzés.

– Nem kerestek – mondja megszámlálhatatlan nappal később. Ha volt is bármiféle ellenállás bennem, szokni vágyás, ebben a pillanatban kellene megtörjön.

– Senki?

– Jelentettek, mint eltűnt személyt az iskolából a rendőrségnek, de nem kerestek. Apád változatlanul iszik, a barátodnak még mindig megvan a felesége.

Nem szalad fel a szemöldököm az információtól, mert nem ér váratlanul, hogy valakinél csak a második lehetek.

– Gyönyörű vagy. – Márk hangja most puhább, mint az utóbbi napokban. Kevesebb benne az utasítás, és több az elégedettség.

A tejbedara gőze felszáll köztünk. Már nem fordul fel tőle a gyomrom. Megszoktam. Sőt, várom. Az első kanálnál néha még van bennem ellenállás, de a másodiknál már az éhség az úr.

Márk letörli a szám sarkát az ujjával. Lassan, nem sieti el a mozdulatot.

A takarót lejjebb húzza, a keze végigsimít a vállamon, le a karomon, majd a kezemről a csípőmre vándorol az érintése. Végigköveti az ívet.

– Látod, mennyit változtál? – kérdezi.

Nem válaszolok.

A combjaim tényleg összeérnek. A hasam puhább. A mellem teltebb. Amikor megmozdulok, a súlyom másképp oszlik el a kádban. Több helyet foglalok.

– Sétálunk egyet a házban, ma megérdemled – mondja. A séta szó furcsán hangzik a kis helyiségben.

Nem old el teljesen. A bokámon marad a bilincs, de egy hosszabb lánc kerül rá. A csuklómon is lazább a

szorítás. Segít felállni, mert a lábaim bizonytalanok. Régen nem tartották így a súlyomat.

Megfogja a könyököm, lassan vezet a folyosóra. A keze a derekamra csúszik. Megtart, de nem azért, mert elesnék. Inkább, mert megteheti. Valami furcsa melegség terjed szét bennem az érzéstől, amit nem tudnék tiszta örömként leírni.

Elégedett vagyok, mert dicsér. Annyira egyszerű és tiszta a logika ebben a házban. Márk nem bánt, és ha eszem, akkor kedvesebb velem. Ha hízom, elégedett lesz. Ha engedek, sétálhatok.

Amikor visszavisz a kádhoz, óvatosabban tesz le, mint régen. A takarót újra rám teríti. A keze egy pillanattal tovább marad a combomon.

A mellkasom összeszorul, ahogy belül fáj, mert már nem csak túlélek, hanem alkalmazkodom és kívánom.

A kád kicsivé válik.

Ezt először csak a vállamnál érzem. Ha megmozdulok, a könyököm a zománchoz ütődik. A térdeimet felhúзва ülök, mert máshogy nem férek el. A combjaim egymásnak nyomódnak, a hasam a bordáimhoz préselődik. A takarón át is érzem a kemény ívet a gerincem mentén. Nincs olyan pont, ahol ne érnék valamihez. Hideghez, a kád falához, saját magamhoz.

De akkor sem akarok a jógamatracon aludni. Nem olyan otthonos, mint a kád

Márk szereti a gömbölyűségem, látom rajta.

Amikor mellém guggol, a tér szinte még szűkebb lesz, és a levegő sűrűbb. Nem kell hozzám érnie, már így is érzem a hőjét a bőrömon.

– Kényelmes? – kérdezi halkán.

Tudja, hogy nem.

A keze a takaró széléhez csúszik, de nem húzza le, csak alányúl, mintha ellenőrizné, mennyire hűlt át a bőröm. A keze elkalandozik, az ujjai lassan simítanak végig a combom külső ívén. A kád miatt nem tudok elfordulni, a térdeim a mellkasomhoz szorulnak. A levegő is kevesebbnek tűnik, pedig ugyanannyi, mint volt.

– Szépen gyógyulsz – mondja.

A gyógyulsz szó furcsán cseng. Mintha valami betegség lennék, amit kezelni kell.

A tejbedara most is gőzölög. A kanál a számhoz ér. Nem kell kérnie, hogy nyissam ki a szám, engedelmességre tanított egész rohadt életemben a sors.

Közelebb hajol, amikor nyelek. Az ujjá a torkom alá csúszik, és végigsimítja a nyakam, amikor nyelek.

– Jó kislány! – suttogja.

A bőröm alól hő fut fel az arcomba. Nem tudom, a szégyen vagy a zártság miatt.

– Elpirultál – jegyzi meg. – Elképesztően gyönyörű vagy. Az arányaid tökéletesek.

Az egyik kezével a derekamhoz nyúl. A kád fala miatt nem tudok hátrébb csúszni. A tenyere lassan végigsimít a csípőmön, megáll a combomnál, ahol a bőr összeér.

Az érintése könnyű, szinte gyengéd, mégis gusztustalannak érzem. Tolakodóbbnak, mint amikor mosdat. Ezek az érintések megtörik a monoton rendszert. A biztonságos rendszert. Márk következetes. Ugyanúgy jön vissza, mindig ugyanazzal az étellel, ugyanazzal a gyengédséggel.

A pasim sosem volt ilyen figyelmes, és az apámról jobb nem ejteni szót. Nem akarom ezt.

Egy este nem a kádnál áll meg, nem hoz gőzölgő tálat vagy kanalat. A kezében kulcs csörren.

– Ma ügyes voltál – mondja. – Mindet megetted.

A hangja csendesebb, mint máskor. Majdnem meleg.

A csuklómon a szorítás fellazul. A bokámról a lánc lekerül. Alatta a bőr sebes, a húsom kivöröslik, mint a térdem kétoldalán is, ahol a kád tart.

Amikor felülök, a kád pereme belenyomódik a combomba. Most már tényleg szűk. A testem kitölti.

Várom, hogy felsegítsen. A keze a hónom alá csúszik, aztán a derekamra. A talpam a hideg csempére ér. Megszédülök. A fejem közel kerül a mellkasához. Érzem az illatát. Tiszta. Száraz, és olyan ismerős, hogy szívem vadul kezd verni.

– Megérdemelsz egy rendes ágyat – mondja Márk.

Nem tudok reagálni, csak lépek előre. A folyosó hosszabbnak tűnik, mint máskor. A combjaim minden lépésnél összesúrlódnak. A testem nehezebb, döccen, dörren minden léptem. Ha tükörben látnám, talán elborzadnék, de csak Márk szemén át láthatom magam, és az annyira hihetetlenül fojtogató kép.

Az ajtó, amit kinyit, egy széles ágyat rejt. Kékesfekete takaró rajta, és szépen sorakoztatott párnák hada. Megállok az ajtóban.

– Itt alszol ma.

A szívem gyorsabban ver, mint amikor először etetett.

Az ágy szélére ülök, a matrac besüpped alattam, ellenállva nyikorog, és automatikusan megfeszülök, mert elszoktam attól, hogy a fekhely rugalmasan engedhet.

Fáj a paplan gyengédsége is a csípőmon és a fenekemen. Márk sokszor bekeni, de még így is felfekvéses lett.

Nem zavarhatja annyira, mert undor nélkül néz rám, ahogy letérdel élém. A tekintete elégedetten jár végig rajtam. A keze a térdemre csúszik, és onnan fel a combomra. A hüvelykujja lassan végigsimít a bőrön, ahol már nem feszül olyan élesen a csonton. A belsőm összeszorul, és a tiltakozó szó beakad valahol a mellkasomba. Közelebb hajol. Az arca most kerül az enyémhez először teljesen közel. Látom a bőrét, a simára borotvált arcélét, a szemében a meleg csillanást.

A keze az állam alá csúszik, és finoman megemeli a fejem, annyira, hogy nem érzem kényszerítésnek, csak kedves noszogatásnak.

Megcsókol.

Az ajka meleg és száraz.

Először megfeszülök. A vállam felhúzódik. A gyomrom görcsbe rándul. A szám reflexből összeszorul, de az államnál tart és nem húzódhatok el. Aztán nem történik semmi több. Mielőtt jönne a pánik, összezár a szája, és csak tartja tovább az állam. Leheletnyivel hátrébb húzódik.

– Mély levegő, szívd be. Egy, kettő, három, négy. – Szót fogadok. Lassan szívom be a levegőt, majd ugyanolyan lassan fújom ki. Számol és vezet, de nem enged el. A bőröm ég ott, ahol hozzáér.

Az ujjá az arcomon játszik. A meleg a mellkasomban belezavar a légzésbe. Izzik az arc bőröm attól, hogy ez gyengédebb, mint bármi, amit valaha kaptam férfitől. Amikor elhúzódik, a hüvelykujja végigsimít az alsó ajkamon.

A tudóm megtelik levegővel, de nem tudom kifújni, hiába számol nekem.

Az ágyra fektet. Betakar. A mozdulatai gondosak, mintha törekeny lennék és nem mázsás. Végül is tetszik a hely, mert ez a szoba csendesebb, mint a fürdőszoba. Nincs csöpögés. Nincs visszhang. Márk a hátam mögé húzódik, a teste melege egyenletesen simul a gerincemhez. A karja a derekamon pihen, nem szorít, csak ott van. A légzése lassú, mély és szabályos.

Sokáig ébren maradok és hallgatom, ahogy lélegzik. Fogalmam sincs, mivel érdekelttem ki, hogy megadta nekem ezt a szabadságot.

A matrac besüpped alattunk, minden apró mozdulat visszahat rám. Amikor megigazítja a lábát, a combja hozzáér az enyémhez, amikor kifújja a levegőt, a tarkómon érzem.

Nem csinál semmit, mégis túl közel van.

Valamikor éjjel megváltozik a légzése. Szaggatott lesz, és közben a karja megfeszül a derekamon, miközben a mellkasa hirtelen erősebben nyomódik a hátamnak.

– Ne – nyöszörgi álmában elcsukló, már-már vékony hangon. – Ne... ne hagyd...

A teste megrándul. Az ujjai akaratlanul a hasamba markolnak.

– Anya...

Alig hallható, mégis összefacsarodik szívem. Annyira elveszettnek tűnik.

Felébred. Hirtelen néz szembe velem az ágyban, a pupillája kitágulva. Egy pillanatig nem tudja, hol van. Aztán látszik, hogy minden a helyére kerül a fejében.

Lassan kicsúszik a markából a húsom.

– Csak álom – mondja, mintha magát akarná meggyőzni.

Reggel a konyhában ültet le. Nem kötöz meg, de az ajtó zárva, és az ablak olyan magasra van, hogy nem látok semmi mást rajta, csak egy fa zöld lombkoronáját és a szürke eget.

Az asztalon ismét tejbedara várja előttem, hogy megegyem, de ezúttal sűrűbb, mint eddig.

Márk a tűzhely mellett áll. A konyhapulton minden rendezett: tiszta konyharuha, éles kések sorban, mintha számítana, melyikhez nyúl. Egy nagy tál fölé hajol, mellette a pulton leveződségek halma. Répát hámoz, érzem az illatát a levegőben. Annyira más, mint a tejbedara, hogy nem tudom elűzni a vágyam, hogy szerezzek a kupacból magamnak egyet. Milyen lehet az íze? Már nem tudom felidézni.

– Az anyám gyönyörű volt – mondja Márk, anélkül, hogy rám nézne. – Olyan alakja volt, mint egy istennőnek. Nem olyan törekeny, mint te voltál régen, hanem kerek és fenséges fajta. Amikor belépett egy szobába, mindenki őt nézte.

A torkom valamiért összeszorul, a gyomrom túl tele lesz. A répa utáni vágy mintha nem is létezett volna.

– A teltség méltóságot ad – pillant rám. Talán arra figyelmeztet, hogy egyek, ezért nyelek a tejbepapiból. – Az apám imádta – folytatja. – Azt mondta, az ilyen nő az igazi bőség.

Megáll a répahámozással. Nem értem, mit akar. Összezavar.

– De a bőség... felelősség.

A szó keményebben koppan, mint a répa az asztalon. A szívem kihagy egy ütemet.

– Elérted a súlyt, amit terveztem – szól csendesen. Úgy mondja, mintha valami rajz lettem volna.

– Tervezted? – Nem felel, és a csend kezd kényelmetlenné válni. Ma minden olyan más.

– Ha sokáig csiszolgotod a tökéletes gyémántot, a végére amorffá válhat. Beteggé, mint te. Túl gyorsan híztál.

A combjaim összeérnek a széken, érzem a súlyukat. A hasam puhán simul az asztal oldalához. A gyomromban a görcs valami baljóslatút súg.

– Mi lett az anyáddal? – kérdezem, hogy ne kelljen továbbra is csendben ülnöm.

Márk nem gondolkodik a válaszon.

– Az apám megette.

A konyha csendje vastagon ráül a szívemre, forog körülöttem minden. Kibillen a világ minden irányba. De az ő arca nyugodt marad. Ugyanolyan, mint mindig. Mintha egy kibaszottul egyszerű tényt közölt volna.

– Azt mondta, így örökre velem marad.

A gyomrom lassan, mélyen összerándul, ahogy Márk leteszi a hámozót és az egyik kést felemeli. A pengét a fény felé fordítja, mintha csak ellenőrizné, aztán rám néz.

A tekintete nyugodt, pontosan ugyanolyan tiszta, mint amikor először megláttam.

Lassan megkerüli az asztalt, hogy a közelembe kerüljön. A kés még mindig a kezében van.

Nem hadonászik vele, nem fenyeget. Természetes mozdulat, ahogy közelebb lép késsel a kezében.

Megáll mögöttem. A pengét nem látom, de érzem a levegőben a jelenlétét. Hideg, vékony csík a tarkóm közelében.

A másik keze gyengéden a vállamra simul.

– Ne félj – suttogja. – Én nem vagyok olyan kapkodó, mint apám volt.

A kés élet finoman a kulcscsontom fölé illeszti. Nem vág még, csak megérinti a pengével a bőröm.

– Én türelmes vagyok, tisztelettel bánok a hússoddal. Lassan élvezek majd ki minden falatot.

A mellkasom alig emelkedik. Nem kapok rendesen levegőt.

– Lélegezz, az oxigén segít – duruzsolja a fejem mellett. – Egy... kettő...

Majdnem szót fogadok, de a penge egyetlen, rövid, határozott mozdulattal előremozdul.

– Három

Emy Dust

- MEREV TESTEK -

– A merev testek alapvető jellemzője, Balázs, hogy bármekkora erőhatás éri őket, a pontjaik közötti távolság változatlan marad – mondom, miközben a kréta éles csikorgással szántja végig a táblát. – Maga viszont az iménti válaszával éppen most deformálta el a klasszikus mechanika minden épelméjű törvényét.

Lassan megfordulok, és a szemüvegem mögül mérem végig a diákot. Nézem a görbe hátát, a görcsös testtartását, és közben csak arra tudok gondolni, hogy ez a vázszerkezet statikailag egy katasztrófa. Egyetlen jól irányzott nyíróerő, és kártyavárként omlik össze. Nem haragszom rá, inkább csak végtelenül elfáradtam az ilyen pillanatoktól. Megigazítom a szemüveget az ornyergemen, már délután óta nyomja a bőrömet.

Megszánom, de a szakmai becsületem nem engedi a lágyulást.

– Ha a rúd anyaga nem bírja a feszültséget, az nem mérnöki probléma, hanem anyaghiba – jegyzem meg, miközben végigpásztázom a tanteremben ülő tömeget.

Nem tanulni jönnek ide, csak túl akarják élni a félévet. Elszívják az oxigént azok elől, akikben tényleg ott a szikra. Valahol még mindig reménykedem, hogy egyszer találok egy elmét, amelyik nemcsak a bukástól fél, hanem valóban látja a világot alkotó szépségeket.

– Professzor, én... próbálom megérteni, de nem áll össze – dadogja.

Csak a pazarlást látom. A mai világot elárasztják az ilyen képlékeny, tartás nélküli alakok, pusztá ballasztok, akik csak rontják a közösség statikai egyensúlyát.

– Ha a képlet nem áll össze, Balázs, az azért van, mert maga nem akarja befogadni. Belső ellenállást tanúsít a logikával szemben.

Visszalépek a katedrához, és újra kezembe veszem a krétát, de a tekintetem már a negyedik soron akad meg. Egy lány akkora hévvel rágja a táskájából kicsent gumicukrot, mintha az állkapcsának saját, zabolátlan dinamikája lenne. Ez a ritmikus csámcsogás a legirritálóbb frekvencia, amin egy emberi lény rezeghet. Az ilyen felesleges zajok mindig is kihoztak a sodromból. Nézem az üres arcát, és azon tűnődöm, vajon a gumicukor viszkozitása és az ő gondolkodása között van-e bármi különbség.

– Kisasszony, remélem, az a gumimaci legalább homogén szerkezetű, mert a figyelme szemlátomást teljesen szétforgácsolódott a cukor hatására – szólok oda neki.

Élvezem, ahogy a torkán akad a falat. Egy pillanatra büntudatom van, de aztán eszembe jut a sok elpazarolt év, amit ezekre az üres arcokra fordítottam. Látom rajta a pánikot, görcsösen próbálja legyőzni a falat ellenállását. Egy ilyen viszkózus anyag, mint az a zselatinos szemét, könnyen okozhat elzáródást, ha a mechanikai feldolgozás, vagyis a rágás folyamata hirtelen megszakad.

Néhány sorral hátrébb egy nyurga fiú a telefonja kék fényébe meredve próbálja kijátszani a fizika törvényeit. Azt hiszi, ha a tekintetem fókuszától elég nagy szögeltéréssel helyezkedik el, a perifériás látásom képtelen lesz lekövetni a mozdulatait. Szánalmas próbálkozás. Egy ilyen gyengén megvilágított objektumot, mint az ő koponyája, még sötétben is könnyű bemérni a fény szóródása alapján.

– Nézzék meg jól egymást – mondom, és hagyom, hogy a csend rátelepedjen a teremre. – Nézzék meg a

mellettük ülőt, mert mire eljön a vizsgaidőszak, a legtöbbjük már sehol sem lesz.

Ez a rengeteg elpazarolt energia... Lüktet bennük, ők meg csak ülnek itt, mint a vágómarhák és várják, hogy vége legyen az órának. Sokkal nemesebb célokat is szolgálhatnának. A természetben semmi sem vész el, csak átalakul. Ebben a formában haszontalanok. Egy kis türelem, meg a megfelelő technológia, és ezekből a selejtekből ki lehet termelni valami sokkal táplálóbbat.

– Tehát ott tartottunk, hogy ha az anyag alpból selejtes, akkor hiába is próbálkozik. Az egész szerkezet bármelyik pillanatban megadhatja magát – mondom, de a mondatom végét már elnyomja a mobilok pittyegése és a türelmetlen lábdobogás.

A sorokban ülők már nem rám figyelnek, csak az órát bámulják, mintha a hátralévő három perc valami megváltás lenne. Amint a nagymutató eléri a hatost, a tömeg egyszerre pattan fel. A felcsapódó ülések és a fémvázak nyikorgása sortűzként verődik vissza a falakról.

– A következő alkalommal a kényszermozgásokkal folytatjuk, bár látom, maguknak a távozás az egyetlen ösztönös reakciónk – jegyzem meg, de a hangom elvész. Senkit nem érdekel, úgy tódnak ki az előadóból, mint a gátat szakított szennyvíz. Tisztelet nélkül gázolnak át mindenben.

A terem lassan kiürül, de a középső sorban Balázs még mindig a táskájával szerencsétlenkedik. A cipzárja beleakadt a szakadt bélésbe, ő pedig vörös arccal, izzadó tenyérrel rángatja a kocsit. Hirtelen egy régi, gyermekkori emlék hasít belém, én is pont így küzdöttem a beszorult cipzárral. Végül nagy nehezen végez, majd bizonytalan

léptekkel, a vállán lógó, formátlan táskáját rángatva indul lefelé a lépcsőn, egyenesen a katedra felé.

Vajon mit akarhat megint? Egy újabb esélyt, vagy csak a szokásos, száználmas siránkozást adja elő a nehéz körülményeiről? Pontosan ismerem ezt a típust, az utolsó pillanatban akarja megváltani a világot, de a valódi erőfeszítéstől már undorodik. Számomra rejtély, miért hiszi minden selejtes egyed, hogy az ő személyes kudarca közérdekű információ. Csak az időmet rabolják, miközben legszívesebben egyetlen mozdulattal törölném őket a létezésből. Nem tanítani kellene őket, hanem újrahasznosítani, legalább a fűtőértékükkel hasznára válnának a társadalomnak.

Megáll előttem, a tekintete a padlót súrolja, az ujjával a táskája pántját morzsolja. Figyelem a kezeit: a bőre viaszos, a körmei alatti kapillárisok pedig siralmasan lassan telítődnek meg. Egy ilyen rossz perifériás keringéssel megáldott testnél a hőcsere is pocsék lehet; valószínűleg állandóan fázik, és az agya sem kap elég oxigént a normális kognitív funkciókhoz.

– Ö... elnézést – szólal meg végül, és a hangja megremeg a bizonytalanságtól. – Professzor, én komolyan gondolom, hogy fejlődni akarok, és hallottam, hogy ön tart ilyen... speciális felzárkóztató alkalmakat – mondja a fiú.

– Valóban tartok, Balázs, bár a lista meglehetősen hosszú, hiszen rengeteg magához hasonló, instabil elme vár arra, hogy végre gatyába rázzam a tudását, vagy legalább adjak nekik valamilyen irányt, mielőtt végképp értelmetlenné válna a létezésük – felelem, és közben milliméterről milliméterre törölöm le a táblát. Úgy irányítom a szivacsot, hogy egyetlen krétamolekula se

maradjon a felületen. Ez a kényszeres precizitás az egyetlen dolog, ami távol tartja a fejből a lüktető káoszt. Ha a tábla tiszta, a világ is egy fokkal elviselhetőbbnek tűnik.

– Értem... esetleg lenne most egy szabad hely? – kérdezi reménykedve.

Megállok a mozdulatban és felé fordulok. Legszívesebben azonnal nemet mondanék. Semmi kedvem egy újabb selejtes példányt kerülgetni a lakásomban. Felesleges energiapazarlás egy ilyen gyenge vázszerkezetbe bármit is beleverni. Csak a helyet foglalná, és a jelenléte irritáló súrlódást okozna a gondosan felépített napirendemben. De aztán meglátom a szemében azt a vonzó, kutyaszerű alázatot, és furcsa, fanyar kíváncsiság ébred bennem.

– Valóban úgy érzi, hogy képes lenne befogadni a tudást, vagy csak a bukástól való félelem hajtotta ide a katedrához? – kérdezem, miközben a tekintetemmel úgy szegezem a falhoz, mint egy gyűjtőtűre szúrt bogarat.

– Igen, professzor, bármit megtennék... tényleg érdekel – dadogja.

Nézem a reménynek azt a szálnalmas csíráját az arcán, ami csak az olyanokra jellemző, akiknek fogalmuk sincs a realitásról. Az izzadó homlokát látva pontosan tudom, hogy egyetlen fogalom sem fog megragadni a zavaros elméjében. Statikailag és mentálisan is selejt, amorf egység, aminek nincs stabilitása. Egy ponton túl az ilyen elemeket már nem érdemes javítani, egyszerűbb és tisztább, ha az ember véglegesen kivonja őket a forgalomból, hogy ne foglalják tovább a helyet az érdemi struktúrák előtt.

– Rendben. Szerencséje van, ma este éppen belefér még egy hallgató az ütemtervembe. Jöjjön hét órára – veszek elő egy darab papírt és felírom a címet.

Úgy veszi el, mintha a megváltását tartaná az ujjai között.

– Ott leszek, köszönöm, professzor – hadarja és elsiet. A sziluettje eltűnik a folyosó homályában. A táskámba pakolok, a mozdulataim lassúak, mert a derekam ismét sajogni kezd.

A folyosó hűvöse arcul csap, ahogy kilépek az előadóból; az ajtó tompa puffanással zárul be a hátam mögött. A kanyarban majdnem beleütközöm a hidrodinamika professzorába, aki éppen egy köteg – talán javítatlan – zárthelyit szorongatva, fáradtan bámul maga elé. Az arca szürke, a szemei alá mély árkokat ásott az a fásultság, amit az intézmény áraszt magából. Én is ugyanezt érzem.

– Végzett mára, vagy egy újabb tehetség elméjét csiszolja a késői órákban, kolléga? – kérdezi fanyar mosollyal, miközben a tekintete a táskámra téved.

– Csak a szokásos agytágítás lesz, némelyik hallgatónak jobb a befogadóképessége szűk környezetben – válaszolom, és rövid, távolságtartó bólintással elsietek. Nem akarom hallgatni a panaszait a tehetségtelen ifjúságról, megvan a saját módszerem a motivációra és a problémák kezelésére.

A Janus Pannonius utca macskakövein kopogó cipőm ritmusa az egyetlen zaj ebben a dekadens városi zsilvajban. Megnyugtatóan mérhető, akár az óra egyenletes ketyegése, miközben a Székesegyház négy tornya sötét felkiáltójelként magasodik a híguló értelmiségi mocsár fölé. Harminc éve koptatom ezt az

útvonalat az egyetem és a lakásom között, ezalatt Pécs nem lett más, mint egy lassan bomló organizmus, ahol a kultúra csak máz a burjánzó tehetségtelenség penészén.

Elhaladok a Széchenyi téren dülöngélő, olcsó bortól büzlő hallgatók mellett, és fanyar gúnnyal nyugtázom, hogy ők a jövő zálogai. Pusztá biológiai hulladékok, amelyeket az ember reflexből söpörne le a földről, hogy végre rend legyen.

A dzsámi előtt egy csapat külföldi cserediák harsány nevetése hasít a csendbe, és önkéntelenül is összeszorítom a fogam, hogy elviseljem a létezésüket, amíg elhaladok mellettük.

Nem kell bemennem a boltba, hiszen a tegnap este után maradt elegendő alapanyag a mai menühöz. A precízen porciózott húsból akár egy sűrű, vörösboros ragut is készíthetnék, ma mégis egy finom spagetti utáni vágy uralja a gondolataimat. A szósz karakteressége és a tészta rugalmassága valahogy sokkal jobban illik a ma esti szelekció metodikájához.

Megállok a sötétbarna kapu előtt, és mielőtt elfordítanám a kulcsot, még egyszer végignézek a sötétedő utcán, majd belépek a boltozat alá. A hideg kőburkolat pontosan úgy veri vissza a lépteim nesztét, ahogy azt a fizika törvényei előírják.

Egyenletes sebességgel haladok fel a széles lépcsősoron, a tenyerem éppen csak súrolja a hideg kovácsoltvas korlátot, ügyelve rá, hogy a súlypontom egyetlen milliméternyit se bicsakoljon meg. Megállok a lakásom ajtaja előtt, és mielőtt benyitnék, egy pillanatra behunyom a szemem, hogy élvezzem a tölgyfa ajtó mögül kiszűrődő, tökéletes szinkronban lüktető ketyegést.

Ahogy belépek, a tizenkét ingaóra ütemes kórusa fogad az előszobában, ahol minden másodpercet precízen mérnek ezek a finommechanikai remekművek. Hagyom, hogy az otthonos kattogásuk átjárjon és a lakásom megnyugtató nyugalmit érezzem a testem minden milliméterén.

A kulcsom halk koccanással találja meg a helyét a márványtálban. Felakasztom a kabátomat a harmadik fogásra – arra, amelyiknek a dőlésszöge a legideálisabb a szövet eséséhez –, majd lehúzó a cipőmet és megigazítom az előszoba kövén, ügyelve a párhuzamra.

A fürdőszobába lépve az első mozdulatom a szappanadagoló merőleges irányú lenyomása, a krémes folyadék pontosan a tenyerem geometriai középpontjába kell érkezzen. A víz hőmérsékletét addig finomítom a karral, amíg az el nem éri a bőrfelületem számára ideális negyvenkét fokot, majd körkörös mozdulatokkal dörzsölöm át az ujjaim közötti legkisebb hajlatokat is.

Végül a hófehér törölközőt a hajtási él mentén emelem le a tartóról, és miután megszáritottam a kezem, milliméterre pontosan visszaillesztem a helyére, hogy a két szélé párhuzamot alkosson a csempe fugájával.

A fürdőszobából kilépve a nappali sarkában álló kalitkához lépek, és két kézzel, a sarkoknál fogva emelem le a bordó bársonytakarót, amelyet aztán pontosan az él mentén hajtogatok egyenletes téglalappá.

Miután a takarót a komód mértani közepére helyeztem, felpattintom a kalitka reteszt, és az ajtó nyikordulására a szürke madár félrebillenti a fejét.

– Selejt – károgja, miközben szürke szemével végigméri a mozdulataimat

– Valóban azok voltak ma is, Arkhimédész – válaszolom. Néha úgy érzem, a madaram többet tud a világról, mint az összes hallgatóm együttléve.

– Tehetetlen – mondja Arkhimédész a sarokból, miközben a karmával kaparni kezdi a lakkozott ülőrudat.

– Pontosan, barátom, a tehetetlenség törvénye az egyetlen, amihez ezek a szerencsétlenek még öntudatlanul is hűek maradnak. Ha egy testet nem kényszerít külső erő a mozgásállapotának megváltoztatására, akkor az csak sodródik tovább a saját kilátástalanságában. De ma este, Arkhimédész, ma este mi leszünk az a külső erő.

Leülök az asztalhoz, hogy kihasználjam a fennmaradó időmet a vendégem érkezéséig és befejezzem a rám várakozó, szétbontott óra belső szerkezetének helyreállítását.

Óvatosan nyúlok a csipeszért, hogy a hajszálrugót a helyére illesszem, hiszen ez az apró, remegő alkatrész az, ami végül életet lehel a holt fémbe. Ha sikerül kiküszöbölnöm a hibát, a gyűjteményem tizenharmadik tagjaként végre elfoglalhatja méltó helyét a falon.

Ahogy a nagyítólecsén keresztül figyelem a fogaskerekek finom táncát, a szemem sarkából önkéntelenül is a nappali szélén fekvő perzsaszőnyeg szélére pillantok. Még mindig látni vélem ott azt a sötétebb árnyalatot, pedig órákig görnyedtem felette a legerősebb vegyszerekkel. A textil alattomos dolog, mindent magába szív és megőriz, nem olyan, mint a kő vagy a fém, amiről egyetlen mozdulattal letörölhető a hiba.

Arkhimédész átszeli a szobát, és nehézkesen landol az asztallap szélén, éppen a kiterített szerszámok mellett. Figyeli, ahogy a csipeszzel a fogaskerek közé nyúlok, mintha ő is ellenőrizné a pontos illesztést.

– Súrlódás – károga, közben a csőrével megkocogtatja az asztal fáját, én pedig önkéntelenül elmosolyodom.

– Valóban, Arkhimédész, a súrlódás a tökéletlenség mérőszáma, az energia méltatlan elszívargása a rendszerből – suttogom, miközben egyetlen csepp olajat juttatok a tengelyek közé.

– Selejt – károga

– Nem, nem selejt. Nézd csak, ahogy ez a minimális kenés felszabadítja a mozgást, és a gátolt rezgésből tiszta, harmonikus oszcilláció lesz, pontosan úgy, ahogy a felesleges érzelmek kiiktatása teszi szabaddá az értelmet.

Leteszem a csipeszt pontosan az asztal közepére, és elégedetten figyelem a mutatók rándulását. Ez az óra már nemcsak egy tárgy, hanem a gyűjteményem tizenharmadik, hibátlan darabja. Óvatos mozdulattal emelem fel a halkán ketyegő szerkezetet, és a falhoz lépve milliméterre pontosan a tizenkét másik óra közé illesztem.

Az előszoba most már tökéletes harmóniában lüktet, ezért elégedetten indulok a konyha felé.

Arkhimédész a pult fényes felületén landol, és éles szögben megdönti a koponyáját.

– Selejt.

– Csináljunk vacsorát, Arkhimédész, adjunk értelmet az eddig kárba vesztett anyagnak.

Előveszem a rozsdamentes acéllábost, és a gázcső mértani középpontjára illesztem, hogy majd a láng egyenletesen ölelje körbe az alját. Szerettem ezt az edényt, van súlya és tartása, nem úgy, mint azoknak az olcsó, vékony falú edényeknek, amikben az étel már azelőtt odaég, hogy a hagyma egyáltalán üvegessé válna.

Kimért mozdulattal öntök bele kevés olajat, figyelem, ahogy a sűrű folyadék szétterül a fényes fémen, és vékony filmet alkot. A fiókból kivesszem a hámozót, párszor végighúzom a fenőacélon, hogy borotvaéles legyen és megbízható, mint anyám régi mindenek kése volt a vasárnapi rántott húrok idején.

Benyitok a kamra állandó, négy Celsius-fokra szabályozott hűvösébe, a fémes fertőtlenítőszag keveredik a nyers hús nehéz, édeskés illatával. Nem tarthatom hidegebben a helyiséget, mert a polcokon felsorakoztatott élelmiszerkészlet megfagyna, de a patikatisztaság és a száraz levegő miatt a hús így is napokig tökéletes marad anélkül, hogy megromlana. Persze a végső fázisban mindent fel kell darabolnom, hogy porciózva átkerüljön a mélyhűtőbe, de ott sincs már túl sok helyem. Egy pillanatra elgondolkodom rajta, hogy vissza kellene vennem a tempóból, de aztán rájövök, hogy ez lehetetlen, hiszen a selejtes elméjű diákok a tudtukon kívül, szinte tálcán kínálják fel a testüket. Így sokkal jobb a világnak, még ha a logisztika miatt nehezebb is nekem.

A kampón függő, tegnap éjjel gondosan letisztított törzs felé nyúlok, és a hámozó élét a felkar feszülő bőrére illesztem, éppen úgy, ahogy anyám nyúzta le a haját a friss húsról. Az apró, világos szőrszálakat lesimítom, ügyelve arra, hogy a bőr textúrája sértetlen

maradjon a penge előtt. A hámozó éle mélyen és magabiztosan vág bele a rugalmas szövetbe, egyenletes sebességgel húzom le az első, hosszú szalagot a feszülő izomzat felett. A második szalag már vastagabb, ahogy a penge mélységét a zsírréteg határára hangolom.

Figyelem a bőrszövet rugalmas reakcióját, ahogy finoman összepöndörödik, pontosan úgy, mint a frissen gyúrt tészta a lisztes deszkán.

A következő szalagba egy hajszál akad bele, de lesöpröm, nehogy megszakítsam a hámozó folyamatos siklását a felszínen.

Végigsimítom a megmaradt, vöröses felszín, és elégedetten nyugtázom, hogy az anyagválasztásom kifogástalan a mai vacsorához.

Visszamegyek a konyha melegébe, a tálat pedig óvatosan, mint valami féltett ereklyét, a pult közepére helyezem.

A boltban kapható tészta túl silány, könnyen szétázik a forró vízben, de ennek az anyagnak a kollagénszerkezete olyan rugalmasságot ad, amire a finomliszt és a tojás keveréke szerkezeti szinten képtelen lenne. Fontos alkotóeleme a vacsorának, bár mindig teszek hozzá néhány valódi tésztaszálat. Csak hogy feldobjam az esztétikai látványt.

Arkhimédész oldalvást hajtja a fejét, és az edényben pihenő szalagokra mered.

– Selejt.

– Tévedsz, barátom, ennek az anyagnak a szakítószilárdsága és molekuláris rácsszerkezete méltó a figyelemre – felelem.

Odalépek a csaphoz, és a lábamba annyi vizet engedek, hogy a folyadék felszíne két ujjnyira maradjon a perem alatt.

A gázrózsára helyezem az edényt, majd a lángot a maximumra tekerem, figyelve, ahogy a kék tűznyelvek éhesen nyaldossák a fém alját.

– Tik-tak – káromja Arkhimédész, és a csőrével ütemesen megkocogtatja a pult márványlapját. A pult makulátlanul tiszta, a legkisebb porszem vagy ujjlenyomat is fizikai fájdalmat okoz, de Arkhimédész az egyetlen lény, akinek a mocskát – a lábára tapadt port vagy a pulton hagyott tollpíhéket – hajlandó vagyok elviselni, mert ő soha nem borítja fel a belső rendemet.

– Türelem, barátom, a fizika törvényei nem ismerik a kivételezést, a víznek el kell érnie a száz fokot – felelem neki, miközben a fűszerespolchoz lépek, és egyenként emelem le az üvegtégelyeket, majd a márványfelületen katonás rendben, két centiméter távolságra sorakoztatom fel őket. Előbb a sót és a feketeborsot teszem le, majd melléjük kerül a fűszerpaprika.

– Tik-tak – káromja Arkhimédész megint.

– Ne süss – felelem, miközben milliméteres pontossággal megigazítom a paprikás üveget.

A szélesebb bőrszalagokat a vágódeszka közepére fektetem, és a hámozót félretéve a legvékonyabb pengéjű késemet veszem a kezembe.

Egyenletes csíkokra szelem a szálakat, majd megemelem, és sodró mozdulattal adok nekik hengeres formát. A rugalmas rostok engedelmesen tekerednek egymás köré, amíg a deszkán már nem nyers szövet, hanem egy tálnyi tökéletes spagetti várakozik.

Kiveszek a kosárból két vöröshagymát, és a vágódeszka közepére helyezem őket. Határozott mozdulattal vágom le a gyökérzetet és a csúcsot, majd a kés hegyével finoman alányúlok a száraz, barna borításnak, hogy lefejtsem az élettelen réteget.

A vékony héj szárazon válik le a hagymáról. Anyám mindig azt mondta, hogy a hagyma az egyetlen növény, amelynek lelke van, mert rétegenként védi magát a külvilágtól. A kés pengéje akadálytalanul siklik át a hagymatesten, és minden egyes mozdulatnál ugyanazt a ritmikus, tompa koccanást hallom a fán, mint harminc évvel ezelőtt. Nem szabad siettetni a pusztulását, mert a hagyma csak akkor adja át az esszenciáját a zsírnak, ha a vágásfelületek simák és egyenletesek maradnak.

Arkhimédész suta mozdulattal lecsap a pult szélén pihenő barna héjra, és a csőrével büszkén a magasba emeli a zörgő cafatot.

– Gravitáció – károgja, és kiesik a csőréből a darab, ő pedig végignézi, ahogy az tehetetlenül a konyhakőre vitorlázik.

– Ez a törvény megkerülhetetlen, barátom, de a fazékban mi fogjuk diktálni a feltételeket.

Letérdelek a hideg kőre, és gondosan szedegetem a pelyhekre hullott darabokat, hogy egyetlen szemet se hagyjak hátra a felületen.

A csaphoz lépek, és kezemet a forró víz alá tartom, amíg a bőröm vörösödni nem kezd a hőtől, majd szappannal, és a szagok miatt az acélszappannal is átdörzsölöm az ujjaim közötti legkisebb zugot is.

Csak miután a kezem ismét steril és idegen szagoktól mentes, fordulok a tűzhely felé, ahol a lábos fedője alatt

már türelmetlen, fémes csörömpöléssel dobol a táguló gőz.

Leemelem a fedőt, és a gomolygó pára függönyén át nézem, ahogy a víz felszíne vadul, szabálytalan alakzatokban törik meg a felszabaduló energia hatására. Mindig elámulok ezen a kaotikus táncon, a vízmolekulák úgy tülekednek a szabadságért, mint a diákjaim az előadó ajtájában, csak ezek legalább hasznos hőt szállítanak.

Határozott mozdulattal engedem a forró örvénybe a vékonyra metélt, fehéres szalagokat, majd mellé a tésztát, és figyelem, ahogy a hirtelen hő hatására a rostok azonnal összerándulnak.

A hűtőhöz lépek és kiviszem a porcelántálat, amelyben a vöröses, inas rostok pihennek a saját nedvükben. A marha vagy a sertés jellegtelen, de ez az anyag egy olyan komplex biológiai egyed része volt, amelynek minden mozdulata célt és irányt adott a szöveteknek. Sokkal jobb sors ez neki, mint hogy elenyésszen. Itt legalább egy magasabb rendű kompozíció részévé válik.

A vágódeszkára borítom a vörös tömböt, és végigsimítok az izomrostokon. Érzem az egykori rugalmasságot, azt a feszességet, amiért a konditermekben annyit küzdenek a fiatalok. A legtöbb test manapság csak lágy, zsiradékkal átszőtt, lusta szövetek halmaza, de az igazi mélység a comb belső ívében rejlik. Egy elhízott hallgató pusztán hőszigetelő réteg, amely alatt elvész a szerkezet nemessége. A zsír elnyeli az erőt, de nem közvetíti. Ezzel szemben egy sovány egyedden nincsenek felesleges társadalmi jólétekből fakadó lerakódások. A feldolgozás során tisztább képet mutat.

A kés pengéje szinte éneklí a fém és a szövet találkozását, ahogy szabályos, kétcentis kockákra bontom a mélyvörös izomtömeget.

Minden egyes vágásnál érzem az ellenállást, amit csak a megfeszített munka adhatott ennek a testrésznek az utolsó pillanatig. Tisztelem az ő egykori erőfeszítését, ő pedig a testével válaszol a pengémnek.

A daráló torka már tátong mellettem, készen arra, hogy a felismerhető formákat masszává zúzza össze a fogaskerek között. Egy kicsit sajnálom elpusztítani ezt a szép textúrát, de nincs helye az egyéniségnek a tálban, mert a tökéletes szósz titka a teljes és visszavonhatatlan feloldódás a fűszerek tűzében.

– Súrlódási együttható – káromja Arkhimédész, és félrebillentett fejjel figyel, ahogy a hús a daráló torka felé csúszik.

– Helyes észrevétel, barátom, a roncsolás hatékonysága mindig az ellenálláson múlik – válaszolom, miközben a daráló karjához nyúlok. Nehézkesen, fémes nyikorgással indul meg, és az acélcsavar éhesen kap bele az első vörös kockákba. Figyelem, ahogy a gép apró, szabálytalan férgékké formálja az egykori feszességet, végleg kioltva belőle a tartást. Esztétikai kielégüléssel tölt el, ahogy az izom enged a kényszernek, és feladva korábbi önmagát egyenletes masszává válik.

A tűzhelyhez lépek, életre keltem a lángokat, amik azonnal nyalogatni kezdik az edényt.

Várom kell, amíg a csendet megtöri az első pattanás, ami jelzi, hogy az olaj készen áll a befogadásra.

– Halmazállapot-változás – káromja Arkhimédész.

A hűtőhöz lépek, a legelső polcáról kiemelem a másik porcelántálat. A sűrű, vörös lében fehéren világítanak a

levágott ujppercek, mellettük pedig a belek gyöngyházfényű tekervényei pihennek a porcok között.

– Biológiai hulladék – károgya Arkhimédész, és a pult széléről, megnyúlt nyakkal bámulja a tál tartalmát.

– Nem hulladék, barátom, enélkül a szósz csak unalmas pép maradna – mondom, miközben a tálat a pultra készítem.

A daráló tálcajáról a sercegő olajba csúsztatom a frissen zúzott, vöröslő masszát, és a hirtelen felszabaduló gőz azonnal homályos ívet von a szemüvegem lencséjére. Bosszúsan fújok, ez a vakfolt mindig akkor jön, amikor a legjobban figyelni kellene a részletekre. A fakanállal széttöröm az összeállt csomókat, és forgatom a húst, amíg a nyers színt fel nem váltja a jellegzetes szürkesség.

– Majdnem elfelejtettem – suttogom, és a fakanalat a lábos szélére támasztva egy pillanatra megállok a gomolygó pára felett.

Ilyenkor mindig kell egy másodperc, hogy a fejemben lévő lista és a valóság szinkronba kerüljön. A mágneses tartóhoz nyúlok, leemelem a keskeny pengéjű csontozókést, majd a kamrához sietek, és belépek a hűvös helyiségbe. A kampón lógó fejet a hajánál fogva megemelem, hogy a beesett arc a gyér fény felé forduljon. A kés hegyét beillesztem a szemgödör szélé és a megkeményedett kötőszövet közé, vigyázva, hogy ne sértsem fel a kocsonyás felszínt.

A szemgolyóban rejtőző csarnokvíz sókoncentrációja olyan ásványi mélységet ad a szósznak, amit semmilyen tengeri só nem pótolhat. Ez a titkos összetevőm. A kés hegyével finom mozdulattal elmetszem a látóideget, és a rugalmas gömb szinte

magától ugrik a tenyerembe. Olyan az érintése, mint egy túlérzett szőlőszemé, hálát érzek, hogy ez a kis golyó fogja megkoronázni az egész estét.

– Fénytörés – hallatszik Arkhimédész hangja.

Visszalépek a konyhába, és a zsákmányt a belsőségekkel teli tál közepére ejtem. Azonnal a kompozíció fókuszpontjává válik.

A csapnál a forró víz alatt mániákus alapossággal dörzsölöm le a szemgolyó síkos nyomait. Ahogy a szappanhab fehér gyűrűket rajzol a bőrömrre, a tekintetem a pulton felejtett fehér kockákra téved, és a gyomromban jéghideg rándulás jelzi a rendszerhibát.

A hagyma még mindig ott árválkodik a márványon, pedig a hús már szürkülni kezdett a forró olajban. Ez a sorrendi hiba megengedhetetlen, hiszen a hagyma cukrai már soha nem fognak úgy karamellizálódni a hús nedvei között, mintha tisztán a zsiradékkal találkoztak volna. Olyan ez, mintha egy óraszerkezetbe utólag akarnék beleerőltetni egy fogaskereket.

– Késleltetett reakció – káromja Arkhimédész, és a csőrével kopogtatja a márványt a felaprított fehér kockák mellett.

– Hallgass, barátom, a hőtani egyenlet még menthető, csak nagyobb intenzitásra van szükségünk – sziszegem, miközben a lángot a maximumra tekerem, és a húst az edény széleire tolvá üres kört szabadítok fel a lábos közepén a későn érkezőnek. Nem hagyhatom, hogy egy ilyen megengedhetetlen hiba tönkretegye az egész estét.

– Reaktív fúzió – káromja Arkhimédész, és a szárnyaival egyet csapva hátrébb húzódik a pult szélén, ahogy a hagymahegy a lábos forró közepébe zúdul.

A fakanalat olyan erővel szorítom, hogy az ujjaim elfehérednek, és a mozdulataim szaggatott, vad rángássá fajulnak a lábos alján. A hagyma és a hús kaotikus elegye masszaként kavargó, addig verem a fémhez a fát, amíg a zihálásom el nem nyomja a sercegést.

– Sülnöd kell, nem párolódní – sziszegem a felszálló gőzbe, miközben a húst és a hagymát egymásnak feszítve kényszerítem őket a közös hőhalálba.

A dühöm és a precizitásom furcsa elegyet alkot, a mozdulataimban már nincs meg a korábbi nyugalom, csak a hiba eltüntetése iránti mániákus vágy vezérel.

Hirtelen megállok. A tudóm ég, a homlokomon hideg verejték gyöngyözik, ami lassan a szemüvegem lencséjére csorog, elhomályosítva a tökéletlenség látványát.

Leveszem a keretet, és a pult szélének támaszkodva a bal öklömet a számhoz emelem. Mélyen beleharapok a hüvelykujjam alatti párnás részbe, amíg nem érzem a lüktető fájdalmat. Várom, hogy a fizikai inger elnyomja a fejemben lüktető hibát, és a vörös köd lassan felszálljon a szemem elől.

Megtörlöm, majd visszateszem a szemüvegemet, és a lencse kristálytisztá üvegén keresztül a világ ismét éles, kiszámítható kontúrokat kap. Egy mély lélegzettel kifújom magamból a maradék feszültséget. A fájdalom az öklömön tompa lüktetéssé szelídül. A hiba megtörtént, a korrekció pedig csak fegyelemmel érhető el.

A láboshoz lépek, amelyben a tészta és a fehér bőrszalagok már elérték a tökéletes állapotot. Megemelem az edényt, és a mosogatóba készített acélszűrő fölé tartom. A forró víz morajlással tűnik el a lefolyóban, a

szűrőben pedig ott maradnak a fényes, letisztult szalagok, amik most már készen állnak arra, hogy befogadják a szószot. Megrázom a szűrőt, majd a tésztát egy steril porcelántálba borítva félreteszem a konyhapultra.

Megfogom a paprikát a felsorakoztatott fűszerek közül, és egyenletes rétegben szórom a húsrá, hogy a por minden rostot vékonyan befedjen, mielőtt a hő hatására kiadná magából az esszenciát.

– Kémiai kötés – károga Arkhimédész, és a csőrével ritmusos koppintással kíséri a fakanál mozgását, ahogy a húst és a fűszert egységes, sötétvörös masszává forgatom.

Végül a belsőséges tálhoz lépek, és határozott mozdulattal a lábosba csúsztatom a tartalmát. A szemgolyó utolsóként huppan a keverék tetejére, és a forró gőzben üveggé válik.

A hűtőszekrényből kiveszem a mérőedényt, amelyben a vér már kezdett sötét, alvadt rétegekre válni, és mellémelem a sűrített paradicsomot. Egyenletes sugárban öntöm a húsrá mindkettőt, és figyelem, ahogy a két különböző vörös árnyalat összekeveredik, majd eggyé válik.

– Koaguláció – károga Arkhimédész, és megemelkedik a pultról, mintha a felszálló fémes gőz irritálná a nyálkahártyáját.

A fakanállal szinte tiszteletteljesen kavarom meg a szószot, ügyelve rá, hogy a szemgolyó sértetlenül bukkanjon fel, majd merüljön alá a sötét közegben. A folyadék azonnal bugyogni kezd, apró, vörös krátereket vetve a felszínén.

Érces rezgés hasítja át a levegőt, a folyosón álló ingaóra első kondulása.

Megmerevedek, a fakanál megáll a vörös masszában. Felkapom a fejem, és a falon függő órára nézek, amely pontosan hét órát mutat.

Hét óra! Ezen a ponton már a kiteljesedésnél kellene tartanom, nem pedig a bugyogó vér és a nyers porcok fázisában. A késés elfogadhatatlan, a késés maga a bomlás.

– Hét – suttogom, és a tekintetem visszaugrik a lábosra, amelyben a szemgolyó forog a paradicsomos lében. – Pontosán hét.

A fokhagymagerezdeket a kés lapjával pépesre zúzom, és a vörös szószba kaparom, a másik kezemmel friss bazsalikomot és cukrot szórok a gőzölgő szemgolyó köré, majd egy bőseges adag durvára őrölt feketeborssal és majorannával zárom a kompozíciót, alaposan átkavarva, hogy összeérjenek az ízek.

Ebben a pillanatban éles hang hasít fel.

A csengő!

A mozdulatom megfagy a levegőben. A fakanálról egy vörös csepp válik le, és lassított felvételnéppént cuppan vissza a szósz felszínére, pont a felfelé bámuló pupilla mellé.

– Selejt – károgyja a madár.

Elindulok az ajtó felé, a kés még a kezemben van, jólesik érezni a tenyeremben.

Elfordítom a zárat, és az ajtó kinyílik. A kinti hűvös levegő azonnal arcul csap, és vele együtt betódul a folyosó idegen szaga.

A fiú ott áll a küszöbön, a szája már félkész mosolyra húzódik, a torkában pedig vibrál az első üdvözlő szó.

– Jó estét, pro... – kezdi, de a mondat félúton megfagy a levegőben.

A tekintete lecsúszik az arcomról a jobb kezemre, és ott megreked. Látom, ahogy a pupillái tágulni kezdenek, a levegő pedig bennreked a tüdejében, mintha egy láthatatlan kéz szorította volna meg a torkát.

Ekkor Arkhimédész a vállamra röppen.

– Selejt – károgja szárnyait megrázva, és figyel a fiú arcán elhatalmasodó, halálos sápadtságot.

Egy pillanatra elfog a kísértés, hogy egyszerűen csak befejezzem itt a folyamatot, de a rend iránti vágyam erősebb.

– Kérem, ne haragudjon a látványért – mondom, és félreállok az útból. Megigazítom a szemüvegem, és figyelem, ahogy a fiú még mindig a késre mered. Bosszantó ez a fajta fegyelmeztelenség, de hát mit várhatnék tőle.

– Jöjjön beljebb, vegye le a kabátját. Kissé megcsúsztam az ütemtervben. Remélem, ez nem probléma.

A fiú gépiesen leveszi a kabátját, és remegő kézzel akasztja a fogasra, a szövet pedig ferdén akad fenn a fémen. Ha a kabát súlypontja nem esik egybe a fogas tengelyével, a szálak terhelése aszimmetrikussá válik, ami hosszútávon a visszafordíthatatlan deformációhoz vezet.

– Kérem, a lábbelit se felejtse el a küszöbön hagyni, Balázs – szólok utána, mielőtt még a sárral szennyezett talpával végigdobogna a kövön. Nem akarom az egész estét megint súrolással tölteni, elég volt a múltkori eset a szőnyeggel.

A fiú megtorpan, majd sietősen rúgja le a cipőjét, és zoknijában, behúzott nyakkal oszon tovább a tizenhárom óra ütemes ketyegése között.

– Hát nem csodálatos ez az összhang? – kérdezem, de nem várom, hogy válaszol.

Arkhimédész a konyhapulton landol, tekintetét a fiúra szegezi.

– Szabadsági fok nulla – károolja.

– Érdekes madár – mondja Balázs.

– Arkhimédész az egyetlen entitás, aki érti, hogy a szabadság nem a rendszertelenséget, hanem a szabályok maradéktalan betartását jelenti – mondom, miközben a kést a mosogatóba teszem, elfordítom a kart, és a forró vízszugár alá tartom a pengét, hogy a maradványok kavargva tűnjenek el a lefolyóban.

– Mivel a vacsorámnak megvan a maga rendje, nem halaszthatom el, foglaljon helyet az asztalnál, és fogyasszon velem, közben vázolja fel, melyik elmélet megértése okoz önnek nehézséget.

– Igazán nem szeretném megzavarni a vacsoráját, professzor, ha gondolja, kimegyek és megvárom az előszobában, vagy visszajövök később – szabadkozik, miközben a tekintete ugrál a madár és a gőzölgő lábos között.

– Üljön le, remélem, szereti a magyaros spagettet.

– Jó illata van, professzor, köszönöm a lehetőséget – hebegi, és olyan bizonytalanul húzza ki a széket, mintha egy instabil szerkezetre próbálna felkapaszkodni.

Elzárom a gázt, majd a szűrőben pihenő köretet a lábosba zúdítom, és a fakanállal addig forgatom a masszát, amíg a sötétvörös szósz minden szálat tökéletesen be nem fed.

Két mély porcelántányért készíték a pultra, és kiporciózom az ételt, ügyelve rá, hogy a szemgolyó Balázs adagjának centrumába kerüljön. Nem lehet panasza, a legfinomabb része a menünek.

A fiú elé helyezem a tányért, majd miután a saját adagomat is kimertem, leülök vele szemben.

– Professzor... a merev testeknél nem értem, hogy ha a pontok közötti távolság állandó, akkor miért beszélünk mégis belső feszültségről? – kérdezi a fiú, miközben a villájával bizonytalanul bökdösi a tányérján lévő, szokatlanul rugalmas rostokat.

Látom rajta, hogy most inkább a tányérja tartalmától félt, mintsem a fizika törvényeitől.

– Azért, mert a merev test csupán egy ideális fizikai modell. A valóságban minden anyagnak van egy határa, ahol a belső kohéziós erők már nem képesek ellensúlyozni a külső behatást, és a szerkezet egyszerűen megadja magát a destruktív energiának – magyarázom, miközben hideg nyugalommal emelem a számhoz az első falat vörös mártást. Mennyei az íze. A hús nem olyan, mint a bolti áru. Ahogy a nyelvemhez ér, érzem benne a vasat, ami szinte bizseregni kezd az ízlelőbimbóimon.

Arkhimédész az asztal szélére vitorlázik, és éles karmaival megkapaszkodik a csiszolt fában, majd a fiú tányérján gőzölgő, sötétvörös halmot tanulmányozza.

– Finom vacsora – reccsen a madár.

Balázs a villája hegyével szinte rettegve választja szét a szószt, tologatja az ételt, miközben a tekintete újra és újra a gumyszerű szalagokra téved.

– Ez...különös az állaga – mondja.

– A rugalmasság a rostok sűrűségétől függ. Maga szerint egy elhanyagolt test képes lenne ilyen szerkezeti ellenállásra? – kérdezem, és közben figyelem, ahogy a nyelőcsőve görcsösen rándul egyet.

– Emésztés – káromja Arkhimédész.

Elmosolyodom, a madaram több vacsorát nézett végig ennél az asztalnál, mint ahány órát ez a szerencsétlen látogatott, és mára sokkal többet konyít a fizikához.

– Milyen feledékeny vagyok, a folyadékpótlásról teljesen elfeledkeztem – mondom, és a székemet precízen hátracsúsztatva felállok. – Üljön csak nyugodtan, hozok vizet a konyhából.

A konyhaszekrényből kiveszek két poharat, és miközben feltöltöm vízzel, figyelem a fiú minden mozdulatát. Látom, ahogy a villája megakad a tányérja mélyén, és kiemeli a tészta alól a szövet, ami ugyanolyan barna, mint az övé, és pont olyan értetlenül bámul vissza rá.

Az arca pillanatok alatt válik halálosan sápadttá, ahogy visszanéz rá a szaftos golyó. Merev tekintettel, tágra nyílt pupillákkal tanulmányozza az élettelen szövet. Mintha nem hinné el, hogy mit lát. Aztán tudatosul benne, és a zsigeri félelemtől a teste minden apró rostja enged a pánik romboló erejének.

Mindig ez történik. Ők váltják ki belőlem, csak eleget teszek a kényszernek, hogy az energia ne vesszen el.

Elengedem a vizespoharat, és a mágneses tartó felé nyúlok, megmarkolom a legélesebb kést és elindulok vissza az asztalhoz. A fiú mozdulatlanul mered rám.

– Reméltem, később érünk ehhez a részhez, kénytelen leszek egyedül befejezni a vacsorát. És ki

tudja? Legközelebb talán a maga szeme néz vissza egy másik hallgatóra a tányérján.

Egy apró mozdulat a merev testén a koponya alatti csigolyánál, ahol a gerincvelő és az agytörzs találkozik. Nincs rángatózás, nincs fuldoklás, sem vér, amit aztán órákig sűrolok, de szükségem lesz egy nagyobb kamrára.

Pálffy Gergő

- RESTANCIA -

Nagypapa alkonyatkor halt meg, amikor a nap halálában vörössé válva ráfeküdt az anyaföldre, és a házak fala olyan színű lett tőle, mint az alvadt vér. Az öreg az ágyában feküdt, a mellkasa emelkedett még egyszer, aztán félúton megállt. Ahogy ő mondaná, reggel még nem ez volt tervben, de ahogy ismerem, elfogadta a sorsát, mire ágynak esett.

Nem volt semmi különös a halálában azon kívül, hogy ez volt az első halál, amit láttam. Juli a városból jött be velem a délutáni busszal, hogy itt alszik velem, a padláson megvetett vastag matracon, távol a város elektromos zajaitól, de a betervezett szexből semmi sem lett.

Juli ott bőgött anyámmal a kanapén, mintha mindig is a család része lett volna. Kissé megkeseredett ettől a szám íze, mert nem voltam benne biztos, hogy tényleg Julit képelem magam mellé egy életre. Egyelőre túl fiatalnak éreztem magam ilyen döntésekhez. Még csak ismerkedtünk volna.

Aznap este sok minden elmaradt a ház körül. Anyám nem fejte meg a tehenünket, ezért Rozi egy ideje bőgött fájdalmában, de a tyúkokat se retesztelte be senki az ólba, nehogy elvigye éjjel a róka.

Anyám rám szólt, mikor szándékomban állt megmozdulni és tenni valami hasznosat. Máskor persze azonnal baszogatót, ha le mertem ülni a képernyő elé.

– Halott van a házban, fiam – mondta Juli haját simogatva, mintha vigaszt nyújtana vele saját magának is.

Anyám gyásza hazug volt. Talán én maradtam ebben a családban az egyetlen a nagyin kívül, aki még képes volt szeretni az öreget vén korára. Nem volt egy könnyű

természetű ember. Makacskodott, mint egy öszvér, és csak a két keze munkájában hitt. Nem kedvelte az embereket, mert ismerte a természetüket, már abból, hogy rájuk nézett. Szerencsét szart, mindenki ezt mondta róla, csak úgy termett a kezében a pénz, mint a mák a földjein, ezért mindenki tőle kért kölcsön, és sokan tartoztak neki.

Anyám, a rokonság, az emberek, a falu része.

Álltam a nyitott ablakban a konyhában, olyan közel a szűnyoghálóhoz, hogy éreztem a kinti fullasztó tavaszt. Odakint nem neszelt semmi. A házak faláról a nap vérszínét lemosta az alkony sötétje, a délutáni gyenge szél elszállt, a por is leült, a kutyák sem ugattak az egész faluban, még az autópálya zaja sem hallatszott el ideig.

– Az Alföld most számolja, mennyivel tartozik – mondta nagyanyám mögöttem megállva. A hangja keserűn kapart.

Egész életemben akkor hallottam őt először beszélni. Azt hittem, nem is tud. Soha nem mosolygott, nem nevetett, a tekintete mindig előre révedt, mintha a világ dolgain gondolkodna. Nagyapám beszélt helyette. Nem veszekedtek egyszer sem, ahogy fel tudtam idézni, csak a földet művelték békében. Anyám rossz boszorkánynak gúnyolta a nagyit a háta mögött, de én kedveltem a nagyit körülvevő békés csendet.

– Senki sem tudja Papin kívül, összesen mennyivel tartoztak neki, még az Alföld sem.

Nem volt ebben a kijelentésben semmi különös. Sanyi papa egész életében mást sem csinált, csak számolt. Földet, zsákot, kamatot, pálinkát, néha még az embert is. A konyhában, a régi kredencben barna fedelű füzet lapult. A vastag lapokra olyan mélyen véste bele a

ceruzával a neveket, hogy azt nem radírozhatta ki onnan senki. A nevek mellett számolások, némelyik mellett áthúzás, mások mellett csak a szám állt változatlanul, ki tudja, mióta. A számok nem halványodtak, még azok is tisztán látszódtak, amiket még a születésem előtt írt bele Papi.

Legutóbb Pistának adott kölcsön, az is benne kell legyen a barna füzetben.

– Akiben nincs irigység, és nem vágyik többre, az tisztán jár – lapogatta meg a nagyit a vállam. Alig ért fel, mégis könnyednek tűnt az érintése. – De a tisztaság nem jelent védelmet.

Bólintottam, mint aki tudja, miről van szó, de fogalmam sem volt arról, hogy ezek a nagy szavak mit takarhatnak.

Hajnalban mentem fel Juli mellé a padlásra. Vittem a dzsekim belső zsebében a papa bőrfüzetét. Juli ott feküdt a puha tollpárnák közt cigifüstöt eregetve, és a telefon képernyője megvilágította az arcát, de ahogy mellé értem, körém fonta magát, és hamar elaludt. Nem ment nekem olyan könnyen. A füzetet és benne a sok feljegyzett számot nézegettem jó ideig a mobilom fénye mellett.

Délben keltünk, és ahogy kimentünk a konyhába, már fosták a szót.

– A hátsó föld az enyém, mert én jártam rá. Az elmúlt években Sanyi ki se dugta oda az orrát. Nem érdekelte a kukorica, csak a mák! – Pista úgy csapott az asztalra, mintha joga lett volna hozzá.

Hallottam egyszer anyámtól, hogy Pista két ház árával tartozik.

– Jártál, mert hasznod volt belőle – húzta el a száját anyám.

– Ó, Takács Pista, fogd be a szádat! A legfontosabb kérdés az, hogy a temetés pénzét ki állja? – kérdezte az egyik asszony. Nem emlékeztem rá sehonnan, de most ott volt, várta ő is a hasznát.

Mind ezt csinálta. Csak a nagyfi állt csendben az ablak előtt, és nézett ki a ház mögött hosszan elnyúló mákföldre. Már a mák szára megerősödött annyira, hogy a szél ne hajlítsa ketté, de még nem fakadt virágba.

Őszinte undor ült az arcomra. Nagyapám teste szobahőmérsékletűre sem hűlt még, de már acsarkodott a rokonság.

Az öreg sparhelt pattogott, a diófa az udvaron nem mozdult. Mindig idillinek és soha el nem múlnak tűnt. Csendben kellett maradnom, mert anyám nem dicsért volna meg, ha kiömlött volna a számon az a sok mocsok, ami a fejemben járt. Láttam az arcán a figyelmeztetést. A kotyogósból kávét öntött nekem és Julinak is.

– Köszönöm! – motyogta Juli, a háttérben filléreken kakaskodók zaját nem megtörve. Én inkább nem mondtam semmit, mert biztosan nem lennék képes elhallgatni.

– Tort kell ülni először is – kezdte Pista, de a nagyfi halk, recés kacagása elhallgattatott mindenkit.

Megértettem őt, éreztem a helyzet abszurditását.

Úgy néztek össze a konyhában a felnőttek, mint a diliházban az emberek gyógyszerosztáskor.

– Mi a baj? – kérdeztem őszinte kíváncsisággal.

– Aki napnyugtakor hal meg ebben a koszfészekben, az nem engedett el mindent, amivel tartoznak neki –

felelte Csaba bá a konyha sarkában, az öreg lócán ülve.
– Van itt restancia bővin.

Nem lehetett ezzel vitába szállni.

Juli mellettem maradt az asztalnál, de már nem simult hozzám úgy, mint hajnalban a csűr padlásán. Fázósan, két kézzel markolta a piros pöttyös kávéscsészét, pedig igencsak tüzelt a sparhelt a háta mögött.

– Restancia? – kérdezte halkán.

Csaba bá köpött egyet a lóca mellé, anyám pedig azonnal keresztet vetett ahelyett, hogy a felmosóért ment volna.

– Sok pénzt kértek tőle kölcsön, és sokan még nem fizették ki. Itt bizony szinte mindenkinek akad tartozása.

A szavak úgy maradtak a levegőben, mint a füst a házak közt a téli estéken, és senki sem akarta eloszlatni. Pista felállt, az ablakhoz ment, majd megállt a nagy mellett. Hosszan nézte a mákföldet.

Addigra anyám tojásrántottát tett elének.

– Ott aztán nincs restancia – intett gúnyosan a mák felé Pista. – Az rendben van.

A nagy nem fordult felé. A beszéd mellett döntött:

– Az számol – felelte. Anyám szeme nagyra nyílt, és volt, aki keresztet vetett. Nem túlzás, a nagy soha nem beszélt. Pista még el is nevette magát, de nem volt abban vidámság.

– A föld nem számol.

– De – mondta a nagy. – Csak lassan hajt be.

Valami megfeszült bennem. Nem hittem az ilyen beszédben. A föld nem számol. A föld csak föld, mégis, amikor kinéztem Pista oldala mellett az ablakon, furcsának tűnt az a máktábla a ház mögött. A sorok egyenesen lengedeztek a szélben, mint ahogyan mindig,

akárcsak tegnap, de a sorok közt a föld mélyebben és feketébben ült. Eső pedig nem esett.

Rozi az istállóban rekedten elbőgte magát.

Anyám összerázkódott a hangra, majd felállt.

– Elég volt ebből a babonás istenfaszából! Temetés lesz.

Pista nem felelt, csak a füzet felé pillantott a kredencen, amit a dzsekimmel együtt tettem oda, amikor lejöttünk Julival reggelizni, de a barna fedelű füzet már nem ott feküdt, ahol hagytam, hanem sokkal közelebb csúszott a kredenc tetején. Éppen csak alig, hogy látszódjon a széle.

A gyomrom összerándult.

– Ki nyúlt hozzá? – kérdeztem. A nagyfi elfordult az ablaktól, az ajkán szelíd mosoly ült. A nyugtalanság görcsöt kötött a beleimre.

– Mihez? – nézett rám anyám.

Igazából nem érdekelt, ki akarta kiradírozni a tartozását, de abban biztos voltam, nem fogom hagyni, hogy minden sort kitöröljenek.

Pista oldalánál megtört a füzet gerince, mert már túl sokszor volt kinyitva pont ott. A neve alatt egy kis pötty vastagabb lett. Annyira mélyen megnyomva, hogy szinte átlyukadt tőle a papír.

Juli mögém lépett.

– Ejha, ez jó sok pénz!

Nem akartam, hogy lássa, és azt végképp nem akartam, hogy beleszóljon. Becsuktam a füzetet, és abban a pillanatban a sparhelt pattogása elhalt. A házban olyan csend lett, amitől az ember kényszert érez vakarózni.

A nagy öreges mozgással kitotyogott a konyhából, de mentében meglapogatta a kezem a füzet felett. Csaba bá felállt, kihúzta magát, és krárogva megállt Pista előtt, nehogy kakaskodni kezdjen a füzet miatt.

* * * * *

A temetés előtt Csaba bá és Pista ököltre mentek, de a torra már régi, jó cimborákként érkeztek. Pista már részegen billegett, és húzta a száját a konyhában a menüt látva.

A faluban szokás mákos metéltet főzni első fogásnak, ha a halott körül sok volt az elrendezetlen ügy. Talán mert a falu egy része máktermesztésből élt, talán mert a Papinak sokan tartoztak, nem tudhatom. Anyámék nem meséltek róla, mástól volt szerencsém hallani pár éve erről a babonás faszágról. És akkoriban, amikor apám meghalt, még igen fiatal gyermek voltam. A Papa nem engedett sem a temetésre, sem utána a torra.

Nem tetszett, hogy mákos metélt legyen vacsorára. Az apró, fekete szemek, mint a föld, olyan sűrűn ültek meg a tésztán. Kesernyész szag terjengett a levegőben, míg anyám úgy döntött, ő tesz majd rá cukrot, hiába a régi szokások. Olyan vastagon hintette meg a vájdlingot, mintha takarni akarná vele a túl sok mákot. Mert annál is eléggé megbillent valaki keze.

Az asztal hosszú volt, az abrosz gyűrött rajta, és két helyen pecsétetes, amit pogácsás tálakkal fedtek el. A levegőben pálinka és darált mák nehéz szaga állt, elnyomva a töltött káposzta illatát.

Mindenki kapott egy tányér mákos metéltet, engem sem hagytak ki, habár anyám megjegyezte, nekem ugyan semmilyen adósságom nincs nagyapám felé.

– Ejsze, ez a cukor bajt hoz még! – hallottam oldalról. Szúrósan néztem a nagy kupac tésztát. Tény, ami tény, anyám túlzásba esett.

– Minél kevesebb mákszem marad a tányérodon, annál könnyebb lesz a gyász – súgta oda az egyik öregasszony, majd keresztet vetett, miután belekavart a tészta tetején a cukorhegybe.

Enni kezdtük, csend lett, a villák csikorogtak az ünnepi porcelánon, néha a hang a gerincembe vágott. A mákos tészta élvezhetetlenül cukrosan tapadt a fogaim közé. Ami cukor nem olvadt még meg, ropogott.

Lassan ettem, és közben figyeltem a többieket. Pista kétszer is szedett, miközben a mobilját nyomogatta az asztal alatt. A repeta után egy sötét csík maradt a tányér peremén, ahol Pista nem láthatta a hasától.

– A halott már nem kér – mondta vigyorogva, mert azt hitte, a repeta miatt nézem.

A nagy szeme Pista felé villant. Figyeltem az arcát, de nem kellett volna. Megbillent a kezem a tányér pereme felett. A villa koccant, és a tányér megcsúszott az abroszon. A kövön tört el túl éles hangon, jó messzire elcsörömpölve. A mák szétterült a konyha kövén, a küszöbíg szóródott szét.

Csend lett.

Joli néni, anyám keresztanyja részeg hangon sápítózott:

– Ne tapossátok!

Senki nem nevetett, hiába voltak addigra részegek.

De mire odaértem a seprűvel és a lapáttal, valaki már átgyalogolt rajta. A szemek a küszöb repedéseibe csúsztak, a porral keveredtek. A seprű se tudta kiszedni.

– Vetés lett belőle – állt meg felettem a nagyí, majd legörnyedt mellém, megnyalta a mutatóujját, és odanyúlt a földön a mákkupacba. Az ujjaira tapadtak a fekete szemek. – Ahol földet ér, ott számolni kezd.

Lenyalta az ujját, hogy egy mákszem sem maradt rajta.

– Nem értem én ezt, nagyí! – néztem fel az öreg arcra.

– A mák számol, a mák behajt, ha a számolás nem pontos.

Ezzel nem segített kitalálni, mit akart mondani.

Az este sűrűn alakult. Pista még ivott. Hangosabb lett, mint kellett volna, és később kiment az udvarra, de ott is ordibált, míg felverte Rozit, aki onnantól bögött. Fél órával később lett csend, amikor már a süteményt szolgálta fel anyám. Csaba bá nem sokkal később kiment rágyújtani, és akkor találta meg Pistát a küszöbnél.

– Az Isten bassza meg! – Azt hitte mindenki, Pista csak odahányt a lépcsőre vagy összehúgyozta magát és elaludt, de az arca fájdalmasan eltorzult, és a szája sarkában a mákszemek úgy tapadtak meg, mintha fekete földet rágott volna.

Nem sok lehetett, talán éppen annyi, amennyi a tényérjén maradt.

A mentős azt mondta, a szíve adhatta fel, a család nem vitakozott vele. Bevitték Pistát hátra a kamra padlójára, mert csak reggelre jön érte a halottszállító. Addig elfér a hűvösben.

Nem aludtam éjjel, a torkom száraz volt, és hiába ittam vizet, nem enyhült. A nyelvem alatt apró

szemcséket éreztem. A tükörben semmit sem láttam, de ahogy a nyelvem mozdítottam, ott maradt az érzés. Reggel, amikor a kamrába indultam, hogy megnézzem Pistát, mielőtt bebuszozom a városba, hogy iskolába menjek, fulladozni kezdtem a nehezebb, nedvesebb levegőtől. Nemigen jutottam el a kamráig.

A küszöbnél, ahol a mák szétszóródott előző este, a por sötétebbnek látszott, úgy nézett ki, mint a szurokfekete föld. Lehajoltam, hogy megnézzem közelebről, de ahogy odanyúltam, a tenyeremre pillantottam. A bőrömön, a hajszálerek mentén apró, fekete pontok látszódtak. Először kosznak hittem, úgyhogy megmostam, de nem jött le. A pontok a bőröm alatt voltak, belül, és amikor ökölbe szorítottam a kezem, finoman megfeszült a bőröm belülről.

– Ahol földet ér, ott számolni kezd.

Ezt mondta a nagyí. A hideg kirázott, mert kezdett az egész babonássá válni. Nem mondtam senkinek semmit. Még akkor sem, mikor anyám jajgatva mesélte délután, hogy olyan pára volt éjjel a kamrában, hogy a darált mák is kihajtott a Pista torkában. Az ő torka is kapar kissé, de nem érzi rosszul magát, még az orvossal is megnézte. Ahogy közelebb hajolt hozzám, cukorédes lehelet csapott meg.

Aznap éjjel álmodtam. A temetőben álltam, mezítláb. A föld puha volt, frissen forgatott, és el lehetett látni a házunk mögül a temetőig, a Papa sírjáig. Egy hosszú, fekete, frissen szántott barázda vezetett addig. Lehajoltam, két kézzel túrtam a földbe, de nem rög volt, hanem darált mák. Nedves, sűrű és meleg, mint a frissen főtt metélten. A szám megtelt az ízével, és akkor rájöttem, hogy nem a kezemmel túrom a friss szántást,

hanem a nyelvemmel. Négykézláb álltam, és a földet ettem.

A föld olyan édes volt, mint anyám agyoncukrozott mákos tésztája a toron.

Köhögni kezdtem, kaparta a torkom a föld, köpni akartam, de nem tudtam, csak krákogni.

Arra ébredtem, hogy az ágyam szélén ülök előrehajolva, a lábam előtt, a padlón sötét kupac feküdt. Nem sok, éppen egy maroknyi, talán annyi, amennyi mákot leverhettem a toron a tányérral. Megtöröltem a számam, és a tenyerembe mákszemek tapadtak.

Nem tudtam visszaaludni, korán lementem reggelizni. A komódon nyitva hagyta valaki a barna füzetet Pista nevével. Valaki áthúzta a számokat, mintha Pista lerótt volna a tartozását.

Anyám neve mellett viszont megjelent egy mélyen benyomott pötty. Pont, mint egy mákszem.

Délután Julival találkoztunk nála, hogy bepótoljuk a múltkorit, mert éppen nem volt otthon senki náluk, de nem éreztem túl jól magam az elmúlt napokban.

– Nem aludtál? – kérdezte, és hátradőlt az ágyon. A haja szétterült körülötte, olyan volt, mint Csaba bá lovainak a farka. Rettentő sűrű és hosszú.

– Nem is – ásítottam. Valahogy szerettem Juli mellett a békét. Csak ne lenne ő is olyan semmilyen, mint a többi lány.

– Megint a mákos hülyeségeken jár az eszed? *A mák a vagyon, a mák a föld, a mák behajtja az adósságot, úgy, hogy öl...*

Nem válaszoltam rögtön. Megfogtam Juli kezét, és a tenyerembe húztam.

– Érzed?

Végighúzta az ujjait a bőrömön.

A kézfejem alatt, pontosan a csuklóm fölött kemény, apró pontot lehetett kitapintani. Mint egy kavics a bőr alatt.

– Szálka ment bele? – kérdezte Juli.

– Belül van, nem láttam sebet sem.

– Biztos ott van, majd kifakad. Ne csinálj már ebből is temetést.

Nevetett, de én valahogy nem értettem a poént. Fájt a keményedés a csuklómnál, és hiába nyomkodtam, nem látszott semmilyen bemeneti seb. De a csomó nem mozdult. Úgy érződött, mélyen a csontomig gyökerezett, mert nyilallt bele.

Juli elütötte a kezem a csuklómról és lehúzott egy csókra, hogy majd az meggyógyít. Sose vagyok ellene a gyógyulásnak, de bárhogy is, Juli nem segített rajtam, mert estére még kettő csomó jelent meg. Az egyik a bordáim alatt bal oldalon, a másik a nyakam tövében közepén, mint egy púp.

Aznap este újra álmodtam. A konyhában ültem, az asztalon mákos tészta, de nem volt az enyémen cukor, mint ahogy nem is illik semmilyen torra megcukrozni a mákot. A többiek csendben ettek. Anyám, a nagyi, Csaba bá és Joli néni is.

Nem volt most az a nagy vigasság, mint Papa temetésén. Ettem én is, de amikor a villával belenyúltam a tányéromba, nem a mákos tésztát emeltem ki, hanem vékony, fehér gyökereket, mindegyik végén megfeketedett fejjel. Halottak néztek vissza rám, bámultak, forgatták a fejüket, mintha keresnének valamit. A torkom újra kapart, feszült, át akarta a húsom

egy szálla törni. Köhögtem, krákoztam, és ahogy a szám szétnyílt, gyökerek ömlöttek ki belőle a tányérra, és összekeveredtek a mákos tésztával. Anyám szemközt ült velem, ő is a torkához kapott, mint akinek ugyanaz a baja.

Felébredtem, mielőtt ki tudja, mi történne. Ittam, de nem múlt el a torokkaparás. A nyelvem alatt keményet éreztem, a fogaim feszültek az állkapcsomban, tompa lüktetéssel jelezve, hogy kényelmetlenül kevés a hely a számban. A tükör elé álltam a fürdőszobában, miután ittam egy pohár vizet. A szájpaddal apró, sötét dudor emelkedett. Nem vérzett, de érezhetően ott volt.

Anyám reggel nem volt még a konyhában. Az álmom után ez már önmagában baljóslatúnak tűnt, de aztán megláttam, hogy a kredencen a barna füzet nyitva áll, a neve mellett a tartozás áthúzva. Az a sok millió forint, amit ki tudja, mire kért kölcsön, semmissé lett.

Rohanni akartam, mégsem szedtem a lábam, hogy megnézzem, mi lett vele. Nem éreztem magamat bátornak.

A nagy akkor fordult a folyosón velem szembe, amikor megálltam anyám ajtaja előtt. Egymás szemébe néztünk, és az övé feketéllett, mint a föld odakint a barázda mélyén.

Lenyomtam a kilincset, benéztem a szobába, és azon nyomban vissza is zártam az ajtót. Édes szag és borzalmas látvány csapott képen. Anyám a földön feküdt, kicsavart, furcsa pózba. Felismerhetően ő volt az, mégis másnak tűnt. A szája sikolyba meredve, de mintha cukorral vagy kristállyal lenne tele. Lehunytam a szemem, és mégis bementem és leguggoltam anyám

teste mellé. Az egész bőre kikristályosodott és édes illatot árasztott.

– Behajtott a föld, mit be kell hajtani – mondta a nagyi, és a kezemre tette a kezét, pontosan ott, ahol a csomók nőttek a csuklóm alatt.

– De ez olyan, mint a cukor. – Nem kóstoltam, de biztosnak éreztem az állításom.

– Elfedte és megszegette a hagyományokat. Beleavatkozott és manipulált.

– Csak megcukrozta a mákot, hogy ne legyen olyan keserű a tor – ráztam a fejem.

– Nem csak a jelenről van szó, kisfiam...

Négykézlábra álltam, majd felkeltem. Nem akartam tovább maradni. Intézkedni kellett anyám felől.

A gyomrom fájt attól, mi várhat rám. Nem tetszett.

Anyámat elvitte a mentő, de addigra a cukorkristályok valahogy leolvadtak róla, csak az édes illat maradt a házban utána.

* * * * *

Juli másnap este átjött hozzám.

– Megint sápadt vagy – mondta később már a szobámban, az ágyban. A mellkasomra tette a kezét. – Sajnálom anyukádat, de ne képzeld már, hogy a mák áll bosszút mindenkin.

– Nem bosszú – feleltem. Nem maradtak kétségeim. Alaposan átnéztem a barna füzetet. Nagymama neve tűnt fel egy új lapon, mellette szám sem állt, csak a mákszemnyi, mély pont. – Elszámolás.

– Akkor valahogy be kell fizetned – nevetett, miközben a kezével a bordáim mentén simogatta a mellkasom.

Az ujjai megakadtak.

– Ez meg mi?

Nem szóltam semmit. Egyre több csomó jelent meg a bőröm alatt, de a fájdalomcsillapító elnyomta a csontig hatoló saigást. Juli erősebben nyomta meg az egyik dudort. Felszisszentem fájdalommban. És abban a pillanatban, belülről válasz érkezett: finom, alig látható hullámlázás futott végig a bőröm alatt.

Juli hátrébb húzódott és a sarkaira ült a paplan tetején.

– Mozgott.

Nevetni akart, hogy ez mekkora butaság, mit gondol, de nem sikerült hangot kiadnia.

– Ha föld kerül egyszer rám, vajon mi nő ki belőlem?

Juli megrázta a fejét.

– Te bolond vagy!

Öltözni kezdett és a táskájában keresgélt, mert ha ideges, mindig rágyújt. Ki akart menni a ház elé. Nadrágot húztam és mentem vele.

A küszöb mentén, ahová a mákszemek beszorultak, a por sötétebb volt, mint tegnap, és apró, hajszálvékony, zöld szálak feszítették el a padlót a fától. Juli rágyújtott, kint szívta be mélyen a füstöt, én pedig bent, a konyhakövön, ahol a tányérom eltört, leültem a konyha közepére.

Vékony repedés szelte ketté a régi metlakit. Az ujjammal végigsimítottam a repedést a kövön, majd megvilágítottam a mobilom zseblámpájával. Ott

sötétebb volt a kövek közt, mint a padló többi részén. Nedvesebb. Pedig nem mosott fel senki ma.

Hallottam valamit odalentről, a padló alól. Mint mikor betakarítjuk nyáron a mákot, és a zsákban megmozdul a mag, ha megemelem. A kamrába rohantam egy vésőért.

Juli bekukkantott az ajtófélfát szorítva.

– Mit csinálsz?

Nem feleltem, nem gondolkodtam, a kőlap szélébe vágtam a vésőt és rávágtam egyet a kalapáccsal. Az első ütés tompán csengett, a második már annyira élesen, hogy biztos voltam benne, felveri majd a nagyit. A harmadik csapásnál a régi habarcs engedett, és egyben fel tudtam emelni a betonlapot. Alatta nem föld vagy aljzatbeton volt, hanem fekete, sűrű rétegben mák. Kézvel nyúltam bele. A mák nem pergett, nedvesen tapadt össze, a szemek jó része már felpuhult, megrepedt, némelyikből hajszálvékony, fehéres gyökerek tekeredtek egymásba.

Éltek.

Amikor hozzáértem, a mellkasom alatt egyszerre feszültek meg a csomók.

Magtenger válaszolt a padló alatt. Megmozdult, hullámzott bele az egész padló. Lélegzett.

– Figyelj, Peti, ez nem jó ötlet. – Juli hangja csak akkor ért el hozzám, amikor letérdelt mellém. Láta a felszedett követ, a fekete réteget és a kezemen a mákmagokat. – Nem kéne beásni a padló alá.

Nem néztem rá.

– Itt kell lennie...

– De hát minek?

– A magyarázatnak.

Juli közelebb lépett. Nem félt, inkább hülyének nézett.

– Ez csak rohadt mák. Beázott. Megpenészedett.

Leguggolt és belemarkolt, hogy bizonyítsa az igazát.

Felkiáltottam, de későn. Juli tenyerében a szemek szétnyíltak, és ahogy elemelte a kezét a lyuk felől, egy arc jelent meg a mákszemek közt. A szeme, a szája és az orra tele volt mákkal, a bőre halottfehérnek tűnt, és csak nagy sokára ismertem fel, hogy a nagy az.

– Hogyan került oda? – sikította Juli. Ő a nagyit nézte, én pedig Juli tenyerében a mákszemeket, ahogy a nedves szemek a bőrére tapadnak, és gyökeret eresztenek. – Mi a...?

A kezét rázta, de a gyökerek már a bőrébe nőttek.

Nem nyúlhattam hozzá, mert az én kezemet még több mákszem fedte. Mi lesz, ha többet kenek rá? Juli köhögni kezdett, mint én minden álmom után.

– Juli! – szólítottam.

– Csak... a füst lehet – mondta rekedt hangon. A torkához kapott. A nyakán, a bőr alatt, a gégéje fölött apró, fekete pont jelent meg. Belülről sötétlett.

– Te nem ettél! – suttogtam. – Te nem ültél ott!

Juli a falnak támaszkodva próbált levegőhöz jutni.

– Ne kezd! – hörögte oda két köhögőroham közt. – Ez faszság!

Nem tartottam annak, hiszen a mákszemek tengerében fekvő nagyanyám arcával néztem farkasszemet.

Juli köhögött sokáig, addig felszedtem két újabb padlólapot, és kézzel kapartam tovább a nagy arca mentén. Ott feküdt a mák közt.

– Ez nem lehet! – hörögte Juli. A hangja már eltorzult a fájdalomtól.

A tenyerébe köhögött egy vastag, zöld csírat. Úgy nézett ki, mint ami már napok óta növekedett benne.

A padló alatti réteg megmozdult, Juli fél térdre esett mellettem. Az arcát sokk és undor fojtotta grimaszba, én is éreztem a saját arcomra kiülni mindezt. De Juli szája egyszer csak szétnyílt, a hangja elfojtódott. Nem sikított, talán már nem maradt ideje. A torkából egy csokorra való mákszár tört elő, lassan, centiről centire feszítve a bőrt, egyre nagyobbra nyitva a száját. A nyakán kívülről is látszott, ahogy a szár végignyomja magát a hús alatt.

Mozdulni se tudtam.

– Te nem tartoztál!

Juli szeme kitágult, ahogy az első szár kibújt az ajkai közül vékony, zöld leveleket kibontva. A gyökerek lefelé kapaszkodtak, a gyomrát markolta. Azok befelé nőttek, éreztem én magam is az elmúlt napokban, hogy a gyomrom összecsavarodik, de akkor még azt hittem, az elmúlt napok eseményei kötöttek görcsöt a beleimre.

Későn jöttem rá, hogy nem csak az számít, ki evett, ki tartozott, hanem az is, ki áll a vetés fölött, ki lélegzi be, ki él rajta, ki avatkozott bele.

A föld számol.

Juli teste még rándult egyet, a szeme nyitva maradt, a szájából kinövő növény levelei lassan kifeszültek. Élénközöden, egészségesen.

Sokára tértem annyira észhez, hogy meg akarjak mozdulni. A bőröm alatt a keményedések hosszú, kemény vonalakká fejlődtek, mintha száraz lennének. Ahogy kihúztam magam, a padló alatt a máktenger hullámmal válaszolt. Együtt mozgott velem.

Juli ott feküdt a padlón, nem messze a nagy testétől.

Termés lett belőle. A zöld szárok lassan tovább nőttek, és a konyhában a levegő sűrűbb és nedvesebb lett körülöttünk. A padló alatti réteg finoman hullámozott, mint a víz, amikor valaki kavicsot dob bele.

Aztán valahogy megállt a levegő, mielőtt a padló alatt mély, tompa roppanás hallatszott, és ezzel egyidőben Juli testéből kidőltek a szárok, a gyökerek behúzódtak a bőre alá. Sikoly szakadt fel a szájából, aztán mindent betöltött a csend. Lélegzett, és a tekintete engem keresett.

Beszélni akart, de nem hagyta el szó a száját. Tátogott, és nem volt képes megszólalni.

A testéből kihullott, majd előregedett növények először megfeketedtek a padlón, aztán a mákgubók kinyíltak, felrepedtek, és apró, fekete szemek pattogtak ki belőle.

– A föld vesz és ad – mondta Juli nagy sokára, karcos, földes hangon, de a nagy bölcsességét hallottam ki a szavaiból. Juli arcán ugyanaz a békés kedvesség feszült. Felült, és a kezem után nyúlt. – A mák nem hajolt meg, mi vagyunk a mák.

A komódon a barna füzet várt rám. Tudtam, hogy ceruzát kell fogynom a jövőben, hogy vezessem a könyvet, mint ahogy a Papa tette, és Juli majd ott lesz mellettem.

* * * * *

Nyáron, amikor arattak, a mák szokatlanul sűrű volt a Takács ház mögött. Sokan meghaltak ott a tavasz végén. A mákszemek ott nehezebbek lettek, sötétebbek,

sokkal ízesebbek. Petire és a néma Julira büszke lenne az öreg Takács és a felesége, ezt mondták a faluban.

Jó gazdák.

A mákjuk a legjobb. A legjobb a halottas torra. Hiszen ott, ahol a ház ura napnyugtakor leheli ki a lelkét, valamit maga után hagy, és hogy a lelke nyugodjék, mákot kell enni.

Cukor nélkül.

Némán.

A villa hadd csikorogjék a drága, féltve őrzött porcelánon, hadd törjön a tányér, és az sem baj, ha a mák szétgurul a kövön. Nem kár érte, mert a föld, amely nem felejt, újra számolni kezd, és jövőre a termés még feketébb és még több lesz.

Dénes H. K.

- DISZNÓSÜLT -

- Matthijs -

Hága, 1672. augusztus 20. szombat

Atyámmal most is nehéz. Gyűlöli, hogy képtelen önállóan tisztálkodni, és gyűlöli, hogy rám szorul.

– Haa eneem béén! – ordítja, a nyála rám fröccsen.

– Nem lehet. Gyorsabban haladnék, ha nem tiltakozna annyit. Higgye el, nekem sem öröm ez!

Bár fél oldalára szinte béna az öreg, ahogy tud, kapálózik és hadonászik. Ő akarja csinálni. Vannak napok, amikor hagyom, hadd próbálkozzon, csak azért, hogy a végén a büszkeségét félredobva kénytelen legyen segítséget kérni. Ma nincs időm erre.

– Neeem keeee!

– Hálás is lehetne! Mióta vagyok fenn, hogy tüzet rakjak, vizet hozzak és melegítsek? Mindezt csak maga miatt! – Igen, miatta van minden. A rossz döntései miatt.

Atyám úgy csuklik össze, mint egy rongybaba. Megtartom, bár sikerül erősebben ráfognom a felkarjára. A bőre bepirosodik az ujjaim helyén.

– Sajnálom, atyám! – enyhül meg a hangom. – Legyünk túl rajta gyorsan, jó?

Hallgat, csak néz maga elé. Átdörzsölöm a bőrét nedves ronggyal, aztán megtörölgetem. Lassan haladok. Végül felöltöztetem és átsegítem a kedvenc, Utrechtben készített, bársonnyal kárpitozott karosszékebe. Ez az egyetlen berendezési tárgy, amit megmentettünk a Lange

Voorhout-i palotánkból. Nevetségesen fest a kormos falak és a bútornak csúfolt tákolmányok között.

Kimegyek a konyhába írós kását főzni. Az árpagyöngy lassan puhul. A fortyogó pép nem hasonlít arra, amit gyermekkoromban a szakácsnőnkől kaptam. Az tejszínnel készült, aszalt fügével és mazsolával, fahéjtól, szegfűszegtől illatozott, a tetején vaj olvadt. Hiányzik. Sok minden hiányzik.

Miután a kása elkészül, fatálba szedem, és bemegyek a belső szobába az öreghez. Rosszallóan pillant felém.

– Ee fééfi neem főőő! Feleeeég kee. – Ezt minden nap a szememre veti.

Egy férfinak tényleg nem szabadna főznie, nem ez a világ rendje. De feleség?

Felhorkantok. Volt menyasszonyom. Volt!

Ez is az atyám hibája! Rászorítok a kanál nyelére, a bütykeim kifehérednek. Kellett neki pont abban az évben, pont akkor útnak indítania a hajókat! Mindezt kölcsönből! Tudott az angolokról, de ő bízott a drágalátos köztársaságában. Hitte, hogy megvédik. Aztán mi lett belőle?

Felsőhajtok.

Kelletlenül etetni kezdem az öreget. Minden falatot megfújok, hogy ne égesse a száját, különben rám köpi. Fintorogva nyel. Hét év alatt sem tudott hozzászokni a szegénység ízeihez.

– Egy írnok fizetéséből nem telik másra – közlöm vele.

Lehunyja a szemét. Kíváncsi vagyok, ilyenkor mire gondol. A régi szép időkre, amikor még sáfránnyal ízesített fácánpástétomot evett kaláccsal, hozzá rajnai bort kortyolt, desszertnek pedig cukrozott gyümölcsöt

falatozott? Elégedettséggel tölt el a tudat, mennyire gusztustalannak találhatja az ízetlen, szürke pépet. Szokásával ellentétben most nem panaszkodik, csak rág és nyel. Megeszi az egész tállal, mintha muszáj lenne.

Ezután az emeleti szobámban sötét gyapjúharisnyát húzok, a tegnapi jó lesz, viszont a fehér vászoningnek tisztának kell lennie. Már csak egy maradt a szekrényben. Még szerencse, hogy Jans asszony ma átjön mosni és takarítani. A legjobb gondoskodás sem segít a kopott mellényemen, a viseltes térdnadrágomon, a könyökénél kifényesedett, hosszított kabátomon és a vásott cipőmön. Azelőtt selyemben és bársonyban jártam, de mostanra a posztó is drága. A kabátom zsebébe süllyeszttem a narancssárga kokárdámat. A munkában és itthon nem merem hordani, mégis jólesik ez a rejtett lázadás. A hónom alá csapom az egyetemi időkből megmentett, keményített bőr iratdossziémat, a táskám pántját átvetem a vállamon, majd benézek atyámhoz. A mellette lévő hokedlin hagyok neki egy kancsó híg sört, aztán az asztalra terítem a tegnap szerzett köztársaságellenes röpiratokat, mert tudom, hogy ezek felettébb bosszantják. Kénytelen lesz felkelni, és bottal odasántikálni, ha a kandallóba akarja hajítani őket.

Amint kilépek az ajtón, orrba vág a búz. Itt, a város nyugati szélén közel a csatorna, szapora léptekkel igyekszem távolabb kerülni tőle. Útközben betérek egy pékségbe, veszek egy darab száraz rozskenyeret, vászonkendőbe csomagolom, elteszem ebédre. A Szent Jakab-templom közelében a csatorna fertelmes szagát a halaké váltja fel. De ha reggelizni akarok, a halpiacot nem kerülhetem ki. Az ott vásárolt, sózott heringet

helyben elfogyasztom. Van olyan rossz, mint az otthoni, híg kása. A félig nyitott, árkádos csarnokból kifelé menet kétségbeesett és haragos emberek csoportjai mellett haladok el. A különböző beszélgetések mondatai összefolynak:

– Szerinted mikor érnek ide azok a rohadt franciák?

– Úgy hallottam, már Utrechtet is felégették.

– Isten óvjon minket, mert ezek a köztársasági kutyák nem fognak!

– Az úttorlaszok biztosan adnak némi védelmet, meg ott a katonaság is, nem igaz? – tárgyalják ketten, a kalapjukat narancssárga szalag díszíti. A többiek egyetértően bólogatnak.

– Kell az a hering, vagy csak a szagáért jött? – perlekedik az egyik kofa.

– Mi kerül ezen a halon három duitba, te boszorkány? – vág vissza neki egy nagydarab férfi.

– Három duit, vagy menjen, és egyen cipőtálpot!

– A férjem kihajózott a flottával – panaszolja egy fiatal asszony. – Remélem, jól van.

– Úgy hallottam, a blokád még kitart. Nem jönnek vissza egyhamar – fűzi hozzá egy idősebb nő.

– Az ördög vinné el azokat az angol disznókat! – csatlakozik be az egyik árus.

– Az unokabátyám földjét még múlt hónapban előntötte a víz. Mindenük odalett. Persze, értem én, szükséges volt... – mondja amarrébb egy legény szinte mentegetőzve.

– Mi is befogadtuk a nővéreméket. De miből adunk nekik enni? – replikázik egy vörös arcú, korosodó férfi.

Sokszor mintha a saját gondolataimat hallanám. Én is éhes vagyok, én is dühös vagyok, már évek óta. De mit

tehetnék? Hallgatok, kell a munka, kell a pénz. Bekanyarodom egy közeli utcácskába. Az első kocsmá tökéletesen megfelel. Ott felhajtok egy korsó gyenge sört, a sózott heringre életmentő.

Mint általában, a kopogtatást most is a Buitenhof környékén kezdem. Egyik ügyvédi iroda a másik után, egyik tölgyfa ajtó a másik után csapódik be előttem. Ennyire nem szoktam szerencsétlen lenni. Még egy hellyel megpróbálkozom, mielőtt a Kneuterdijk palotái felé fordulok.

Bekopogtatok.

Egy elegáns, fiatal férfi nyit ajtót. Az urak ritkán szoktak ilyen. Korán van, lehetséges, hogy a ház szolgálói még nem érkeztek meg. Mindegy is, a férfi valahonnan ismerős, de mielőtt rájönnék, honnan, megszólít:

– Matthijs! Amice, te vagy az? – A hangjából felismerem, az egyetemi cimborám, Willem az. Jobban megnézem magamnak. Kabátja kék bársony, a gombok ezüstből vannak, a mellénye selyemmel hímzett, az inggallérja keményített csipke, a kezelője makulátlan, az ujjai tiszták, nincs rajta egyetlen tintafolt sem. Már ügyvédként dolgozik. A saját foltos és sebes kezemre nézek. Nekem is járna ez az élet! Semmivel sem vagyok rosszabb nála! Összeszorítom a fogaimat. Ha az apám...! Ha az ő drágalátos köztársasága...! Megrázom a fejemet. Lesütöm a szememet. Viselkednem kell, szükségem van a munkára.

– Jó reggelt, Vergoldt úr! Sajnálom, összetéveszt valakivel. Lenne másolnivalója egy bérírmoknak? – préselem ki.

Willem tekintete megkeményedik.

– Nincs munkánk, táguljon innen, jóember! – Azzal az arcomba csapja az ajtót.

Megkeseredik a nyál a számban. Nagyot nyelek. Jans asszony fizetését leszámítva tizenöt duit lapul az erszényemben, kell a pénz. A paloták felé veszem az irányt. A főbejáratokat elkerülve az oldalajtóknál próbálkozom, sikertelenül. Az utca végéről látszanak a Lange Voorhout hársfasorai, távolban a régi otthonommal. Elszorul a torkom, a gyomrom gombóc méretűre rándul össze. A fene vinné el! Sírnék vagy ordítanék, ha bármelyiket lehetne, helyette lehunyom a szememet, és mély levegőt veszek.

Visszafordulok.

Áthaladok a Plaatson. Az egyébként is forgalmas téren a szokottnál többen vannak. A Szent Jakab-templom rövid harangjátéka jelzi a negyed tizedet, amikor a kormányzati hatalom központjához, a Binnenhof épületegyütteséhez érek. A városi milícia tagjai állnak őrt a kapunál. Többen a derekuk köré narancs színű szalagot tekertek. Bár a környéken sokan tolonganak, a katonák közt laza a fegyelem, páran csak pipáztatnak, miközben ellenőrzés nélkül engedik át az embereket. Az udvaron a lovas őrség ügyel a rendre. A hátasok toporognak, patáik hangosan koppannak a macskaköveken. Némelyik állat hátracsapja a fülét vagy prüszköl, némelyik megrázza a fejét, mintha szabadulni akarna a zablától. Megszaporázom a lépteimet.

A lovagterem elé megyek, többedmagammal ott várakozom egy darabig, majd a sötét, hűvös folyosókon járkálok, hátha szóba áll velem valaki. Sápadt arcú, ideges tekintetű hivatalnokok iparkodnak hol erre, hol arra, kevesen néznek rám, akik mégis, gyanakodva

méretegetnek. A nyugati szárnyban, ahova a kinti zajok alig-alig hallatszanak be, egy résnyire nyitott ajtónál a következő beszélgetésnek leszek fültanúja:

– Ma mindenképp távoznia kell – jelenti ki egy dohányzástól rekedt hang.

– Ahhoz előbb alá kell írni a szabadonbocsátó nyilatkozatot – közli valaki más.

– Írnok, vegye fel a listára! – ad utasítást az első.

– A lovassággal mi legyen? Küldjünk erősítést? – tudakolja egy harmadik.

– Vissza kell őket vonni – foglal állást a rekedt.

– Azt nem tehetjük! – tiltakozik az, aki feltette a kérdést.

Ekkor elviharzik mellettem egy zilált külsejű férfi, szinte beront abba a terembe, ahonnan a tárgyalás hallatszik. Az ajtó döndülve csapódik be mögötte. A bentről jövő hangok érthetlenné tompulnak.

Arrébb sétálok.

Egy közeli helyiségből kétségbeesett ifjú rohan ki, kezében egy halom irattal. Az ajtó tárva-nyitva marad utána. Bent, az asztal mögött egy ősz hajú férfi ül, előtte papírok tornyosulnak, a pecsétviasz szaga idekinn is érződik.

– Elnézést, uram! Gyakorlott írnok vagyok, vannak referenciáim is. Lenne számomra munkája? – szólítom meg.

Felpillant rám, tekintetében bizalmatlanság ül.

– Csukja be azt az ajtót, és takarodjon innen! – vágja hozzám.

Kelletlenül fogadok szót. Legszívesebben elmennék innen, de itt jól fizetnek. Csak egy megbízás kellene. Csak egy. Az kihúzna a bajból.

Nagyjából két óra elteltével mégis feladom, itt nem akad számomra semmilyen feladat.

A templom mellett akadhat valami. A körülmények ott messze vannak az ideálistól, gyakran bakokra fektetett deszkákon kell írnom, a halpiac szaga émelyítő, és a pénz is kevés. Bár a semminél az is több.

Hogy odaérjek, a szomszédos Buitenhofon kell átvágnom. Szokatlanul nagy a tömeg. A sokadalom olyannak tűnik, mint a víz, amely a fedő alatt lassan felforr. Több helyen öklök lendülnek a magasba, kiáltások harsannak:

- Hatalmat a hercegnek!
- De Witt eladta az országot Lajos királynak!
- Bűnhődjenek a hazaárulók!
- Le a köztársasággal!
- Éljen a herceg!

Büszkén kitűzöm a narancsszín kokárdámat.

Az ebédemet a templom lépcsőjén fogyasztom el, közben hallgatom, ahogy valaki köztársaságellenes röpiratot olvas fel. A jelenlévők hangosan helyeselnek, én is egyetértek minden sorával. A közeli, asztalnak csúfolt tákolmányoknál alig lézengenek. Itt sem fogok munkát kapni. A beszéd végeztével „Sört! Ingyen sört tessék!” kurjantásokra leszek figyelmes. Elindulok a hang irányába.

- Jan -

Hága, ugyanaz a szombat

Feleségem ujjai a keleti szőnyeggel leterített asztalon dobolnak.

– Igazán nem akarok perlekedni önnel, de kérem, fontolja meg, hogy itthon marad! – mondja. Őzbarna haja mézszínű fényt kap az ablakon beszűrődő délutáni napsugártól, hattyúfehér bőrével izgalmas összhatást kelt.

Maria összevonja a szemöldökét, amikor hosszúra nyúlik a csend közöttünk. Hol is tartottunk? Igen, a festék.

– Ha ma nem veszem meg, félő, Heinstman úr másnak adja el a lúpisz lazulit. Anélkül pedig nem tudom kikeverni a megfelelő árnyalatot.

– Tehát mindenképp megy?

– A megrendelő előre fizetett, mennem kell. De elkerülöm a központot – nyugtatom meg.

– Kérem, Pietert vigye magával!

Az inasom talpraesett ifjú, ez tény, de ebben az ügyben mit tudna ő segíteni? Végül, elnézve Maria arcát, inkább nem vitatkozom.

– Rendben.

Homlokon csókolom a feleségemet, majd szólok a legénynek, hogy szedelőzködjön, azután én is készülődni kezdek.

Épp kilépnék a kapun, amikor Pieter egy narancssárga kokárdát nyom a kezembe.

– Vegye fel, uram!

– Nem.

– A biztonság kedvéért. Kérem!

– Nem tehetem – adom vissza neki a szalagot, ő pedig kelleetlenül zsebre vágja. Az ő mellényén ott virít egy kokárda, nem szólok érte. Amilyen híreket hallani, nem csoda, hogy kitűzte. Cornelis de Wittet börtönbe

zárták, megkínozták, elítélték. Öt éve még nemzeti hő volt, ma hazaáruló. A vádak természetesen hamisak.

Senki nincs biztonságban.

Az utcán itt-ott kisebb csoportokban álldogálnak az emberek, halkán beszélgetnek, az utca déli vége felé tekintgetnek, mintha azt próbálnák eldönteni, érdemes-e menniük bárhová. A pletykás szomszédunkat elnézve biztosan akad olyan, akit csak a hírek érdekelnek. Elsietünk a Palota előtt strázsáló őrség mellett, többen vannak, mint általában. Ahogy tovább haladunk, a Plaats felől érkező zajok egyre erősödnek. A Molenstraat sarkához érve bekanyarodunk.

Ez az utca sokkal keskenyebb az elegáns Noordeindenél. A házak földszintjén bezárták a spalettákat, ám az emeleten sokan nézelődnek. Ott fenn biztonságban vannak a Plaats felé siető, husángokkal, késekkel, kalapácsokkal felszerelt, ordítózó férfiaktól és nőktől.

Pieterrel az épületek tövében osonunk. Lehajtom a fejemet, behúzom a nyakamat, a vállamat begömbítem, úgy szedem a lábamat. Az utca vége felé alig látni valakit, azok is abba az irányba iparkodnak, mint mi.

Épp kezdek megkönnyebbülni, amikor a Prinsestraat kereszteződésénél – ahol délre kellene fordulnunk – úttorlasz fogad. A társzekér előtt muskétákkal, alabárdokkal, kardokkal felszerelt polgárőrök állnak. Derekukon narancssárga öv. Kérdés nélkül taszigálják vissza az arra igyekvőket. Az őrt álló férfiak között felismerem a fűszerest, akitől a sáfrányt szoktuk venni. Egy megszeppent suhancra fogja a puskáját.

– Tán a de Wittekkal vagy, kutya?

– Ne-ne-nem u-u-uram... – hebegi az ifjú.

– Nem látom rajtad a herceg színét.

– O-o-otthon ma-ma-maradt.

Azon elmélkedem, szólok, hogy ugyan, hagyják azt a kölyköt, amikor Pieter megfogja a kabátom ujját és az ellenkező irányba rángat. Az inasomban van erő, ha nem lépek utána, elesem. Pofon csattan mögöttünk. Pieter futni kezd, húz magával engem is. A következő kereszteződésig meg sem állunk. Az Oude Molstraaton fordulunk délnek. Ez az utca még keskenyebb és zsúfoltabb, mint az előző. Szembe a sokadalommal, oldalvást araszolunk kapualjtól kapualjig. Elgondolkodom, hogy vissza kellene fordulnunk, de a blokádnak miatt nehéz beszerezni az azúr köveket, Heinstman úr nem fogja tartogatni a kedvemért. A háború miatt ki tudja, mikor lesz új szállítmány. Ha át tudunk jutni az utca másik oldalára, van még két leágazás, ahol egérutat nyerhetünk.

Az első kereszteződést minden igyekezet ellenére elszalasztjuk. A következőnél határozottan kilépek, hogy átvágjak az átellenes oldalra, balszerencsémre félúton nekiütközöm egy tagbaszakadt férfinak. Felém fordulva torz mosollyal mér végig.

– Nocsak, egy köztársasági patkány! – kurjantja, elég hangosan ahhoz, hogy a körülöttünk állók mind felénk forduljanak.

A nagydarab fogást vált a késen, a többiek körbevesznek minket. A gerincem mentén hideg veríték csorog végig. Innen nincs kiút. Ezek már csak azért megölnének, ha tudnák, harminc aranydukát lapul az erszényemben. Megborzongok. Az érméknek alig van súlyuk, mégis lefelé húznak. Egy ház árát cipelem magammal. Ösztönösen összebb húzom a kabátomat

fölötte. A férfi közelebb hajol, a sörszagú lehetétől megszédülök. A tekintetén látom, élvezi a rettegésemet. Megdermedek.

– Adj neki, ne kíméld! – harsan mögülünk.

– Uram, maga elhagyta a kokárdáját! – hallok Pieter hangját. – Mondtam, hogy ellenőrizze, erősen tart-e – kiveszi a zsebében lapuló szalagot, és feltűzi nekem. – Erre már jobban vigyázzon! – teszi hozzá.

A nagydarab először értetlenül néz ránk, utána felröhög. Lazul a szorítása a kés nyelén. Szabad kezével úgy hátba vág, majd' orra bukom, aztán betaszigál pont az átellenes utcába, mint ahova menni akartam. A Papestraat a Plaatsra visz, a börtönkapuhoz. A börtönhöz, ahol Cornelis raboskodik.

Sodródunk. Pieter a kabátomba kapaszkodik. Idővel elmaradunk a nagydarab és a kompániája mögött.

Nem akarok a Plaatsra menni.

Egy kapualj felé araszolok, behúzódok oda. Hátamat a hűvös falnak vetem. Pieter velem szemben ugyanígy tesz. A legény sápadt, akár egy viaszbábu, a levegőt kapkodja. Jobban megviselte az elmúlt néhány perc, mint sejtettem. De én sem vagyok különbül. Lehunyom a szemem, és csak lélegzem.

Az utca zaját nehéz kizárni:

– A másik de Witt is a börtönben van.

– Hazaárulók!

– Kapjuk el őket!

A kiáltások lélegzétvételyi szünetében az ajtó mögül ütemes mormolást hallok, csak néhány szót értek:

– ... libera nos a malo... – ...*szabadíts meg a gonosztól*... Vajon itt egy pápista rejtett templom van, vagy egy család fohászkodik?

– Hatalmat a hercegnek!
– Vesszenek az árulók!
– Bitóra velük!
– Éljen a herceg!
– ... ora pro nobis peccatoribus ... – ... *imádkozzál
érettünk, bűnösökért...* Nem osztozom a hitükben, a
szöveg ritmusa mégis megnyugtató.
– Halál a de Wittekre!
– ... hora mortis nostrae. Amen. – ... *halálunk óráján.
Ámen.*

A narancssárgával pettyezett, szürke-barna-fekete
áradat végeláthatatlanul zúdul mellettünk. Magasba
emelt fegyverekkel tülekednek.

Innen nem jutunk ki.

Innen nincs visszaút.

Innen csak a Plaats van.

Mély levegőt veszek, lehajtom a fejemet, aztán
visszalépek a tébolyba. Karomat az erszényem fölött az
oldalamhoz szorítom, másról nem dönthetek.
Verejtéktől és sörtől bűzlő testek közé szorulok.
Nyomnak, löknek, tolnak. Acsarkodnak. Visznek
magukkal, amerre nekik tetszik. Idővel a szűk,
félhomályos sikátorból az embermassza tágas térre
buggyan ki, mégsem lesz nagyobb mozgásterem. A
szájas csürhe itt is körbezár, innen sem menekülhetek.

A bitó és a Kneuterdijk fáí függőleges, sötét ritmust
rajzolnak a távoli paloták galambfehér homlokzata és az
ég nyárkékje elé. Akár még szép is lehetne. Máskor. Egy
másik napon.

A hangzavar felerősödik, amikor a fivérek
kirángatják a börtönkapun. A helyet a lovasságnak
kellene őriznie, ám ők sehol sincsenek. Cornelis

észrevesz, miközben taszigálják, a tekintetemet keresi.
Lehunyam a szememet.

Hamarosan a csőcselék őrjöngésébe a két férfi
fájdalmas kiáltásai vegyülnek. Én is a tömeggel ordítok,
de teljesen más okból, mint ők.

– Az ujjait is! Mindet!

Lökdösnek. Valaki megtart.

– Tépd ki a nyelvüket!

– Ide velem! Elteszem emlékebe – vihog egy nő.

Ez képtelenség!

– Nekem a szeme kell!

– Azt én is akarom!

Vérszag terjed a levegőben.

Nincs kiút. Megvetem a lábamat.

– A fülét, a fülét is!

Ez elmebaj!

– Nekem a tökei kellene, jó lesz a kutyáknak – röhög
valaki.

– Rendesen fogd! Ne sajnáld!

Csont reccsen. Újra és újra.

– Hé, nekünk is hagyj!

Ez nem történik meg!

– Vágd fel!

– A szívét! Hasítsd ki a szívét!

– A másíknak is!

Ürülék büze ömlik a többi szag közé. Öklendezek.

– A combjából is vágj!

Ez nem a valóság!

A harangok hallgatnak.

Nincs vész.

Nincs baj.

Ez nem a valóság...

- Matthijs -

A mocskos disznó a lábamnál hever, valaki kalapácsot nyom a kezembe. Megemelem, lecsapok, de a szerszám nehezebb, mint amire számítok, az ütés mellémelegy.

– Rendesen fogd! Ne sajnáld! – biztat egy hang.

Újra nekiveselkedem. Most a kalapács feje alatt csont reccsen, vér fröccsen. Lesújtok újra és újra. Szabad vagyok!

– Hé, nekünk is hagyj! – veszik ki a kezemből az eszközt, egy kést csapok helyette.

Szabad vagyok.

- Jan -

Besötétedett. A tömeg amarrébb iszik és mulat. Az oldaltáskámból tafelettent és ezüstvesszőt veszek elő. A lealapozott, összefűzött falapokból álló könyvecske alig nagyobb a kézfejemnél. Ha elég óvatos vagyok, nem vesznek észre.

A környéket a rothadás édeskés bűze uralja. Pieter nemrég elhánnya magát, de azóta derekasan tartja a fáklyát, hogy dolgozni tudjak. A legény nélkül nem tudom, ma mi lett volna velem.

A fivéreket a közeli bitóra lógatták fel fejfelé. Tanulmányozom a megcsonkított, kibelezett testeket. Csont, bőr és izom. Olyan, mint Rembrandt lemészárolt ökre, egy téma. Nem több. Színek, formák, árnyalatok,

textúrák, fény és árnyék. Egyik vékony, precíz, szürke vonalat húzom a másik után, egyik vázlat készül a másik után.

Ha nem emlékeznék ilyen részletesen minden arcvonásukra, rájuk sem ismernék. Cornelis hónapokig ült nekem modellt a chathami győzelem tiszteletére rendelt festményhez. A munka szünetében teáztunk és latin költészetről beszélgettünk. A kép három év alatt készült el. Azt az alkotásomat nagyjából két hónapja vagdalta szét a csőcselék. Felsőhajtok. Ha tudomást szereznek a következő festményemről, amelyhez épp tanulmányrajzokat készítek, én is így járhatok.

Nem érdekel.

Krétafogóra cserélem az ezüstírónt. A vörös hegy puha, széles sávokat húz, rétegről rétegre építem fel az árnyalatokat, ha kell, belemaszatolok. Majd a táskám mélyéről rézdobozkat halászom elő, kiviszem belőle a fűzfavesszőből égetett szenet. Mélységet adok az árnyékoknak.

Ezzel tartozom a barátaimnak.

- Matthijs -

Jans asszony a konyhában kuporog az egyik hokedlin. Átöleli magát, és lassan ringatózik. Ilyen későig nem szokott maradni, de az igazságtétel zaja biztosan ide is elért. Megértem, ha nem mert egyedül hazamenni.

Jöttömre felriad.

– Fiatalúr, nem esett baja? – néz rám kikerekedett szemekkel.

El is felejtettem, hogy mocskos és véres vagyok.

– Ne aggódjon, jól vagyok. Itt a bére. – Az asztallapra számolom a rézpénzeket. – A szobámban megálhat, de előtte, kérem, süsse meg apámnak ezt a darabka disznóhúst! – Véres vászoncsomagot dobok a deszkára.

– De... – tiltakozna Jans asszony, közbeszóllok.

– Mindent köszönök! – Azzal elsétálok.

Batyuba pakolom a frissen száradt ruháimat, meg néhány apróságot, aztán benézek az öreghez.

– Hoztam önnek egy kis húst. Disznócomb, a legjava, mind az öné. Jó étvágyat hozzá! – mosolyodom el szélesen. – Én most elmegyek.

– Ooaa?

Hova? Nem tudom. Talán Batáviába. Nem számít. Csak el ebből a házból. El, minél messzebb.

Daz D.

- HAJNALI AJTÓ -

Morranva ébredek.

Az illatok ébresztettek fel, gyengéden, csalogatva. Anyám csirkemája sok hagymával, megborsozva, ahogyan régen szerettem. Még mindig érzem, mintha több lenne illékony álomillatnál. Mintha valós lenne.

A hajnali, kopott napfény az ablakon keresztül tejszínűn szűrődik be. Még nem túl éles, nem bántja a szemem. A nap még csak ott lebeg az ablak alatt, a fák közt.

A plafont nézem, a fejem felett húzódó vastag repedést, amiből több vékony vonal ágazik szét, akár egy pókháló. Új a repedés, nem emlékszem, hogy eddig láttam volna. Aztán elunom, és oldalra fordítom a fejem. Lili ott alszik mellettem. A haja szétterül a párnán. Vörös, de nem az a rikító fajta, hanem inkább olyan, mint amikor ősszel a levelek már majdnem barnára és zörgősre száradtak, az idő kiszívta a színüket, de a nap még egyszer utoljára vörösre gyújtja őket.

Néha beleakadok. Tegnap este teljesen rátekeredett a karomra. Próbáltam kihúzni magam, de csak még jobban belegabalyodtam. Végül feladtam, és nem mentem ki rágyújtani, hanem inkább ott maradtam mellette az ágyban, és hagytam, hogy a teste melege, a biztonság engem is álomba csalogasson.

Most is itt van egy tincs az arcomnál. Óvatosan félrefújom. Lili nem mozdul, csak halkán lélegzik. Lassan szívja be a levegőt; nézem, ahogy a mellkasa megemelkedik, aztán visszasüllyed a takaró alatt. Nem tudom pontosan, miért figyelem egy ideig, de valahogy megnyugtat, mintha a világ addig rendben működne, amíg ő így lélegzik.

A szobában csend van, az a rossz fajta mozdulatlanság, mint gyerekkoromban volt. A szobám puha melegsége másra emlékeztet, mint a múlt, most mégis valahogy másfajta érzéseket ébreszt fel bennem a csend. Nem tetszik teljesen.

A kezem az ágy szélén lóg, a telefonért nyúlna, de megállok félúton a mozdulatban. Nem akarom elkezdeni a napot. Kimenni innen.

Beszívom a múltillatú levegőt. Beleült a máj szaga az orromba. Becsukom a szemem. Érzem a számban szétolvadni az első puha falatot. Az íze telt, enyhén vasas, nem tolakodó, hanem inkább mély karakterű, kissé pirított, mintha odakapta volna a serpenyő a hagymával együtt, de ez a kis pörk kell ahhoz, hogy megszülessen az áhítat. A hagyma édessége körbetáncolja a falatot. Olyan, mintha a karamellköntös szaftba vonná a húst. A következő falat a főtt krumpli, ami ehhez képest semleges, enyhén édes, és ahol a szaft ráfolyt, magába szívta a karamellizált, húsos ízt.

A számba tódul a nyál. Fel kell ülnöm. Ki kell szabadulnom az álom fogságából.

Nem akarok résztelt májról álmodozni! Gyűlölöm az ízét, az illatát. Hányini tudnék a múlttól!

Feljebb tornázom magam, hogy elkezdjem a reggelt, kávéfőzök, hogy kifüstöljem a gőzével az álmot az orromból.

Mindig ugyanolyan minden reggel. A padló hideg, és ha leér a lábam, a hideg azonnal felkúszik a bokámon. Ennél a gondolatnál megfeszül a gyomrom.

Az ajtó ott van a szoba másik oldalán, de nem nézek oda. Centire pontosan tudom, hogy hol van. Az agyam

térképként tartja számon ezt a szobát. Az ágy, a szék, az asztal, a falnál a hátizsák, vagy Lili dolgai az asztalon.

Ott van az ajtó, csukva, hidegen, tömören...

Mindig az ajtónál akadok el gondolatban.

Lili halkan mormog valamit álmában, nem értem a szavakat, és közben közelebb húzódik hozzám, mintha fázna.

A karja a hasamra csúszik. Benn akad a mellkasomban a levegő. Nem azért, mert rossz, hanem mert az ilyen mozdulatok még mindig szokatlanok bárkitől.

Régen az érintések nem ilyenek voltak.

Most nem húzódok el, csak fekszem és maradok, mert tudom, hogy a lelkemnek szüksége van az ilyen érintésekre. De az ujjaim a takaró szélét markolják. A fejem fölött, a plafonon, a repedés szélén az egyre világosodó szobában kiszúrok egy apró foltot. Vízfolt lehet.

Nem tudom másfelé fordítani a pillantásom.

Az emberek furcsa dolgokat csinálnak reggel. Van, aki a telefonját nézi. Van, aki azonnal felkel. Én inkább a plafont bámulom, mert amíg ezt csinálom, addig nem kell az ajtóra gondolnom.

De persze gondolkodom rá. Mindig. Ha felkelnék, azt jelentené, hogy ki kell mennem. Nem csak a folyosóra, hanem a világba. Az a furcsa az egészben, hogy a világ néha kevésbé ijesztő, mint egy ajtó. Mert az ajtó egy határ két dolog között. Bent és kint, biztonság és... valami más. Minden reggel el kell játszanom ezt magammal, máskülönben nem megy.

Lili hajának egy tincse az arcomhoz ér, viszketni kezdek tőle.

Most ő az, aki felmordul.

– Mmm...

A hang mélyen álmos, éppen csak annyi ideig tart, amíg elfordítja az arcát a mellkasom felé, aztán újra betölt mindent a csend.

A haja tényleg mindenhol ott van. Az egyik tincs az állam alatt tapad rám, egy másik a vállamon húzódik.

Ha most talpra ugranék, valószínűleg magammal rántanám. Ez az egyetlen ok, amiért maradok, ugye?

Aztán a pillantásom mégis az ajtóra tapad.

Egyszerű. Fehér. Semmi különös, csak egy falap, és mégis minden reggel ugyanaz történik: megállok előtte, és egy ideig nem tudom kinyitni, mert reflexből hamarabb félek megmozdulni, mint ahogy az agyam gondolkodni kezdene azon, hogy egyáltalán megtegyem.

Lili nyöszörög, lassan kinyitja az egyik szemét, és úgy hunyorog fel rám, mintha odakint a fény már fájó lenne.

A haja félig takarja az arcát, vörös karmoláscsíkokat festve a porcelánfehér bőrére.

– Miért vagy már ébren? – motyogja alvástól rekedt hangon.

Megvonom a vállam.

Közelebb csúszik, a feje a vállamra kerül, és ha lehet, még jobban betakar a hajával.

– Akkor aludj – mondja, mintha ez ilyen egyszerű lenne, miközben az ujjával megtalálja a kezem. Nem is igazán fog meg, csak hozzám ér, aztán olyan gyorsan elalszik, mintha valaki lekapcsolt volna egy lámpát.

Én viszont ébren maradok. A szobában a fény kicsit erősebb lett, és ezáltal az ajtó körvonalai kiélesedtek.

Tudom, hogy előbb-utóbb fel kell kelnem, ki kell nyitnom az ajtót, de most még csak fekszem, és

figyelem, ahogy Lili lélegzik. Hallgatom a csendet, és próbálom elhinni, hogy a világ nem mindig olyan, mint régen volt.

Az ajtó persze ugyanott van. A fülem az ajtóra figyel, hiába nem akarom. A folyosó a túloldalon túl csendes. Nem tudom pontosan, mit várnék. Lépéseket? Egy reccsenést?

Valamit. Bármit. De semmi.

Az agyam viszont már elkezdett dolgozni, ahogy minden reggel teszi. Ez egy rohadt, mániákus szeánsz minden hajnalban. Mi van, ha tényleg van ott valami?

Hülye gondolat, de mi van, ha mégis?

Az ajtó túl közel van. Ha felülnék az ágyban, pont rálátnék a kilincsre, csak picit kellene oldalra fordítanom a fejem, és akkor nem csak a szemem sarkából látnám a körvonalait. Egy pillanatig próbálok nem odanézni, aztán persze odanézek.

Ugyanolyan, mint mindig. Fehér ajtó, ezüst kilincs. Teljesen felülök, hogy láthassam, mert valami mégsem tetszik az összhatásban. A kulcslyuknál halovány fény világít át, márpedig ez lehetetlen. A folyosón nincs ablak.

Lerázom magamról Lili haját, és letolom a fejét a párnára, miközben megbabonázva nézem a vékony világosságot, ami a padlón húzódik az ajtó alatt. Egy vékony csík, semmi több.

Tegnap este lekapcsoltam a folyosón a lámpát.

Biztos vagyok benne, emlékszem rá.

Egyikünk sem volt kint éjszaka, azonban most a padlón, az ajtó alatt egy halványsárga csík húzódik. Éppen olyan erősen, mintha a nap tökéletesen megvilágítaná. Sárgásabb a fény odakint, mintha a hidegkék villanyfény világítana be mindent.

A szívem megint gyorsabban ver. A rés alatt a fény nem mozdul, a ház viszont reccsen, mintha valaki jönne a lépcsőn, és a fa nyekeregne a léptek súlya alatt.

Aztán egy pillanat múlva már az ajtó elől hallatszik a távoli recsegés.

A gyomrom összerándul.

És akkor történik valami. Ha pislognék, talán le is maradnék róla. Mozdulatlanul ülök az ágyban, és nézem a kilincset. Megmozdul. Nem nyílik ki az ajtó, csak a kilincs lenyomódik pár millimétert. Azonnal megfeszülök, a levegő benn akad a torkomban.

Friss, reszelt csirkemáj illata terjed szét a levegőben. Annyira erős az illat, mintha anyám mellett állnék a konyhában a nyálamat nyelve.

Talán képzeltem, talán a fény játszott velem, vagy a hajnali álom rántott vissza magába, mégis olyan hangosan ver a szívem, hogy hallom a fülemben pulzálni a vérem.

– Ez finom – súgja álmában Lili. A hajszájai megmozdulnak, ahogy kifújja a levegőjét.

A kilincs most mozdulatlan, hosszú másodpercek telnek el úgy, hogy semmi sem történik. Aztán lassan, nagyon lassan a kilincs újra megmozdul. Most már biztos vagyok benne, hogy nem képzelődtem az előbb. Valaki van a másik oldalon.

A testem a régi reflexszel reagál. Az izmaim megfeszülnek, a gyomrom összeszorul, annyira, hogy hányni tudnék az illatingerek és a félelmeim miatt.

A gondolat pedig villámként csap be a fejembe: mi van, ha tényleg ő az?

Az agyam tiltakozik, hogy nem lehet, mert meghalt. Tudom, hogy meghalt, mert a nővérem mondta is, hogy

így van, és mert áll egy sírkő a temetőben az ő elátkozott nevével. De nem tudom, melyik napon került a pokolba. Csak az évszám áll a sírkövén. Nem íratta rá senki, hogy *Szeretett apánk, mindig hiányozni fogsz!*

Lehetetlen, hogy itt legyen, de a kilincs újra megmozdul, és valaki nagyon halkán megnyomja az ajtót. A zár engedve kattán. A nyelőcsövemen át gyomorsav tör a torkomba. A kattánás hangja annyira halk, hogy nem kéne hallanom, mégis visszhangot ver a fejemben.

Ezt a hangot a testem jobban ismeri, mint bármi mást.

Az ajtó egy millimétert nyílik. A folyosó fénye vékony vonalként csúszik be a szobába.

Lili még mindig alszik, én viszont már nem lélegzem.

Az ajtó lassan, nagyon lassan tovább nyílik, és a résben megjelenik egy árnyék. A kilincs visszaáll az eredeti szögbe, ahogy lennie kellene csukott ajtónál.

Egy pillanatig semmi nem történik, aztán az ajtó kicsattan. A hang úgy csap be a szobába, mintha valaki egy megmaradt szilveszteri petárdát durrantott volna el pont itt.

Lili azonnal felriad.

– Mi a... – Nem fejezi be, mert a szó a torkára forr.

A folyosóról valami sötét, alakatlan, a legkevésbé sem emberi mozdul be a szobába. Olyan, akár egy sűrű árnyék, ami túl gyorsan mozog ahhoz, hogy az agyam formát adjon neki.

A levegő hirtelen hideg lesz, és töményen szétterül anyám resztelt májának illata, amit akkor főzött mindig, ha apánk fizetését méltóztatott hazaadni.

Az árnyék egyetlen mozdulattal az ágyhoz ér, és megragadja Lili bokáját.

A sikolya olyan éles, hogy beleremeg a mellkasom. Levegő szakad a tüdőmbe.

– ENGEDJ EL!

Lili hangján visszahangot ver ez a mondat a fejemben, ismételve, de nem mozdulok, hogy megmentsem. Lefagyok, és azt hazudom magamnak, hogy az egész túl gyorsan történik, nem lennék képes időben cselekedni.

Az árnyék ránt egyet Lili bokáján, amitől a teste megcsúszik a lepedőn, a forróság a bőröm mellől eltűnik. A takaró felcsapódik, ahogy húzódik ki mellőlem az ágyból. Vörös haja azonnal mindenhol ott van: a karomon, az ujjaim között, a lábszáramon.

Reflexből ragadom meg a kezét, a bokáját tartó dolog viszont sokkal erősebb. Egy rántással válaszol arra, hogy akadályozni akarom. Lili sikítva lecsúszik az ágyról, a hátával a matrac szélébe ütközik, a lábai már a levegőben.

– SEGÍTS!

A hangja pánikkal teli, a körmei belefúródnak a karomba. Érzem, ahogy a bőröm alatt húzódik a fájdalom, de nem engedem el.

A padló felé húzzák. A másik kezével a matracba kapaszkodik. A körmei fehérek az erőfeszítéstől. A szövet recseg alatta.

Előrehajolok ültömben, majd feltérdelek, ahogy tartom.

Az árnyék viszont újra ránt egyet Lilin, most erősebben, mint eddig, és így Lili teste lecsúszik az ágyról. A hátával a padlónak csapódik, a feje koppan.

A levegőm sípolva fogy el, mielőtt hátravágódnék a háttámlához. A nyakam köré vastag, kemény akadály nyomódik. Felismerem benne a bőr nadrágszíjat, ami ezernyi sebet tépett sokunk bőrére. Sör, pálinka és pisi szaga keveredik rajta az elmúlt negyven év izzadságszagával. A nyakamra szorul. A csatja hangosan zár a fülem alatt, majd az egész valahogy a hátam mögé rögzül. Nem enged.

Ahogy a Lili bokáját tartó árny sem. Húzni kezdi a folyosó felé. Alig kivehető, hosszú ujjakat látok a fehér bőrön. Túl hosszúak.

Lili a padlóba kapaszkodik, a körmei végigkarcolják a parkettát. A hang éles és kaparó.

– SEGÍTS!

A hangja sikolyba roppan, ahogy az egyik körme letörik. Hallatszik a pici, nedves koppanás.

Felemelem a kezem, hogy kicsatoljam a nyakamon a szíjat, de megállít a vörös haj látványa. Mindenhol ott van: az ujjaim között, az arcomon, a padlón szétterülve. Az egyik tincs a csuklóm köré tekeredik.

Elhal a sikoly, minden nesz. Lili szeméből ömlik a könny, a nyál vékony vonalban csordogál a szája szélén. Csúszik a padlón, az árnyék húzza. Centiről centire mennek előre, majd eltűnnek a folyosó sötétjében anélkül, hogy bármit is tettem volna annak érdekében, hogy megállítsam.

Víz folyik az arcomon. Könnyezem.

Egy utolsó sikoly még egy másodpercig hallatszik a folyosóról.

Aztán csak a csend marad. A saját zihálásom hangja.

Az ajtó nyitva, a folyosó üres, és nem teljesen sötét, mert odasüt a felkelő nap.

Lili haja, egy hosszú, vörös tincs viszont még mindig ott van a kezemen. A padlón vékony karcolások futnak az ajtóig.

A testem végre mozdulhatna. Utána mehetnék. Futva, ordibálva, bárhogy...

De a gyomrom mélyén ott van az a régi, jeges érzés, amit gyerekkoromban tanultam meg egy másik ház sötét folyosóján, hogy nem mehetek a nővérem után.

A csend most már teljes, az illatok elhalnak. A folyosó alig sötét. És valahol odalent reccsen egyet a padló.

Estell Ivy

- ÉCORCHÉ -

Elmélázva simogatom a nyakamba nehezedő gyémántokat. Ahol simára vannak csiszolva, ott szinte selymesek, de az élek kérlelhetetlenül a bőrömbé nyomódnak. Vált a háttérzene, összeszorul a torkom, ahogy felismerem a dallamot. Dvořák E-dúr vonósszerenádja. Ferdinand kedvence.

A semmibe meredek, a bálterem fényei, a kristálycsillárok, az elegáns alakok formátlan, aranyban fürdő masszává olvadnak a szemem előtt. Szinte érzem Ferdinand tenyerének melegét az oldalamon, határozott lépéseit, ahogy vezet a zene ütemére. Megelevenedik előttem daliás alakja, királykék tekintete rám nevet, miközben gyermekien élvezzi a zene játékos hullámain. A menüettnél éles fájdalom hasít a mellkasomba a hiányától. Mindig itt húzott magához, hogy az etikett szerinti távolságtartásra fittyet hányva úgy megpörgessen, mint egy cseléd lányt.

Észre sem veszem, hogy egyre erősebben nyomom rá az ujjam a gyémántokra, amíg nedvesen meg nem csúszik valamin. Lenézek. Vér borítja a bőrömet. Vér festi át az egyik gyémántot, amitől ez a vadul csillogó, ócska szemfényvesztés valami egészen új varázst kap. Pont olyan vörösen ragyog, mint Ferdinand torka a toszkán napfényben.

– Grófnő, a keze...

– Semmi gond, Natalie – intem vissza az asszisztensem a brokátfüggönyök árnyékába, ahol láthatatlanul tovább cseveghet a testőreimmel. A kis közjáték rám terelte a beszélgetőpartnereim figyelmét, holott eddig remekül megvoltak nélkülem is a pezsgőspoharuk felett.

– Ha megbocsátanak – fordulok el, és a mosdó felé indulok.

Az egyik testőr máris a nyomomba szegődik, de a mahagóni ajtó őt is kizárja, és végre egyedül lehetek a fekete márvány falak között. A pezsgőspoharam a mosdó szélére állítom, és megsimítom az ujjaimra kenődött vért. Pont így tettem azután is, hogy kihúztam a fémdarabot Ferdinand torkából, és a saját kezemet szorítottam a sebbe abban reménykedve, hogy benne tudom tartani az életet, amíg megérkeznek a mentők. De túl kicsik voltak az ujjaim a sebhez képest, csak tocsogva elmerültek benne, Ferdinandból pedig csak szökött és szökött az élet...

A mellkasom összeszorul. A mosdó levegője hirtelen olyan fullasztó lesz, mintha újra a toszkán nyár perzselné a tarkómat, amint Ferdinand teste fölé borulok, és sütné rám a pár méterre lángoló, fekete kabrió roncsaiból a pokol tüze. Kapkodva megnyitom a csapot és lemosom a vért.

Negyvenkét éve. Negyvenkét éve volt, most itt kell lennem fejben. A jelenben kell maradnom.

Megmarkolom a hideg márványt, az arcomat a tükörhöz támasztom.

Semmi sincs, amiért érdemes lenne itt lennem, de Ferdinand azt akarná, hogy éljek.

De a pokolba is, nélküle minek?!

A tükörbe nézek, és egy pillanatra a huszoneves énem néz vissza rám. Sötét haja zilált, vér csorog le homlokán. A vékony pántos, lenge nyári ruha szélénél, a mellkasán keresztbe hatalmas horzsolás jelzi a biztonsági öv helyét. Az egyik kezén furcsa szögben állnak az ujjak, és tudom, hogy eltört pár bordája. Két nap múlva egy vérrög miatt

fog küzdeni az életéért, az egyik szemére részlegesen megvakul, a jobb kezén pedig sose fogja tudni ugyanúgy használni az ujjait.

– A te hibád volt – lehelem a tükörképnek, majd eltávolodom tőle. A múlt árnya kifakul, a sötét hajat gondosan kontyba rendezett ősz váltja fel, a sebzett, fiatal bőrt mély ráncok. A vértől vöröslő gyémántok gúnyosan ragyognak a nyakamban.

A dubaji olajmágnás, aki azt hitte, ilyen csecsebecsével kedvezőbb feltételeket kaphat a szerződéséhez, mondott valamit a súlyukról meg a tisztaságukról, de az üresen csengő szavak elsuhantak a fülem mellett. Gyatra munkát végzett az asszisztense, ha még annyit sem tudott kideríteni rólam, hány tucat hasonló, gyémántberakásos ékszerem hever a családi trezorokban.

Unalmas ékszerek voltak, de családi hagyományból viseltem őket. A grófi család tagjai sose jelenhetnek meg pompa nélkül, valahogy így hangzott a begyöpösödött anyósom mottója, aki szerint a nemesi származásom ellenére sem volt bennem elég kék vér a családjuk címéhez, úgyhogy megpróbált még többet csepegtetni belém ruhákkal, etikettel, ékszerekkel, meghívásos teapartikkal és teniszmeccsekkel.

De az anyósom már nem él, és mostanra két tucat gyémánt sem tudta elfedni a tényt, hogy a nyakam körüli bőr petyhüdt és ráncos. A májfoltokat is csak abszurd módon drága kezelésekkkel sikerült visszaszorítani. Adtam magamra, mert ezt követelte az illem. Vigyáztam a családi vagyonra, mert Ferdinand még azelőtt meghalt, hogy örököse születhetett volna, és pazarlásnak éreztem, hogy a nagyapai ágról hullott férges, tékozló rokonra

szálljon minden, amit a férjem olyan nagy becsben tartott.

Van az a mondás, hogy pénzen nem lehet boldogságot venni. Persze, amilyen makacs voltam, én megpróbáltam.

Letisztogatom a gyémántokat és mély levegőt veszek.

Gyerünk, Violet, már csak egy óra, és hazamehetsz hozzá.

A kastély az éjszaka mély csöndjébe burkolózva vár rám. Östölgyektől ölelt, sötét sziluettje a kocsi fölé borul, ahogy a Bentley begurul a kavicsos felhajtóra.

Már csak pár ablakban dereng világosság. Mikor a földszint bal szélső ablakán meglibben a függöny, izgatott leszek. Ezek szerint Carmen visszatért!

Az ajtón belépve elhessegetem a testőreimet, Natalie kezébe nyomom a stólámat és jó éjt kívánok neki, majd balra indulok, végig a rejtett fényekkel megvilágított, vörös damasztapétás folyosón. Carmen hallhatja a lépteim, mert pontosan akkor nyit előttem ajtót, amikor a szobájához érek.

– Eredményes utad volt? – lépek be tétovázás nélkül. A magas, vékony nőalak szinte beleolvad a szoba sötétjébe. Csak az íróasztalán álló olvasólámpa fénye meg a művésznő hatalmas, fekete szemének őrült csillogása tör át a feketeségen.

– Sokat találtam, de van egy igazán ígéretes – mosolyog rám túl szélesen, túl mohón. Megborzongok, és csak részben a jó hír hallatán. Carmen mindig is egy jelenség volt fekete ruháiban, a szinte már karikatúraszerűen Betty Booposra göndörített frizurájával és hullaféher bőrével. Ő soha nem vonult be

egyetlen helyiségbe sem, csak besurrant valahol és megjelent, mint egy sötét, mozdulatlan szobor, ami mintha mindig is ott állt volna. A jelenlétét mégis mindenki megérezte, az emberek libabőrös tarkóval forgatták a fejüket, hogy vajon mi változott, és Carment sokszor csak a rájuk szegeződő rezdületlen, eszelős tekintete fedte fel.

Bevallom, amikor először találkoztam vele, irtóztam tőle, de aztán megismertem a művészetét és rájöttem, pont rá van szükségem.

– Mutasd!

Carmen kezében már ott a távirányító, amivel bekapcsolja a szemközti falon függő képernyőt, és a telefonjáról betölti a legfrissebb albumot.

– A nápolyiak és a bulgáriai gettó romái túl sötét bőrűek voltak, másképp napszíta szín, de itt, Brüsszel mellett újra megtaláltam a tökéletes árnyalatot – magyarázza, és lassú egymásutánban több fiatal férfiportrét mutat.

– Brüsszel nincs túl közel? – Érzem, hogy ráncba szalad a homlokom. – Már sokat hoztunk a környező országokból.

– Kellően eldugott helyeken kerestem, és utánakérdeztem mindenkinek. A legtöbb külföldi, évek óta hajléktalan, nincsenek kapcsolataik, nincs családjuk, aki keresné őket – biztosít Carmen, és szavai megnyugtatók. Nem is értem, miért kételkedem abban, hogy ne tenné tökéletesen a dolgát ugyanúgy, ahogy eddig.

Nézem a fotókat. A férfiak ápolatlanok, kócosak, a ruháik viseltesek. Némelyiknek a szája annyira cserepes, hogy elfog az undor, de már megtanultam félretenni az

első benyomástól feltörő ellenkezésem. Carmen megtanított, hogyan kell meglátni a lényeges vonásokat. „A csontszerkezet és a textúra a fontos”, mondogatta mindig. A mocskot le lehet mosni, a beesett arcot, az elszíneződött bőrt, a felesleges zsírrétegeket lehet korrigálni, de a mély hegeket, a himlőhelyeket, az aknét még ő sem tudta elvarázsolni. Amikor együtt kezdtünk dolgozni, a művésznő az első két férfi után teljességgel meggyőződött arról, hogy az ő keze alatt bárki tiszta, tökéletes műalkotássá változik.

Minden alanyról legalább négy-öt kép van minden oldalról és szögből. Carmen hagyja, hogy elidőzzön rajtuk a tekintetem, hogy keresse az ismerős vonásokat, és csak az intésemre lapoz tovább.

– Ó! – mutatok az egyik képre olyan izgatottan, akár egy gyerek. – Ez, ez a forma! Pont ez az egyenes ív kell, ilyen széles orrhát és ekkora cimpák. Istenem, mintha csak... Ó, ő lesz az!

– Én is rá gondoltam – nyugtázza Carmen, és a biztonság kedvéért megmutatja a férfiről a többi képet is, de láthatja az arcomon az elragadtatást, mert rábólint. – A hetvenötös. – Lefirkant valamit az asztalán egy jegyzetömbbe.

– Mikorra tudod elhozni?

– Közel van, három nap múlva már vacsorázhatnak – biztosít Carmen. Bólintok és a képernyőhöz sétálok, hogy végigsimítsak a tökéletes orr ívén.

– Az utolsó darab – suttogom.

– Az utolsó – lép mögém Carmen, közelségétől kihűl a levegő. A vállamra teszi a kezét. – Nemsokára elkészül.

Megszédülök, olyan hihetetlen a gondolat. Négy évnyi közös munka érik be végre! Négy kínzóan hosszú év munkája.

– Ma is meg akarja látogatni? – kérdezi Carmen lágyan.

Hezitálok. Már a gondolattól is az orromba kúszik a vegyszerek szúrós, émelyítő szaga, a steril fények, az ablaktalan helyiség szűkössége. Nem szeretek ott lenni, még akkor sem, ha ő ott van. Nem szeretem a félkész dolgokat és a tökéletlenséget, de mégis... Képtelenség lett volna négy évet várni, volt már, hogy megtört az akaratom és lementem *hozzá*.

– N-nem, ma nem – döntök végül. Elég a tudat, hogy itt van a közelemben. Ellépek a képernyőtől és Carmen érintésétől. – Majd csak akkor, ha...

– Szeretne jelen lenni az begyűjtésnél? – Úgy fordulok Carmen felé, mintha rajtakapott volna. Néha egészen úgy érzem, olvas a gondolataimban, de talán így is van. Van egy részem, a lelkem legsötétebb része, amit csak vele osztottam meg. Tudtam, hogy ő megérti. – Ha nem, ezt is videóra veszem, és bármikor...

– Ott leszek – vágok közbe. – Ott leszek – erősítem meg inkább magamnak, mint Carmennek. Már jelen voltam párszor, főleg az elején, de aztán... Nem is tudom. Emészteni kezdett a bűntudat, és jobbnak láttam, ha csak távolról követem figyelemmel a folyamatot. De ez most fontos. Ez az utolsó.

– Rendben – bólint rá Carmen. – Natalie-val megszervezem a vacsorát, ahogy szoktuk.

Csak bólintok, aztán magára hagyom Carment a számára fenntartott lakosztályban.

A díszfényektől félhomályosan derengő előtérben Natalie ugyanott áll, ahol hagytam, csak már nincs nála a stólám.

– Grófnő...

– Valami gond van? – állok meg előtte. Tekintetem megakad makulátlan, enyhén szeplős arcbőréen, telt ajkain. Istenem, milyen fiatal és csinos! Carmen pontosan tudná, mihez kezdjen ilyen szépséggel.

– Asszonyom, a biztonsági főnök jelentette, hogy a személyzet egyik tagja lement az alagsorba.

– Mit keresett ott? – csattanok fel.

– Nem tudjuk, most próbáljuk felülvizsgálni az adatait. Az előzetes átvilágításon átment, amikor pár hete felvettük, de hamis adatokat adhatott meg – magyarázkodik Natalie, de érzem, hogy ő más miatt aggódik, mint én.

– Hol van? Mit látott? Készített bármilyen felvételt?

– Sajnos kijutott a kastélyból, mielőtt elkaphattuk volna. Az egyik kinti riasztó érzékelte a kerítésnél. James szerint valami beépült firkász vagy nyomozó lehetett, aki Carmen kisasszony után kémkedett. De grófnő... – Natalie habozik. – James lement, hogy ellenőrizze az ajtókat. Nyitva találta az alagsorit, és...

– Nyögje már ki, az istenért! – förmedek rá remegő hangon.

– Bement. Látott... dolgokat – habog Natalie. – Asszonyom, tudom, hogy megtiltotta, hogy Carmen kisasszonyon és önön kívül bárki belépjen oda, de értse meg, mint biztonsági főnöknek, ellenőriznie kellett mindent, és...

– Természetesen – legyintek olyan nemtörődömséggel, mintha nem váltam volna halálra.

Ez az egész a legrosszabbkor történt. Nem, nem derülhet ki minden pont most, pont ennyivel a vége előtt!

– Asszonyom, ön tudja, mi van odalent? – kérdezi Natalie kissé hisztérikusan. – Én már évek óta mondogatom, hogy Carmen kisasszonyt nem kellene itt tartania! Ön is tud arról a botrányos kiállításáról, és a mai napig nem értem, hogy lehetett ennyire jószívű, hogy ezek után magához vette, de nincs önre jó hatással, és nem tudom, tud-e azokról a tartályokról meg a fagyasztókról a labor mellett, de...

– Natalie – ragadom meg a vállát, és akaratlanul is belemélyesztem a körmeim a puha húsba. – Mennyit akar?

– Tessék? – néz rám meghökkenten.

– Jól megfizetem, tudja, hogy sosem voltam fukar. Mennyit akar, hogy abbahagyja végre az óbégatást, és elfelejtse ezt az egész incidenst?

Natalie először megszeppen, aztán sértetten összevonja a szemöldökét, de okos lány, már látom a tekintetén, ahogy forognak a fogaskerek a fejében. Eléggé belelát a pénzügyeimbe, pontosan tudja, mennyit kérhet tőlem, és mostanra azt is pontosan tudja, mi minden forog kockán.

– Tudja mit? Segítek – unom el a várakozást. – A húgai választhatnak Európa legjobb magánegyetemei közül, bármelyikre bejuttatom őket. Az édesanyja kap egy saját házat, az apjának elintézem a szabadlára helyezést vagy az életfogytiglant, amelyiket akarja. Magának pedig írok egy biankó csekket. Elég lesz?

Natalie pár másodpercig hápog, de aztán felfogja, amit mondtam, és rábólint.

- Rendben – engedem el a vállát, és meglapogatom.
- Most pedig nyugodjon meg, és menjen aludni. Nekem még beszédem van James-szel. Jó éjt, Natalie.
- Jó éjt, asszonyom.

A következő három éjszakán álmatlanul forgolódom. Talán aggódnom kellene Natalie vagy James miatt, de Natalie tudja, hogy pár szóval egy életre tönkretrehetem a karrierjét, James-et pedig jó helyről ajánlották nekem. Diszkrét zsoldos, és szerencsére a pénz nyelvét beszéli. Megkérte a hallgatása és a nyomozás árát, hogy kiderítse, ki is volt a besurranó, de valószínűleg nem is sejtí, milyen nevetségesen kevés ez a vagyonomhoz képest.

Nem, az álmatlanságom nem nekik szól, hanem a közelgő vacsorának. Két napon át izgatottan figyelem az előkészületeket, ahogy a dekoratőrök, a beszállítók, a catering cég emberei ellepik a kastélyt. Hűvös a tavasz, úgyhogy még nem a kinti pavilonban, hanem a bálteremben állítják fel a hosszú asztalt. Színes virágcsokrokkal díszítik és a legszebb porcelánnal terítenek, mintha csak királyi fogadást tartanánk, holott pont az ellenkezőjéről van szó.

Újhold jótékonysági est, így neveztük el ezeket az alkalmakat. Carmen javaslata volt, hogy legyen egy rendszeres esemény, ahol sok ember mozog egyszerre a birtokon. Így ő is láthatatlanul tudja végezni a munkáját, én pedig azonnal kihasználtam a lehetőséget, hogy valami karitatívát cselekedjek Ferdinanddal közös vagyonunkból.

Kora délután futnak be a buszok. Csak az első alkalommal fordult elő, hogy Carmen száz bűdös, piszkos hajléktalant hozott a birtokra, azóta szigorúan

csak orvosi szűrés, fürdés, hajmosás és ruhacsere után érkehetnek ide. Se fertőzés, se bolha, se ürülékkel szennyezett ruhadarabok nem jöhetnek velük. Épp elég rizikót vállalok azzal, hogy bármelyikük elkószálhat a kastélyban és ellophat bármit, ennél több kellemetlenséget nem szeretnék.

Mosolyogva fogadom őket a kastély lépcsőin, és elmondom a szokásos, rövid beszédem. Már nem is figyelek rá, annyiszor ismételtem, inkább a hetvenötöt keresem a tekintetemmel. Megtalálom, és onnantól le sem veszem róla a szemem. Hórihorgas, az arca beesett, de így tisztán, új ruhákban tűrhetően fest. És ami a lényeg: az orra egyszerűen tökéletes.

Türelmetlenül csinálom végig a szokásos kert- és kastélytúrát. Tudom, hogy felesleges, ezek az emberek nem tudják értékelni a gótikus építészetet és az angolkertet, csak a vacsora említésére csillan fel a szemük.

Beözönlének a bálterembe, és természetüknél fogva csak egy kisebb verekedés árán képes mindenki helyet foglalni. Magamhoz intem Natalie-t.

– Ma ő kapja a legényfogó levest – sűgom oda neki, és a hetvenötösre mutatok.

Natalie, aki eddig talán abban a hitben élt, hogy holmi vén fekete özvegy gyanánt szeretem néha fiatal férfikkal tölteni az éjszakát, most egészen más szemmel néz a férfira.

– Igenis, grófné – bólínt végűl. Biztos vagyok benne, hogy átszámolja a fejében a jutalmát, mielőtt elsiet, hogy maga gondoskadjon a hetvenötös leveséről.

Míndíg szarvasragulevessel indul a menü, de én és a kiszemeltem egyszerű legényfogó levest kapunk

csirkehússal. Az én ízlésemnek ugyan elég pórias étel, de az Esterházyak egyik díszvacsoráján egyszer ezt találták fel, mint családi különlegességet, és Ferdinandnak annyira tetszett a vicces elnevezése és az ízvilága, hogy azután minden héten egyszer ezt kellett ennünk. Azóta is minden héten elkészíti a szakács, és aznap Ferdinandnak is mindig terítenek az asztalnál. Ironikus módon ennek a zöldséges, közönséges lének a kortyai tudják a legelevenebben megidézni őt.

Persze az én legényfogó levesembe Natalie sosem csempészik bódítószert.

A vacsoráknál egy asztalhoz ülök a hajléktalanokkal. Amíg ők habzsolva szürcsölnek és csámcsognak, mintha egyhavi ételt akarnának magukba tömni egyetlen este alatt, addig mosolyogva lekényszeríték pár falat ételt a torkomon.

Carmen szokásához híven feltűnésmentesen megjelenik a hetvenötös környékén, és úgy áll mögötte a falnál, akár egy keselyű. Már kitapasztaltuk, hogy a hirtelen belapátolt ételtől sokan rosszul lesznek, úgyhogy senkinek nem tűnik fel, mikor hetvenötös is szédelegve feláll, Carmen pedig gyorsan odasiet és kikíséri, mintha csak a mosdóba tartanának.

Most már a miénk.

Fogalmam sincs, hogyan telik el az est további része, a gondolataim már teljesen máshol járnak. Ferdinand arca lebeg a szemem előtt, a mosolya, a finom ráncok a szeme sarkában, az anyajegy a szeme alatt. Még azelőtt kimentem magam, hogy a buszok elindulnának. Türelmetlen vagyok, és tudom, hogy Carmen is az, de nélkülem nem fog nekikezdeni.

A biztonságiakat lefoglalják a hajléktalanok, a cselédeket az asztal leszedése és a takarítás, úgyhogy figyelő tekintetek nélkül sietek a ház hátsó része felé. A konyha és a raktárak mellett nyílik egy biztonsági záras páncélajtó az alagsorba. Csak én és Carmen juthatunk le az ujjlenyomatolvasóval, rajtunk kívül pedig csak Jamesnél van egy vésznyitó kód baj esetére. Sajnos nem derült ki, hogy a kéretlen látogató hogyan jutott le, de James természetesen minden kódot megváltoztatott azóta.

Csippan a zár, szisszenve nyílik az ajtó, a cipőm sarka bántóan kopog a lépcsőn, ahogy elhalnak a kinti világ zajai. Irtózom ettől a zöldes fénytől, ami bevilágítja a lépcsőket, de tudom, hogy a lépcsősor alján ott vár ő, és ettől hevesebben ver a szívem.

Még egy fémajtón kell átjutnom, hogy belépjek Carmen birodalmába. A helyiségbe érve megtorpanok. Hosszú hónapok óta nem jártam itt, és most újra arcul csap a vegyszerszag. Fintorba húzódik a szám és majdnem visszaöklendezem a pár falatot, amit vacsorára elfogyasztottam, mikor a szúrós szag fejjegye alatt megérzek valami fémes, édeskés szívjegyet. Az alapjegy talán az ósdi gyógyszerészszekrények antik aromája, amiben Carmen szereti a kisebb üvegeket tartani, mert a melljük állított nagy, rozsdamentes hűtőtárolóknak nemigen van szaga. A tárolók zártak, nem látni beléjük, de az üvegekben, tiszta folyadékban sápadt dolgok lebegnek. Látom őket, de az agyam valahogy elutasítja, hogy annak lássa őket, amik. Ezek a dolgok nem illenek egy grófi kastély alagsorába. Olyanok, mint a bőrös szalonna...

– Jöjjön, már mindent előkészítettem – jelenik meg Carmen szinte a semmiből, és még azelőtt belém karol és magával húz, hogy a szemem hozzászokhatna a félhomályhoz. Az előteret vastag, fekete függönyök választják el a labortól, vagy ahogy Carmen hívja, a műtermétől. Csontos ujjainak egyetlen mozdulatára félrecsapódik egy függöny, és mögötte, a steril, vakító fényben egy régi, átalakított fogászati székhez kötözve ott fekszik a hetvenötös.

Rémülettől kigúvadt tekintetét felénk kapja, és tompán a szájszecekbe nyög. Egy pillanatra reményt látok a szemében, mintha megmenteni jöttem volna, de amikor odalépek hozzá és áhítatosan végigsimítok az ornyergén, kétségbeesetten zokogni kezd.

– Tökéletes – lehelem. Hátrébb lépek és hagyom, hogy Carmen beállítsa a kamerát a megfelelő szögbe, ellenőrizzen valamit a számítógépén a sarokban. Egy rozsdamentes asztalkán már ott sorakoznak az eszközei is, csillogó fémholmik, injekcióstű, géz, egy fémtál szárazjéggel.

Tekintetem a szoba hátsó sarkába rebben. Két ajtó nyílik ott. Carmen elmagyarázta, hogy az egyik mögött az áztatókád és a vákuumkamra van. Ezt csak egyszer láttam, de nem különösebben érdekelt. Viszont a másik ajtó mögött... Ott vannak Carmen ecsetei, a festékei, a speciális ragasztói... És ott van ő.

– Kezddhetjük? – leheli a fülemre Carmen. Összerezzenek.

– Hogyne.

Hagyom, hogy Carmen majdnem a sarokba állítson, ahol nem leszek rajta a felvételen. Mellettem a falon egy poszter, és gondosan bekeretezve kivágott és

kinyomtatott újságcikkek. A poszter fehér, vörös és fekete színei között hatalmas, posztmodern betűkkel virít az ÉCORCHE szó. Egy régi, francia anatómiakönyvben talákoztam először a kifejezéssel. Ott bőrtelen, művészien megrajzolt izom- és ínfigurákra használták, de amikor Carmen ezt a címet adta a kiállításának, az egész fogalmat újraértelmezte.

Még emlékszem, mit éreztem, mikor először léptem be a kiállítótermébe: nagyon sok ember volt ott, de csak egy részük mozgott. A többi megvilágítva, nyers meztelenségben foglalta el a helyét a piederstálokon, és igező pózokba csavarodva hirdették az örökkévalóságot. Carmen olyan lenyűgözően alkotta meg őket, hogy ha eléjük állt az ember, szinte látta az élet szikráját az üvegszemükben.

Nosztalgikusan végigfuttatom a tekintetem az újságok szalagcímein.

A ZSENI, AKI SZÖRNYETEGNEK BIZONYULT

*Nem műanyag, hanem valóság: döbbenetes
anyaghasználat került napvilágra*

*Carmen Écorché, a művész, aki túl messzire ment:
emberi testrészek a kiállított alkotásokban*

*A művész hallgat, a közvélemény forrong: etikátlan
művészet vagy bűncselekmény?*

*A galériák sorra bontják a szerződéseket a botrányba
keveredett alkotóval*

*A művészet határai újra vitatéma: meddig mehet el
egy alkotó?*

*Etikai pánik: új szabályozást sürgetnek a művészeti
anyaghasználatra*

Mindenki a botrány művészt keresi

A cikkek tele vannak Carmen absztrakt emberi szobraival, a DNS-minták alapján azonosított modellek képeivel, a tárgyalásokon készült rajzokkal.

Nagyon sok szívességembe és iszonyúan sok pénzembe került, hogy egy egész kontinenssel arrébb költöztessem Carment, de megúszta az eljárást, és idővel a feledés jótékony homályába borult minden. Nálam új otthonra talált.

Új feladatot kapott.

– Carmen Écorché, 'A gróf című alkotás végső darabjának begyűjtése – töri meg az ipari elszívórendszer tompa duruzsolását Carmen hangja, ahogy a kamerához beszél. – Negyvenharmadik, egyben utolsó darab: az orr.

Bármennyire is remegtem, amikor először beszéltem négyszemközt Carmennel, már akkor is éreztem, hogy egy valódi zsenire leltem, aki képes elmenni a végsőig a tökéletességért. Csodálattal figyelem, milyen természetes céltudatossággal adagolja hetvenötösnek az izombénítót, micsoda mozdulatokkal tisztítja meg a bőrfelületet az orr körül, hogyan méri fel, milyen szélességben és mélységben kell majd vágnia.

Véletlenül összeakad a tekintetem a rémült hetvenötösével. Carmen egyszer elmagyarázta, miért szereti, ha az alanyok az utolsó pillanatig tudatában vannak a történéseknek. Magyarázott valamit a vérerek tágulásáról, arról, hogy a videófelvételek is a mű részei, és látszania kell rajtuk a rettegésnek, hogy ezért nincs háttérzene, mert szüksége van az igazi hangokra, de engem ez a része mindig is hidegen hagyott.

Azon kapom magam, hogy a szám hangtalanul a „sajnálom” szót formázza, de a feltörő büntudatot

elnyomom azzal, hogy *rá* gondolok. *Érte* történik minden.

Testen kívüli extázisban figyelem, ahogy Carmen szikéje nagyjából a szem közepénél az arcbőrbe vág, és nagy holddudvart hagyva az orr körül körberajzolja azt a szike nyomában nyíló mély, vörös árokkal. Vér ömlik végig az arcán, egyenesen a tiszta ruhákra. A székben fekvő férfitest nem tud mozdulni, és bénult izmai már nem tudnak levegőt pumpálni a szervezetébe. Az embernek az a kép van a fejében a fuldoklásról, hogy az áldozat vergődik, hörög, de a hetvenötös csak mozdulatlan és néma. Önkéntelenül is visszatartom a lélegzetem, és kicsit átélem a lassú haláltusáját. Még remeg a szemében a fény, mire Carmen körbeér a vágással.

Akkor tompul el a tekintete, mikor Carmen már a felső bőrréteget fejt le, és finom átmenettel megőriz egy keveset a bőr alatti izomzatból is, hogy megtartsa az orr formáját. Utolsó simításként vékony vésőt és egy kis fejű kalapácsot emel fel, és kiüti a helyéről az orr porcait. Gézzel itatja fel a sebszélekből ömlő vért, és letisztogatja a bőrt.

– Íme, az orr – mutatja fel a begyűjtött darabot a kamerának, egyben nekem, és alaposan körbeforgatja. Igyekszem csak az orra koncentrálni, a formára, ami annyira ismerős benne, de még mindig vér buggyan ki a széleken, és ahogy a Carmen háta mögött az arcán hatalmas, véres lyukkal heverő férfitestre nézek, nekitántorodom a számítógépes asztalnak.

Carmen ünnepélyesen a szárazjégre helyezi az orrot, majd lekapcsolja a felvételt.

– Tökéletesen sikerült – lép hozzám, és megszorítja a kezem, miközben még mindig a megcsonkított holttestet nézem. Majdnem négy éve, hogy utoljára ilyesmit láttam, és bármennyi begyűjtést is néztem meg videón, most, hogy érzem a halál vér-, ürülék- és vizeletszagát, tömény undor fog el. Nem akarom, hogy ezeket a szagokat társítsam *hozzá*.

Félrehajolok, és kihányom a legényfogó levest a fal mellé. Taszító az íze.

Carmen nem szól semmit, csak elengedi a kezem. Talán megvet a gyengeségemért.

– Menjen csak, a többit én elintézem – közli hidegen. – Egy-két nap, mire meglesz a balzsamozás, és akkor végre...

Éles hangú csipogás vágja félbe Carmen mondatát. Előhúzza a zsebéből a telefonját, és elkerekedik a tekintete.

– Itt a rendőrség – suttogja. Egy hosszú pillanatig fel sem fogom a szavai értelmét, de aztán megpillantom a telefon képernyőjét. Carmen kérte, hogy szereltessek fel neki egy riasztórendszert, és a kameraképen az látszik, ahogy Natalie és James vezetésével épp rendőrök rontanak be a szobájába. Percek kérdése, hogy ideérjenek.

– Nem maradhat befejezetlen, nem, nem! – vágja a földhöz a telefonját Carmen, és kikapja a begyűjtött orrot a jégről. Amint megértem, mire gondol, rajtam is ugyanez a gondolat cikázik át.

– Gyorsan – sietek utána a leghátsó ajtó felé. Nincs lezárva, ahogy Carmen feltépi a kilincset, azonnal bent is vagyunk. Pár méteres, kicsit fullasztó helyiség, és ahogy

behúszom és bekulcsolom magunk után az ajtót, még jobban összetömörül a levegő.

Körberekben a tekintetem a falakon, amiket hónapokkal, vagy talán másfél évvel ezelőtt láttam utoljára. Mindenhol, minden négyzetcentiméteren Ferdinánd fotóival vannak tele a falak. Hozzáférést adtam Carmennek minden családi és magánfotóhoz, minden sajtóanyaghoz, mindenhez, amiről minél alaposabban feltérképezhette őt, és Carmen mostanra talán jobban ismerte a teste minden négyzetcentiméterét, mint én. Irigység mar belém, ahogy belegondolok, hányszor és hogyan érinthette meg *őt* ennyi év alatt, miközben én...

Féltem látni őt. Most is, ahogy Carmen odasiet a vörös bársonnyal lefüggönyözött hátsó sarokhoz, vasbilincs szorul a mellkasom köré. Olyan rég láttam *őt*... Annyira félek a látványtól, hogy behunyom a szemem, mikor Carmen széthúzza a függönyt.

De mégis látni akarom, mégis tudni akarom, milyen. Lassan felnézek.

Egy alacsony piederstálon ott áll *ő*. *Ő*, teljes valójában. A teste meztelen, és formás, és feszes, és kissé sápadt és fénytelen, de egészen olyan, egészen olyan toszkán napbarnította, mint a baleset napján. Remegő ajkakkal közelítek hozzá, és könnyek égetik a szemem, ahogy végigpásztázom a részleteit.

– Tökéletes – dadogom, és egyre szaporább léptekkel odasietek hozzá, hogy aztán megérintsem a kezét. Melegséget várok, de csak épphogy szobameleg. Carmen elmagyarázta egyszer, hogy a szobraihoz viasz alapot használ, mert az, ha nem is meleg, de nem olyan

rideg, mint a kő vagy a fém, és a bőr is könnyebben tapad rajta.

– Majdnem tökéletes – jegyzi meg Carmen, és odahúz egy sámlit, hogy felálljon rá. – Még egy utolsó simítás.

Csak most nézek bele igazán Ferdinand arcába. A tekintetem automatikusan a hegeket keresi, de Carmen olyan mesterien képes rétegezni, ragasztani és utána alapozókkal korigálni a bőrt, hogy alig látom az illesztéseket. Csak Ferdinandot látom, a sötét szemöldökét, a nemes arcívét, a karakteres állkapcsát. Még az enyhe borosta is ott sejlik a bőre alatt, ahogy régen, csak az orra hiányzik. Ott sápadt viasz világlik két csillogó, életteli üvegszeme között.

Carmen ebbe az ürességbe illeszti bele a begyűjtött darabot, és eligazgatja a széleket. Az eredmény egyszerre csodálatos és idegborzoló. Ez a bőr még nincs balzsamozva, nincs kiszárítva, a szélei véresek és foltokat hagynak Ferdinand egyébként makulátlan bőrén, és a színe sincs korigálva. Mégis, megadja azt a formát, azt a profilt, amit annyira szeretek, ami minden éjjel álmomban kísért, amit annyiszor imádtam.

– Szerelmem – lépek fel a piederasztálra *mellé*, és átölelem. Hozzábújok, mint rég, a fejem a kulcscsontja fölé fektetem, a kezem a hátára simul, és a mozdulatlan karok mintha átölelnének. Közelről érzem a tartósító és az alapozó szagát, de az elmém trükköket játszik velem, és átírja Ferdinand illatára. Mélyen belélegzem, és olyan, mintha egy negyvenkét éves súly szakadna le a mellkasomról.

– Annyira sajnálom... annyira... – könnyezem a bőrére. – Az én hibám volt... Berepült egy méh, megijedtem, te félrekaptad a kormányt, aztán... –

Képtelen vagyok folytatni, csak zokogni kezdek. Ferdinand nem mond semmit, de érzem, hogy szorosabban ölel magához, és némán megbocsát. Végre, ennyi év után megbocsát nekem.

Távolról érnek csak el hozzám a zajok, ahogy nyílik a kinti fémajtó és kiáltások harsannak. A szemem sarkából látom, ahogy Carmen a telefonjával videóz.

– Tökéletes – suttogja elragadtatva, és közelebb lép. Valami csillan a kezében. – Ez lesz az utolsó, tökéletes mesterművünk, Violet.

Az ajtó megrázkódik, valaki próbálja betörni. Carmen hozzám lép, tűszúrást érzek a nyakamon, de Ferdinand ölelésében minden olyan távolinak tűnik. Nem számít. Semmi sem számít már. Ő már itt van velem, és ő a világom.

– Most már örökre együtt leszünk – suttogom, és csókot lehelek Ferdinand túl száraz, vértelen ajkaira.

Pádár-Csernus Vivien

- BUDAPEST SERTÉSRAGU -

Egyszer, valahol nyugaton volt egy viláagiállítás, amely megváltoztatta a budapesti emberek életét. A magyar pavilonban bemutatkozott egy fiatal szakács, kinek neve azóta homályba veszett, és elkészítette a világ egyik legfinomabb sertésraguját. A valóságban egy egyszerű, olcsó, minden háztartásban kedvelt egytálételről volt szó, csak hogy a fiatal szakács egy különleges alapanyagot választott hozzá: a budapesti sertések máját, ami mind ízben, mind állagban a libamájjal vetekedett, sőt felül is múlta azt. A többi ország mázsaszámra kezdte el importálni a budapesti sertéseket.

Csak hogy egy idő után nem lehetett már kielégíteni az igényt, ráadásul a fajta állománya is megcsappant, mignem végül ki is halt.

Az üzlet azonban tovább virágzott.

A tudatom lassan tér magához. Akár egy mély, álomtalan álomból ébrednék. Elsőként a meleget érzem meg, mintha egy vastag takaró burkolna be. Majd a puhaságot, melyben izmaim kényelmesen ellazulnak. A reggeli lustaság rövid ideig elnyomja a többi érzékszervemet, míg valahol a fejemben egy mély, egyenletes bűgás ébresztget. Egyre erősebben hallom, lassan zümmögéssé alakul, és már érzem is az apró lábak csiklandozását a fülem hegyén. Kihúszom a kezem a fejem alól, hogy elhessegessem, de a légy nem tágit, sőt mintha egyre több keringene, már az egész testem körül.

Mindeközben émelyítő szag kúszik az orromba, mely gyorsan kitisztítja a fejemet. Még csukott szemmel, négykézlábra nyomva magam öklendezem a forró bűztől, de ahogy a rekeszizmom összerándul, éles fájdalom nyilall a bordáimnál, amitől azonnal kipattan a

szemem. A sarkamra ülök. Ösztönösen kapok a bordámhoz a jobb kezemmel, ahol a csupasz bőrömön kiemelkedő vonal húzódik. Valami megszúrja az ujjam. A mellemet felemelve egy két öltéssel összefércelt vágást veszek észre, amit ezüst bevonattal fújtak be. Pontosan olyan, mint az a sebvédő spré, amivel ivartalanítás után a kiskutyámat kezelték.

Ahogy a fejemet előredöntöm, az állammal valami merev és hideg fémet érzékelek. Hirtelen fullasztani kezd. Ijedten ragadom meg, mi van rajtam? Két kézzel próbálom levenni, de nem találom meg a zárját.

Mi ez? Hol vagyok? Miért térdepelek sötétbarna trutyiban? Ebben feküdtem?

Behunyom a szemem, mert ez biztosan nem a valóság! Még mindig alszom!

Azonban a testemről áradó, összetéveszthetetlen emberi ürülékűz és a körülöttem keringő legyek egyértelművé teszik, miben forgolódtam még az imént. A gyomrom tartalma fel-le száguld, végül nem bírja tovább, távozik. A sebnél a méretéhez képest jóval élesebb fájdalom hasít belém, még a szemem is könnybe lábad. A szám íze pocsék, szeretném kiöblíteni.

Nagy nehezen ülő helyzetbe támasztom magam. Hitetlenkedve fogom fel, hol vagyok. Egy apró, néhány négyzetméteres kifutóban, amelynek az egyik oldalát egy roskadt, ablaktalan faviskó, míg a másik hármat gyalulatlan lécekből hatalmas hézagokkal összeeszkábált karámkerítés alkotja.

Egy disznóólba zártak be?!

Még a hosszúkás alumíniumvályú sem hiányzik, sőt a közvetlen közelemben, egy ütött-kopott

zománCFazékban állott víz poshad, tetején fickándoZó szúnyoglárvákkal.

Undorító!

– Na, mi van, Vékuska, felébredtél? – kérdezi valaki a közelből.

A hang felé fordítom a fejem. Egy fiatal, kócos hajú srác könyököl az etető fölött, a viskóval szembeni kerítésen. Arcán féloldalas mosoly, a tekintete viszont jéghideg.

– Roli – nyögöm, ahogy lassan derengeni kezd, kit látok. Az ő apja volt az előző estélyről a Michelin-sillagos étteremtulajdonos. *De mégis, mi történt? Hol vagytok? Hogy kerülök ide? Ő mi a fenét keres itt?*, kérdezném, de időt sem hagy rá, mert ahogy meghallja a nevét, hangos, rőfögő kacagásba kezd, majd hátat fordít nekem, és int valakinek. Egy idegen arc jelenik meg mellette. Ő nem nevet, az arcvonásai érzelemmentesen kemények. Összeszűkül szemmel vizslat, mintha valami kiállított tárgy lennék. Ezen máskor jót szórakoznék, hiszen mindig élvezem, ha mások a meztelen testemen legeltetik a szemüket, de a bőröm alatt feszülő fájdalomtól, az engem körülvevő embertelen mocsoktól, na meg a férfiakból áradó dermesztő nyugalomtól eszembe sem jut.

Az idegen férfi egy vödörnyi émelyítő szagú, fehéres-barna kotyvalékot önt a vályúba.

– Egyél csak. Feri finomat hozott neked. Biztosan éhes vagy – mondja Roli. Hangja túlságosan kedves, hátborzongató éllel a végén.

Nem reagálok, a gyomrom továbbra is émelyeg, de már nincs mit kiadnom magamból.

– Biztosan szégyellős – jegyzi meg mintegy félvállról a verőemberre emlékeztető Feri. – Az implanttól hamarosan úgyis éhes lesz.

Roli kíváncsian figyel, míg végül a mosoly lehervad a szájáról.

– Ja – bólint lemondóan. – Pedig szeretem látni, ahogy az undor átcsap zabálásba.

Még int is biztatóan az állával felém, de mivel mozdulatlan maradok, megvonja a vállát.

– Na mindegy, menjünk, apám utálja, ha kések – mondja, és érdeklődését vesztve hátat fordít nekem. Még hallom, ahogy távolodva megkérdezi: – Tényleg, mi a helyzet a szállítmánnyal?

Behunyom a szemem, érzem, ahogy kicsordul a könnyem. Csípi a bőröm, szívesen letörölném, de a mocskos kezemmel véletlenül sem nyúlok az arcomhoz.

A sokkhatás kezdi átadni a helyét a rémületnek, mert most már érzem a levegő hűvösségét, az utolsó, láthatatlan, nem létező szőrszálam is feláll, és az izmaim megmerevednek, miközben remegni kezdenek. A bőröm kényelmetlenül húzódik a rászáradt ganéjtól. Gyűlölök fázni, de most ez a legkisebb bajom.

– Megecszed?

Balra pillantok. Egy hájas férfival nézek farkasszemet. Anyaszült meztelen, még az icurkacurka farka is látszik a vízszintes deszkák között. Nyakán fémperec, amitől ösztönösen az enyémhez nyúlok. Beleakasztom az ujjaimat, úgy próbálom letépni, de nem megy. Hozzám hasonlóan bezárva lehet mellettem, hiszen a hátam mögötti viskó másik részén áll. Csakhogy ő ebben a helyzetben is tud mosolyogni, ahogy engem néz. Jobban mondva nem is engem,

hanem a vályúmba borított moslékot – olyan áhítattal, mintha valami tökéletes tálalású, Michelin-csillagos főfogás lenne. Nem akarom tudni, pontosan mi is az!

Félve kúszom hátrébb, amíg a hátam a bódé szálkás falához nem ér. Érzem, ahogy a deszka mélyen a bőrömbé karcol. Eszembe sem jutott volna, hogy abból a moslékból egyek, inkább éhen halok.

– Kéred? – prüszkölöm ki magamból meghökkenve, de gyorsan rájövök, nem kellett volna, mert a férfi vonásai azonnal eltorzulnak, szeme kidülled, mosolya semmivé foszlik, mellkasa észvesztően gyorsan fel-alá kezd mozogni, karjával pedig a levegőt markolászva ront a kerítésnek.

– Adddd – hörgi, majd váratlanul remegni kezd, és a földre zuhan.

Fel sem ocsúdok; hirtelen mindenhol mozgolódást hallok, mintha morogva ébrednének körülöttem.

Az adrenalintól talpra ugrok. Most tudatosul bennem, mi vesz körül. Apró kis ólakba zárt, ruhátlan emberek éledeznek. A férfi hangjára viszont éhes vadként tápáskodnak talpra, és minden idegszálukkal azon vannak, hogy átjussanak hozzám.

– Adgydgyd! – ismétlik, viszont ahogy a kerítéshez érnek, felsikoltva kapnak a nyakukhoz, végül görcsbe rándulva vagy remegve esnek össze.

Túlságosan közel vagyok a kerítés másik oldalához, ahonnan egyszer csak a lécek között egy kéz nyúl át, és megragadja a hajamat. Erőteljes mozdulattal hátraránt, mire felordítok az ijedtségtől és a fejbőrömbé hasító fájdalomtól. Kapálózom, hogy kiszabadítsam magam, de gyengének bizonyulok: a tarkóm többször a deszkának

csapódik, amit minden alkalommal a gerincemen átsurruló áramütés követ. Támadóm jókora marék haját szakít ki, mire mindketten a földre kerülünk. Zihálva fetrengék ismét a ganéjban.

Mi volt ez?

A nálam bizonyosan magasabb férfi talpra ugrik, és őrültként viczorog felém. Arcán hatalmas véraláfutás. Zöldes árnyalatú szeme bandzsán dülldel előre, a teste előre-hátra rángatózva dülöngél. Előrenyújtott kezén a körmei helyett csak véres, elfertőződött sebek sötétlenek.

Úgy tűnik, nem egyedül zárták be oda: a háttérben mintha valami mozdulna, de erőm annyira fogytán, hogy oda sem nézek. Ráadásul a fülsértő kánon egyre félelmetesebb, egyre intenzívebb.

Sikerül felülnöm. Gyorsan visszamászom a fal mellé, a kezemet a fülemre szorítom, a szememet behunyom, de a világ legabszurdabb zenéje, a kétéves unokaöcsém kedvence, a baby shark dududuzás sem segít, hogy elnyomjam ezt a fertelmes hangzavart.

Hirtelen fazéksörömpölés tölti be a teret, amitől mindenki elcsendesül, és halk nyöszörgéssel visszamászik a ganéjba.

Megérezem a felém közeledő veszedelmet. Én is összegömbölyödöm: mindkét karommal átölelem a felhúzott térdemet, a fejemet rájuk hajtom, és mozdulatlanul, a levegővételt is minimálisra csökkentve, csak a szemem sarkából próbálok kilesni a falapok között, hogy valójában mi történik.

– Mi ez az éktelen ricsaj? – Egy fiatal lány húz maga után egy vashordókkal teli kocsit. Egyik kezében óriási merőkanál, azzal ütögeti a hordók oldalát. – Vályúhoz! –

kiáltja egymás után többször. A karámoknál, mielőtt egy-egy merőkanálnyi ételmaradékot zúdit át az etetőedényekbe, felsírnak a fogvatartottak. Ahogy tovább halad, hangos csámcsogás támad a nyomában.

Megáll előttem, ugyanott, ahol nemrég még Roli könyökölt. A kíváncsiság nagy úr, akaratlanul is felemelem a fejem, és ránézek. Mintha ezt várta volna, rám mosolyog, ebben a pillanatban ismét áramütés száguld át rajtam.

– Úgy látom, te már kaptál finom vacsorát. – Hangja negédes. – Egyél csak, hidd el, ízleni fog! Kapsz még egy keveset, hogy ne éhez nekünk – mondja, és ezzel belemeríti a kanalat az egyik hordóba, majd a tartalmát ráönti a korábbi moslékra.

Ez sem tűnik gusztusosabbnak, sőt, a szürkésfehér kocsonya fémese, édes, nehéz szagától és a testemben uralkodó fájdalomtól egyre jobban szédülök, és elhomályosul a látásom.

* * * * *

Két napja vagyok ebben a horrorban.

Behúzódtam a viskó félhomályába. Itt kevésbé mocskos a talaj, de a kinti büzt sehogy sem lehet kizárni. Émelygek az éhségtől. Lefekszem a padlót borító nedves szalmára. Dohos a levegő, túlságosan nagy a pára, a tudóm megtelik a penészgomba spóráival, állandó, fojtogató köhögésre késztet.

Az ajtótól a legtávolabbi sarokban gubózom, és próbálok hangtalan maradni, mert akkor elfelejtenek. Ha elfelejtenek, talán a nyakperc sem aktiválódik, és

megúszom a következő sokkolást. Egyre kegyetlenebbek, már úgy vonyítok tőle, mint egy kutya.

Szédülök. Egy pohár vizet vizionálok, mert két napja egy kortyot sem ittam. A fazékból kiöntöttem az állott vizet abban reménykedve, hogy majd kapok frisset, ám ehelyett ahogy a kocsit húzó lány észrevette, mit tettem, a nyakörvemet izzította. Egy falatot sem ettem. A lány időről időre megjelenik, vidáman megkongatja a vashordókat, slaggal feltölti a többiek ivófazekait, és megtölti a fényesre nyalt vályúkat, miután a nyakunkra rögzített sokkolóval a földre kényszerít minket. Amint továbbhalad, a többiek úgy vetik rá magukat a büzlő hulladékra, mint a hiénák az oszló tetemekre.

Első nap én is kint voltam az etetésnél, de gyorsan megtanultam, hogy a kerítés érintése és a kongó hang égető fájdalommal jár. Megállt a lány előttem, szeme veszedelmesen rám villant, és a fejem búbjától a talpamig cikázott át rajtam az áram. Rögtön a földön találtam magam, miközben száz fogat csillogtató, széles vigyorral nézte a vergődésemet. A teli vályúmat meglátva elfintorodott, de gyorsan összeszedte magát, és már mosolyogva rótt meg, amiért nem ettem.

Bár a testem egyre jobban ételért kiált, nem sülyedtem le az ő szintjükre, nem veszítettem el emberi mivoltomat. Az első órák rettegése után jött a döbbszerű felismerés, hogy ez nem álom. Valami borzalmas helyre kerültem, ahol minden emberi méltóságomtól megfosztottak. Folyamatosan éhes vagyok, fázom, a testem lázban ég. Korábban gyógyszer vagy drog hatása alatt állhattam, amitől könnyebben viseltem a kínzásokat, de mostanra az összes porcikám reszketve könyörög megnyugvásért.

Azt is hagyom, hogy a tudatom eltompuljon a kilátástalanságban, miközben hullámokban tör rám a szabadulási vágy. Ilyenkor figyelemelterelésből az ajtónyílással szembeni falat bámulom, amire vonalakat rajzoltak. Ezek szerint nem én vagyok az ól első lakója. Ha jól sejtem, az előző áldozat közel két hétig raboskodhatott itt, de lehetetlenség pontosan megszámolni a karcolásokat. Többször nekifutok, a mutatóujjamat újra és újra végighúzom rajtuk, de a végére annyira elhalványodnak, hogy kivehetetlenné válnak.

Én nem találok semmit, amivel a falra karcolhatnék. A körmömmel próbálom, de csak a vörös lakkomat koptatom le idő előtt, ráadásul még az ujjbegyeim is felszabadulnak a beleálló szálkáktól.

Úgyis felesleges, innen nem lehet megszökni, amíg rajtam van a nyakörv, azt meg semmivel sem tudom leszédelni.

Ha lenne rajta egy kapocs. Ha bőrből lenne. Ha vékony lenne. Ha lenne egy tükör. Olyan sok „ha” áll a megoldás előtt. Ez a tömör karika kifog rajtam.

A fejemenél, a fal túloldaláról recsegő hangra figyelek fel, amitől egy ötletem támad. A falhoz nyomom mindkét tenyerem. Érzem az öreg, korhadt fa nedvességét, puhaságát. *Ezt át tudom törni.* Hirtelen feléled bennem a menekülés ösztöne. Kitapogatom a leggyengébbnek tűnő deszkát, és ököllel belecsapok. A bütykeimet felsértem, a fa meg sem mozdul, viszont az adrenalin pörget, erősebbé válok tőle. *Sikerülni fog! Sikerülnie kell!* A két kezemmel rugaszkodom neki, majd a vállammal, mire megmozdul. Vérszemet kapok, hanyatt fekszem a szalmára, a talpamat a korhadt, szúette deszkának támasztom, és egész testemmel

nyomom, míg egyszer csak hatalmas recsenéssel ki nem fordul a helyéről. Feltérdelek és lihegve, kimerülve nézek át a hézagon.

Nem tudom, mire számítottam, talán a szabadság mámorító érzésére, ehelyett egy ugyanolyan sötét vermet látok, mint amiben én is vagyok. A rés közvetlenül az ajtónyílás mellett keletkezett, amelyen árad be a napfény, így tökéletesen látom az őrült, hajtépős szomszédomat, aki visítva fut hol oda hozzám, hol ki a karámba. Hunyorgok, ahogy figyelem az őrült futkorászást. Át akartam mászni a lyukon, de elbizonytalanodom. Abban az ólban sincs berendezés, csupán vastagabb a szalmaréteg. Ráadásul van egy közveszélyes őrült is, aki meglepetésemre odakinn lecsendesült, helyette óvatosan egy nő bukkan fel az ajtónyílásban, majd letérdel pont velem szembe. Tekintete üveges, mégis van benne valami, amit nem tudok hová tenni. A levegő bennem reked, amikor felismerem benne a szeretett barátnőmet. Éles sikoly szakad fel belőlem.

– Alexa!

Szörnyen néz ki: a mindig tökéletesen beállított haja most megtépve, csimbókokban tapad a fejbőréhez, rajta sincs ruha, a melle alatt neki is ott a seb, teste a ganéjtól feketéllik, és mindig kéken fénylő tekintetét szürke fátyol borítja, miközben megállás nélkül kacag.

Hiába szolongatom, hiába beszélek hozzá, a szavaim nem jutnak el hozzá.

– Mít tettek veled? – zokogok. – Velünk?

* * * * *

Szombat este van. Nyakig merülök a fürdőhabban. Nem élvezhetem túlságosan sokáig a pezsgőfürdő kényeztetését, mert egy órán belül dolgozni megyek, mégis, néhány percig még elfeledkezem a rám váró feladatokról, csak a körülöttem hömpölygő levendulaillatra koncentrálok. Szeretem-illat. A tavaszi virágmezőket juttatja eszembe.

– Siess! – dugja be a fejét az ajtón Alexa.

Kérek még két percet, de ahogy magamra maradok, már kilépek a plüss lábtörlőre. A nedves hajamat turbánba csavarom, majd vizesen sétálok át a hálószobába. Útközben belenézek a nagy, Biedermeier utánzatú állótükörbe, és elégedetten belemosolygok.

A szobában korábban már kikészítettem az estére egy fekete kosztümöt matrózcsíkos felsővel. Nem túl divatos, ám az ügyfél ezt írta elő dress code-nak. Alexa ennek ellenére észvesztően rövid, élénkpiros ruhát fog viselni, mert őt a fiatal vendégekhez osztották be, míg engem az idősödő urakhoz. Nem bánom, hiszen a férfiakkal is úgy vagyok, mint a borokkal, minél érettebbek, annál jobbak. Udvariasabbak, előzékenyebbek, és könnyebben megértik, a szolgáltatásaim nem terjednek a hálószobáig. Azt csak egyvalakivel osztom meg.

A közös, párizsi képünkre esik a pillantásom. A tavalyi nyaralásunkkor készült, éppen Alexa hajába csókolok. Idén Izlandra készülünk, ha összegyűlik a

pénz, és a Strokkur gejzír feltörő vízoszlopa mellett örök hűséget fogadunk egymásnak.

Előtte viszont ma még étteremtulajdonosokkal és politikusokkal kell bájolognom. Remélem, nem csak pénzük van, hanem eszük is, és nem lesz egy unalmas este.

* * * * *

Vagy ezredszer nézek át a lyukon, hátha meglátom Alexát, de amióta tegnap este kiment a vacsorához, többet nem jött vissza.

Kivonszolom magam a levegőre. Erőtlenül süt a fejem felett a nap, irtózatosan zavarja a már félhomályhoz szokott szememet. Éjszaka járok csak ki pisilni, de azt sem sűrűn. Azt is azóta, hogy a fazékban összegyűlt valamennyi esővíz. A nyári zápor lehűtötte a levegőt, a legyeket egy rövid időre elűzte, de a felázott ürülék és moslék bűzét csak még jobban felerősítette. Ettől kezdve az én itatótálamat is újratöltik. Amikor már nem megy tovább a nélkülözés, kimászok az edényhez, és mohón öntöm magamba a langyos, áporodott, furcsán és émelyítően édeskés vizet. Néha prüszkölök, ahogy az orromba megy, mégis, a szervezetem hálás minden egyes cseppért. Arra még nem fanyalodtam rá, hogy a számba tegyek bármit is abból, amit az élelmezésemre adtak. Inkább éhen halok!

Lassan hozzászokom a déli világossághoz, körbenézek, de senkit sem látok. Hallani sem hallok semmit, napok óta elcsendesültek körülöttem az ólak. Teljesen olyan, mintha egymagam lennék az egész telepen. A baloldali karámba átlátok, de üres. Ki tudja,

mióta. Egy hete is lehet annak, hogy megüresedett a kifutó. A jobb oldaliból sem hallottam mást a barátnőm őrült nevetésén kívül.

Elképzelni sem tudom, min lehet itt nevetni.

A kerítéshez lépkedek, ami elválaszt minket egymástól. Olyan közel, amennyire csak lehet, és figyelek, nehogy véletlenül is hozzáérjek. Két deszka között valóban meglátom őt: ott fekszik fejfel előre a teknőben.

– Alexa! – kiáltom, de a barátnőm nem reagál a hangomra. Szeme fennakadva, csámcsogva rág, miközben a csendes neszeket időnként felváltja a kontrollálatlan nevető hang, amit szinte kiröfönt magából. – Ébredj!

– Mit kiabálsz itt nekünk? – jelenik meg váratlanul Feri két másik verőember kíséretében.

Ösztönösen elhallgatok.

Azóta nem láttam, hogy első nap Rolival elment.

Az államot felhúszom, összeszorítom a számat, úgy állom a tekintetét. A férfi néz egy darabig, megvonja a vállát, majd a kezében tartott távirányítóra összpontosít.

– Mehettek – engedi előre a társait, akik térdig érő gumicsizmában átmásznak a kerítésen. Bent nem foglalkoznak a sárral, kíméletlenül karon ragadják a magatehetetlen, de megállás nélkül kacagó Alexát, majd a kerítéshez húzzák.

– Jól meghíztál az implanttól. Remélem, a májad is szép arany lett tőle – nyög az egyikük, mialatt ügyetlenkedve átlendítik a palánkon a kedvesemet, aki hangos csattanással ér földet. Csak most tűnik fel, hogy a karcsú, izmos testet vastag hájréteg borítja. Észre sem

vettem eddig, hogy az én vékony Alexámat szép lassan felhizlalták.

– Ne! – kiáltok fel, és feléjük rohanok. Ugyan a sokkoló azon nyomban aktiválódik, és a testem kibírhatatlan kínokat él át, de nem érdekel, továbbra is harciasan tépem, rázom a kerítést. – Ne bántsák! Könyörgöm, ne bántsák! – kiabálok a férfiak után, akik a földön húzva viszik el Alexát.

– Nem fogjuk! – ígéri meg röhögve Feri, de a szeme gonoszul villan.

– Mit csináltok vele?

– Ne azzal foglalkozz, hogy vele mit csinálunk, hanem azzal, hogy veled mit fogunk – jegyzi meg a férfi, és újra a távirányítóját bütyköli.

Hirtelen megszűnik a fájdalom, csak az adrenalin száguld tovább az ereimben, és a szabadság reményében gondolkodás nélkül mászom fel a kerítésen, de az Alexa nélkül visszatérő társai könnyörtelenül nyomnak vissza a helyemre, majd egy könnyed ugrással mellettem teremnek, és megragadnak. Gyomron ütnek, mire összerándulva epét hányok.

– Te akartad! – mondja szinte sajnálkozva Feri, ahogy a két társa lefog, a fejemet hátrarántják, és a számat erőszakkal szétfeszítve egy hajlékony műanyag csövet dugnak le a torkomon.

Mindjárt megfulladok!

A testem azonnal tiltakozik: öklendezem, próbálom kilökní, de nem hagyják. A fájdalomtól és a reflexről könnyek ömlenek a szememből, a gyomrom görcsösen össze-összerándul. Nem kapok rendesen levegőt, zihálva kapkodok utána, a mellkasom mindjárt szétszakad.

– Jó étvágyat! – mondják, ahogy egy tölcserén keresztül folyékony moslékot nyomnak le a torkomon.

* * * * *

Éhes vagyok. Az elmúlt napokban egy falatot sem ettem, mégsem éreztem ennyire ezt a kízó éhséget. Ég a gyomrom, a fejemet már nem érzem, a földön fetrengek és örülten kacagok. Valójában nincs okom rá, vagy nem emlékszem, min nevetek, de nem tudom abbahagyni, még a könnyem is kicsordul tőle, a hasizmaim pedig fájó görcsbe rándulnak. Benedvesítem az ajkam, amitől nemhogy enyhülne a gyomorsav égető hatása, inkább már a szájpaddásomat marja.

Nem eszek belőle, nincs az az Isten! De ahogy a vályúra siklik a tekintetem, beindul a nyáltermelésem. Odamászom a széléhez, és aprólékosan szemügyre veszem, mit tartalmaz pontosan. Egy brokkoli zöld fejét felismerem benne, a világosbarna elázott nyamvadék kenyér lehetett, de néhol van benne piros szín is, talán répa. Mindez szürkésfehér nyálkával összekeverve.

Tudom, mi az: velő.

Az öcsémmel mindig hajba kaptunk, ki kapja a nagyobb darabot.

Hozzáérek, az ujjaim benyomódnak a kocsonyába. Kihúzó, és egyesével lenyalom őket. Ízlik. Enni kezdek, először lassan, óvatosan, majd egyre jobban habzsolok.

Még, még, még..

Ez az utolsó épeszű gondolatom.

* * * * *

A férfi izgatottan parkol le az étterem bejáratánál. Kiszáll, megkerüli az autót, és kinyitja a szíve választottjának az ajtót. Kezével óvja, hogy véletlenül se üsse be a fejét, majd ráteríti a vállára a kabátját, az autót pedig rábízza egy parkolóőrre.

Az elegáns étterem ajtaját fehér kesztyűt és frakkot viselő ajtónálló tárja ki előttük. A férfi elsőnek lép be, majd félreállva megvárja, hogy a partnere is csatlakozzon hozzá.

– Üdvözlöm önöket, miniszter úr – köszönti kedvesen egy hostess. Odabenn a borostyánsárga fény lágyan világítja meg a teret, mintha ezernyi gyertya ragyogná körbe a vendégeket. A levegőben vaj és kakukkfű illata lebeg, valahonnan halk zongoraszó hallatszik. A cipősarkak koppanását magába szívó bársonyszőnyegen fehér abroszos, megterített asztalok sorakoznak egymástól tisztességes távolságban.

A hostess készségesen lesegíti a kabátjukat, és az asztalukhoz vezeti őket.

A férfi kihúzza a bársonyborítású, karfás széket a hölgye előtt, aki mosolyogva helyet foglal. Partnere megkerüli az asztalt, és leül vele szemben.

– Gyönyörű ez a hely! – néz körbe a hölgy.

– Megérdemelsz egy különleges estét – hajol szerelmes tekintettel közelebb a miniszter a kedveséhez.
– Budapest legkülönlegesebb éttermében.

– Köszönöm!

Egy pincér lép hozzájuk az étlapokkal. Kinyitva átnyújtja a napi ajánlatot tartalmazó menüt először a hölgynek, majd az úrnak.

– Mit ajánlana nekünk? – kérdezi a hölgy.

– Nagyon finom a kérgesre süttött fésűkagyló karfiolpürével, szarvasgombás habbal és ropogós pancettával.

– Ha jól tudom – veszi át bizalmasan a szót a miniszter –, ma jött egy friss szállítmány az úgynevezett arany májból.

– Valóban – bólogat lelkesen a pincér. – Ajánlhatom akkor önöknek az arany májból készült Budapest ragut?

– Ó! – lelkesül fel az asszony. – Sokszor hallottam már, mennyire finom!

– Lehet tudni, miért hívják így? – Sajnálom, hölgyem, de ez a séf úr titka. Viszont ízvilágában még a libamáj krémességét és gazdag ízvilágát is felülmúlja.

– Rendben – mosolyog a nő a partnerére, aki viszonzva az örömet észrevétlenül rábólint. – Akkor szeretnénk két ragut kérni.

– Tökéletes választás, hölgyem!

Dénes H. K.

- MINDENNAPI KENYERÜNK -

2010.

Minden étkezés az első falattal kezdődik.

A pár napja még fehér zoknim minden lépésnél a hűgysárga linóleumhoz tapad. Anyám szerint a padló színe Harvest Gold, szerintem az aranyhoz csukott szemmel, messziről sincs köze. Ez az óborzadály akkor is mocskosnak tűnik, ha nem az, szóval a nyomomban ottmaradó piszkosszürke szálak nem képesek rontani a helyzetem. Tegnapelőtt a kólával teli pohár kicsúszott a kezemből, amikor a rendőrök közölték anyával a hírt. Bár nagyjából feltöröltem, azóta ragad.

Anya a konyhaasztalnál ül, előtte üres pizzásdoboz, ő a Bibliába kapaszkodik, a tekintete a távolba réved. Két napja ugyanazt a melegítőt viseli, rövid haja zilált, az arca sápadt, a szeme karikás és vörös. Elmehetne egy zombifilmbe statisztának. Először majdnem felnevetek a gondolon, aztán elönt a székelyen. Hogy juthat ilyen az eszembe? Lekeverek magamnak egy képzeletbeli pofont.

Felsóhajtok. Bárcsak ez egy rossz álom lenne!

Éhes vagyok.

A pulthoz lépek, leemelem róla a családi kiszerelésű Lucky Charmsot, beletúrok, aztán jó maréknyi gabonapelyhet a számba tömök. Néhány szem leesik és szétgurul. Megvonom a vállamat.

A zabkarikák roppannak a fogaim alatt, a pillecukor meg szívacsosan puha. A gyomrom akkorát kordul, tippre a szomszéd is hallja. Kár, hogy az édestől csak még éhesebb leszek. Rágás közben a tekintetem a

tűzhely melletti, égett foltra téved, azt még fater alkotta oda egy forró vaslábassal, mielőtt elment volna tejért.

Öt évvel ezelőtt.

De amúgy ja, tejjel jobb lenne. Csak sajna egy tiszta tál sem maradt, mind ott sorakozik a mosogató mellett. Némelyikben már elszíneződött az odaszáradt maradék.

Gusztá. Mosogatni kellene. Ja. Kellene. De mindegy, a hűtőben úgyszincs tej, tegnap elfogyott.

– Rendelünk valamit? – fordulok anyámhoz.

– Imádkoznál velem? – kérdez vissza, szerintem fel sem tűnt neki, hogy beszélek hozzá.

Mióta túl van a kemón, a vallás lett a legújabb kattanása. Teljesen rácsavarodott.

– Én nem hiszek ebben – morgom két falat között.

– Gwen kedvéért, kérlek!

– Nem az én műfajom.

– Az atya azt mondta, imádkoznunk kell érte.

– Mert az visszahozza? – csúszik ki a számon, de rögtön meg is bánom.

Anyá mintha meg sem hallotta volna, tovább folytatja:

– Az Írás szerint az élet ajándék, és ő eldobta. Érted?

Nem, nem vágom. Mi köze van annak a mesekönyvnek Gwen halálához? De anyám kedvéért bólintok, ő pedig tovább beszél.

– Mi lesz akkor, ha Isten ezért nem fogadja be őt? Az én kislányom nem kerülhet pokolra. Imádkoznunk kell! Érted?

Csak annyit értek, hogy anyám totál szétcsúszott.

– Ha veled imádkozom, Gwen a mennybe kerül?

– Talán. Nem tudom. – Lehajtja a fejét, a válla előreesik. – Nagy bünt követett el. De... de próbálkoznunk kell. Érted? Meg kell tennünk!

Még hogy bünt követett el?! Gwen? Az a féreg követett el bünt, aki megerőszkolta! A rohadt életbe már! Befeszülnek az izmaim. A számat összehépelem, szinte grimaszolok. A kezemben lévő papírdoboz eldeformálódik a szorításomtól, legszívesebben földhöz vagnám, de onnan nem lenne gusztusom felenni a tartalmát.

Mély levegőt veszek.

– Oké! Csak előbb rendeljünk kaját.

– Köszönöm, Emrys! – néz rám lázas tekintettel, az arca furcsán ragyog.

A filmekben pont így néznek ki a zakkantak. Remélem, innen még van visszaút, mert ez így nagyon para.

– Rhys, csak Rhys – motyogom megszokásból. Utálok az Emryst, csajos hangzású. Az osztálytársaim szerint pont passzol egy olyan lúzerhez, mint én. Gwen mindig azt mondta, ezzel a névvel lehetnék akár egy tündérherceg is, én meg fujoltam, hogy a fene akar nyálas szépfú lenni.

Hiányzik a nővérem.

Utóbb kiderült, szar döntés volt igent mondani anyámnak. Azt hittem, egy gyors imával megúszom, de nem, estig könyörögni kellett az égi télapóhoz. Mindegy is lenne, ha ez segített volna a bezombult állapotán, de ő továbbra is Gwen bűneiről meg a mennyországról hadovált.

Dél óta odavan, a temetést intézi, én itt maradtam, a netet bújom, hátha találok valami használhatót, mielőtt mind a ketten becsavarodunk. Nehéz bármi értelmet kihámozni ezekből a vallásos maszlagokból, de nem adom fel. A böngészés olyan, mint egy nyúlüreg, az egyik téma vezet a másikhoz. Vacsoraidő előtt nem sokkal megtalálom a megoldást. Valamivel később anyám is befut néhány gyorsfagyasztott pizzával. Legalább nem gabonakarika. Már herótom van az édestől.

Kaja után hozom fel a témát:

- Figyi, anya! Találtam a neten valamit, a bűnevést.
- Az egy horrorfilm? – néz rám értetlenül.
- Nem, az egy régi walesi szokás. Ezzel fel lehet szabadítani az eltávozottat a bűnei alól.
- De a bűnöket csak Jézus veheti át.
- Persze, ezt én is tudom – kamuzom. – Tekintsd ezt „B” tervnek, vagy egy biztonsági opciónak.
- Ne beszélj zöldségeket!
- Csak hallgass meg! Ez segíthet Gwennek. – Valójában anyán akarok segíteni, de ezt neki aligha mondhatom.

Ő csak bólint és hagyja, hogy folytassam.

– A régiek úgy tartották, hogy az eltávozott bűnei nyomot hagynak a testen. – Nem biztos, hogy így fogalmaztak abban a cikkben, de magyarázatnak megteszi. – A bűnevő a halott mellkasára kenyeret tett, a bűnök beleszálltak a kenyérbe, az illető pedig megette azt. A halottnak pedig megtisztult a lelke.

– Ez boszorkányság! – szörnyülködik. – Én ilyesmibe nem egyezem bele!

– Nem nagyobb boszorkányság, mint az, amikor nagyapával feldíszítettük azt a lókoponyát karácsony

előtt. Akkor azt mondtad, neked fontosak a népszokások. – És ezért kell azóta is minden évben szalagokat kötnünk arra a csontra. Az egész komolyan para, szerintem nincs is ilyen szokás, csak szívatott minket az öreg, anyám meg elhitte. De mindegy, most jól jön érvnek.

– Népszokás? – kérdez vissza gyanakodva.

– Az – bólintok. – Meg a kenyér Krisztus teste, ő meg elveszi a bűnöket, nem? – Hasonlót olvastam a neten, de valójában lövésem sincs, miket beszélek. Anya láthatóan észre sem veszi, hogy csak vetitek. Egy darabig hallgat, szinte látszik az arcán, ahogy a fejében ott kattognak a fogaskerekek.

– És ki fogja ezt elvégezni? – böki ki végül.

– Manapság mindenre van szakember – blöffölök. – Emiatt ne aggódj, én majd megkeresem a megfelelőt. Megoldom. – Nyilván nem fogok senkit találni, az utolsó bűnevő 1906-ban halt meg.

– Tényleg van olyan, aki így áldozza fel a lelki üdvét?

– Pénzért az emberek sok mindenre hajlandóak – vonom meg a vállam.

– Miből fogjuk kifizetni? – Babrálni kezd a szalvétával, hajtogatja, gyűrögeti. Mindig ezt csinálja, amikor ideges.

– Hát, ott van Gwen egyetemre félretett pénze... – Valószínűleg a temetést is abból fogjuk fizetni, lövésem sincs, mire lesz elég.

– De Emrys...

– Ne aggódj, megoldjuk. Majd dolgozom sulis után – vágok közbe.

Talán sikerült meggyőznöm.

Belépek a Miller házba, ahol a virrasztás nagyjából egy óra múlva kezdődik. A boríték a megbeszélte helyen vár, elteszem. Anyámat sikerült meggyőznöm, hogy ez a bizonyos bűnevő szakember a babonaságok miatt szeret szemtanúk nélkül dolgozni, és hogy a díját, a háromszázharminchárom dollárt tegye a vendégkönyv mellé. Az összeg hallatán felszaladt anya szemöldöke, de a netes kutatásaim alapján egy ennél kisebb összeg nem lett volna hihető, egy nagyobbat meg tippre nem tudunk volna kifizetni. Plusz ez a szám misztikusan hangzik. Végül anya beleegyezett a feltételekbe, nem faggatózott vagy akadékoskodott. Hinni akart az úgymond népszokásban, de nem akarta, hogy köze legyen hozzá. Nekem ez a helyzet megfelel.

Gwen nyitott koporsója a fehér terem végében, egy baromi nagy, falra függesztett kereszt alatt fekszik. A jobb oldalon egy állványra helyezett képről ő mosolyog rám. Elszorul a torkom. Eddig nem sírtam. Képtelen voltam. Eddig az egész nem volt valóságos, most kezd az lenni. Odalépek. Az arca békés, olyan, mintha aludna. Csak már felkelni nem fog. Nehezen veszek levegőt, a szemem ég. Most nem bőghetek, dolgom van. Lehunyom a szemem, és azt csinálom, amit a dilidoki tanított. Egy négyzetet képzelek magam elé, és amíg gondolatban körbejárom az oldalait, a légzésem szabályozom. Felfelé haladok a bal oldalon – mély levegő. Egy, kettő, három, négy. Tovább sétálok a felső, vízszintes vonal mentén – benntart. Egy, kettő, három, négy. Lefelé a jobb oldalon – kifúj. Egy, kettő, három, négy. Lent egyenesen – légzésszünet. Egy, kettő, három, négy. Előlről kezdem.

Jó párszor meg kell ismételnem, mire összeszedem magam. Aztán kinyitom a szemem, újra Gwenre nézek. Most dolgom van. Kiveszem a fekete kapucnis pulcsim zsebéből a szalvétába tekert kenyérszeletet. Tegnap felajánlottam, hogy elmegyek boltba, úgyhogy vettem egy csomaggal, meg egy gallon tejet, egy nagy doboz Lucky Charmsot meg két tucat tojást.

Egy darabig tanácstalanul forgatom a kezemben a szeletet, aztán Gwen mellkasára helyezem.

Valahogy morbid az egész.

Most hogyan tovább? Meddig várjak? Erről egyetlen szövegben sem volt szó. Arra jutok, hogy elszámolok százig, mint gyerekkoromban, amikor Gwennel bújócskáztunk. Huszonkettőnél tartok, amikor a kenyér héja a szemem láttára veszi el a tartását. A belseje szürkére színeződik, savanykás élesztőszag árad belőle.

Baszkil!

Ötvennyolcnál sárgásbarnás foltok jelennek meg rajta, a felülete fényessé, nyálkássá válik, az illata édeskésre vált. Hetvenegynél bolyhos, fehér penésztelepek nőnek rá, átható, egyszerre szűrős és dohos pinceszaggal.

Baszkil! Baszkil! Ez tényleg működik!

A számolás végére érek, de már nem történik más. A biztonság kedvéért százötvenig folytatom, de minden marad változatlan.

Nézem a szeletet, nekem ezt most meg kellene ennem. Felfordul a gyomrom, az öklendezést alig tudom visszatartani. Viszont, ha nem eszem meg, Gwen pokolra kerül. Nem hiszek a vallásos baromságokban, de az, ami ezzel a kenyérral történt, nem normális. Mi van, ha mégis létezik pokol? Gwen nem kerülhet oda! És én?

Egy férfinak meg kell védenie a családját. Életében nem tudtam mit tenni, hogy segítsék, most nem hagyhatom cserben.

Tenyerembe veszem a nyúlós szeletet, az érintésétől is kiráz a hideg. A számba tömöm az egészet. Pépes és poros egyszerre. Ki akarom köpni. Az ízéről a rothadás, a porladó csontok és a temető földje jut eszembe. A szemem könnybe lábad, gyomorsav tolul a torkomba, hányhatnékom van. Elkezdem rágni. Gwen nyolcéves, csokit lop az egyik éjjel-nappaliból, szappaníz önti el a számát. Lenyelem. Gwen tízéves, puskázik az egyik dolgozatnál, szünetben elgáncsolja az egyik osztálytársnőjét, kineveti Timet, amikor a fiú szerelmet vall neki. Szúrós savanyúság tölt el. Ezt is lenyelem. Gwen tizenhét, hamis személyivel sört vesz és lerészegedik, azt mondja anyának, Sarahnál alszik, de Eliottal tölti az éjszakát. Avas íz telepszik a nyelvemre. Újra nyelek. Gwen huszonkettő, búcsúlevelet ír és gyógyszereket vesz be egy olcsó motelben. A nyálam vegyszeresen epekeserű. Lenyelem ezt is.

A gyomrom háborog, erőlködnöm kell, hogy lent tartsam a falatokat. Lehunyom a szemem, azt a bizonyos négyzetet képzelem el. Egy, kettő, három, négy. Újra és újra.

Amikor a rosszullét csillapodik, az egyik cikkben olvasott rituális formulával zárom le a bűnevést:

– Ezzel neked békét adok. Ne járj a réteken, se az utakon. A nyugalmadért zálogba a lelkemet adom.

Várom, hogy történjen valami drámai, de semmi.

Két saroknyira innen parkoltam le Gwen kocsjával, odamegyek, beszálok és átöltözöm, aztán visszamegyek.

A virrasztást végigböngöm.

A gyógyszer keserősége több mint egy hétig velem marad, mindegy mit eszem vagy iszom, az íze elnyom mindent.

2014.

Nincsen kenyér penész nélkül.

Kilépek a bank ajtaján, összehúzom magamon a kabátot, nem veszem elő az ernyőmet, a kocsiig jó lesz anélkül is. Az április itt a sár és a rügyek hónapja, a szélsőségek ideje. Aprószemű eső mossa a gilisztaszínű téglafalakat. Az ebédidő ellenére kevés a járókelő, ők az esernyőjük alá bújva kerülgetik a pocsolyákat. Sietnek. A betonszürke ég alatt az egész város a szebb napokat várja. Én is. Tippre hiába.

Hitelképesség. Kamatos kamat. Tényleges éves kamatláb huszonkét százalék. Kétéves futamidő. Pontszám, hitelminősítés. A törlesztőrészlet csak havi százharminc dollár. Egy csomó rizsa, hogy elhitessék, ők tesznek nekem szívességet, hogy elhitessék, ezzel jól járok. Pedig nem, de ez az utolsó szalmaszál. Fizetést csak jövő héten kapok, viszont holnap törlesztenem kell a kórházi hátralékból legalább hatszáz dollárt, különben anya nem kap kezelést. A biztosítás a kanyarban sincs a tényleges költségekhez képest. A főiskolai alapom már az utolsó centig ráment az első három hónapra. Most felvettem ezt a kétezret, és várhatóan még további tízezer kell az önrészre a kúra végéig. A kétheti nettó bérem, amiből élni is kellene, összesen hatszázhusz dollár. Ragtapasz egy nyílt törésre.

Hazafelé a Washington helyett a Mifflinén vágok át. Hosszabb az út, és a kátyúk itt mélyebbek, de így

elkerülhetem a Lackawanna College gótikus csipkével telehányt épületét. Nem mintha az ereszek alatt kuporgó hajléktalanok, a parkolóházak falai vagy a szeméttel teledobált telkek szebbek lennének. De azokhoz legalább nem köt semmi.

Miután megérkezem, ránézek anyára. Alszik. Szerencsére tegnapról maradt sajtos makaróni, ma nem kell főznöm, bár unatkozni így sem fogok. Mégis remélem, lesz időm ledőlni pár órára, mielőtt elkezdődik az éjszakai műszak.

Nem jön össze. A betegápolás kemény meló.

A Walmartba késve esek be, az a patkány Grant újabb pontot vés a nevem mellé, még hat és kidobnak. Pazar kilátások!

Épp a kisállateledel-részleget töltöm fel áruval, amikor Mrs. Vaughan lép oda hozzám. Zavartan tekinget körbe, nem mintha az éjszaka közepén sok vásárló lenne. Azt sem értem, ő mit keres itt. Megköszörüli a torkát, csak aztán kezd beszélni.

– Tudod, az anyám jó ember volt. Csak hát elvesztette a hitét. Megesik az ilyen, nem igaz? Apám nagyon vallásos volt... – És mondja és mondja, én meg rakom és rakom az egyik konzervet a másik után. Ha Gwennel kicsiként nem ő vigyázott volna ránk, elhajtánám, de így csak hallgatom. Igaz, fél füllel. Elmeséli az egész családi legendáriumot, hogy a szülei hogyan találtak, milyen volt az esküvőjük, mennyire szerették egymást, hogy az anyja milyen nehezen viselte a férje elvesztését, hogy a nő azután már nem járt se misére, se gyónni, és minden halála utáni vallásos szertartást megtiltott, és most hogyan fog a mennybe

jutni, és hogyan fognak a férjével újra találkozni. A végén csak kiböki a lényeket.

– Édesanyád említette, hogy ismersz egy bűnevőt – néz körbe újra. – Megadnád a telefonszámát?

Az nem fog menni.

– Nem is tudom... – fogok bele, de közbevág.

– Nagy szükségünk lenne rá, és bármit pletykáljanak is, ki tudom fizetni.

Na igen, a pénz. Ezzel a munkával max fél óra alatt többet keresnék, mint itt egy hét alatt.

– Ő egy igen zárkózott ember, nehezen áll szóba ismeretlenekkel, de én szívesen közvetítek, ha szeretné.

– Valóban megtennéd? – néz rám reménykedve.

Bólintok.

– Holnap át tudsz jönni hozzánk, hogy megbeszéljük a részleteket?

– Persze.

Másnap elmegyek az egyeztetésre, majd két nappal később a néhai Mrs. Morgan ravatalához. Kétszázig számolok el, mire a kenyér abbahagyja az átváltozást. A zöldpenészes undormányból pinceszag és ammóniás bűz árad.

Jó ember lehetett a vén szatyor!

Kell a pénz, az én lelkemnek meg már úgyis mindegy.

A szeletért nyúlok, megfogom, fel akarom emelni, de a kenyér szétmállik, darabokra hullik, egy része szétgurul. Baszki! Most taperolhatom végig a nyanyát meg a koporsót is. Kiráz a hideg. Remegő kézzel kutatok a hideg testen és körülötte. Még nem ettem semmit, de már rosszul vagyok.

Nagyjából negyedóra szerencsétlenkedés után sikerül a bal tenyerembe összegyűjteni az utolsó morzsát is.

Egyszerre tömöm a számba. Az ízéről a poshadt víz és a földben mászó férgek jutnak eszembe. Erőt kell vennem magamon, hogy rágni kezdjek. Mrs. Morgan egy hirtelenharagú, rosszindulatú ember volt. Kezet soha nem emelt senkire, de a szavaiból méreg csöpögött. Minden falat csíp, mar, éget, mintha egy ládányi paprikaspré robbant volna bele a számba. Taknyomnyálam összefolyik, a szememből patazik a könny. Köpni lenne kedvem, helyette nyelek. Az arcomat a pulcsim ujjába törlöm meg, összepréselem az ajkaimat, a kezemet ökölbe szorítom, a körmeim a tenyerembe vájnak.

Tűrök.

Rohadt sokára leszek túl rajta. Elmondom a rituális szöveget és távozom. Legalább még egy hétig mindennek pocokméregerős íze lesz. Először az jut eszembe, kárpozlásként közvetítői díjat vagy felárat gombolok le Mrs. Vaughan-ról, de aztán inkább arra kérem, reklámozza az ismerősei körében a szolgáltatást.

A szájhagyománynak köszönhetően a mellékes bevétel rendszeressé válik. Egy ideig várom, hogy ennek a sok romlott szarnak majd valami hatása lesz az egészségemre, gyomorrontás vagy mit tudom én, de semmi. Az érzékelésem az tropára megy. A normál kajákból semmit nem érzek, minden olyan ízű, mint a legutolsó bűn, amit lenyeltem. Csak a textúrák jelentenek valami változatosságot. Puha, ropogós, rágós, nyúlós, krémes, minél többféle, annál jobb. Nyugisabb napjaimon – nincs belőlük sok – receptekkel kísérletezem, némelyik szaga elég bizzarr. Anyának külön főzök, így nem von kérdőre a furcsa étkezési szokásaim

miatt. Bár ereje sem lenne veszekedni, elég neki a betegséggel küzdeni. Sápadt, kopasz és fáradt. A teste csont meg bőr, a ruhái lógnak rajta, de életben van. Ez a legfontosabb.

Anyagilag kiségit a plusz, de az amúgy is szűkös időbeosztásomat csak tovább bonyolítja. Aludni szinte csak akkor tudok, amikor anyát várom. Nagyjából öt óra, amíg a kemó lefolyik, addig a kocsis hátsó ülésén hunyok. Éppenséggel haza is mehetnék, de sajnálom rá az időt.

A következő két hónapban Grant további négy pontot vés be. Részmunkaidőre kellene váltanom, de az se a biztosítás, se a pénz terén nem tenne jót. Viszont a nyolcórányi rakodás fizikailag kicsinál.

Vajon létezik jó megoldás?

Ezen töprengek, míg a Miller ház felé tartok. Mr. Harrell virrasztása fél óra múlva lesz, addig el kell végeznem a melót. Mrs. Morgan óta vászonkendőt teríték a kenyér alá, biztos, ami biztos.

Százhetvenig számolok el, mire a szelet befejezi az átalakulást. A szürkepenészes gusztustalanságnak émelyítően édes illata van, az íze cukortúladagolásosan szirupos. A pacák egy kanos, vén kecske volt, a házasságtörés helyi bajnoka. Még hatvan felett is hajtotta a nőket. Aztán a ketyegője már nem bírta tovább a kis kék bogyókat.

Minden falatnál képek, érzetek tolnak az agyamba. Pucér testek fonódnak össze, általában kettő, néha több. Az összes nő illatára, ízére, érintésére pontosan emlékszem, mintha én lettem volna velük. A szertartás végére komoly merevedésem lesz.

Fuj, baszki! Mi a jó bűdös franc ez?

A végén az a sok lottyadt vén szatyor. Bleee! Egyszerre érzem a saját undoromat és Mr. Harrell élvezetét. Ez nagyon beteg!

Lenézek magamra. A helyzet elég látványos ahhoz, hogy ne tudjak csak úgy kisétálni innen, így jó darabig állok ott, szó szerint. A hulla látványa sem lohaszt le. Míg el nem kopik a számból a szirupos íz, nem változik semmi. Szerencsére a rokonság érkezése előtt helyreáll a rend. Épp indulnék, amikor az oldalsó ajtónál megjelenik az öreg Artie Miller.

– Hé, kölyök, beszédem van veled, gyere! – Nem néz hátra, csak elindul visszafelé. Megyek utána.

A rendezett irodája komor méltóságot sugall. Ő az asztal mögött ül egyenes derékkal, én az egyik párnázott karosszékekben foglalok helyet. Mr. Miller jó darabig méreget. Kínomban fészkelődöm, végül én kezdek beszélni:

– Én... – fogok bele, de nem hagyja, hogy folytassam.

– Láttalak. – Az arca szigorú, a tekintete szúrós.

Az arcom lángol. Vajon minek lehetett szemtanúja? Nem, azt onnan nem láthatta. Amúgy is minek nézegetett volna arrafelé? Csak nem perverz az öreg?

– Én... – Nem tudom, hogyan folytassam. Mit mondhatnék?

– Mostanában sokat sündörögsz nálam a ravatalok körül.

Kifújom a tüdőmben rekedt levegőt. Szóval nem azt látta.

Több helyre is járok a mellékes melóval, de ez nem tartozik rá. Megvonom a vállamat.

– A családok tudják? – faggat.

Bólintok.

– Rendben. Nekem ez a fontos. – Rövid szünetet tart, míg kényelmesen hátradől. – Dolgoznál nekem?

– Mire gondolsz? – vonom össze a szemöldökömet.

– Nem arra. Arról én nem akarok tudni. Ha vállalod, te lennél az, aki takarít, beleértve a balzsamozó asztalt is, te szállítanád ide a testeket, és te vezetnéd a halottaskocsit is. Nincs végzettséged, de ha lenne, nálam akkor is az alján kellene kezdened.

Akarok én még több időt hullák közt tölteni?

A habozásomat látva hozzáteszi:

– A munkaidő rugalmas, és a fizetés tekintetében alkuképes vagyok.

– Miért?

– Erős gyomrod van, bírnád ezt a fajta munkát.

– Beszéljünk a részletekről, mielőtt döntenék!

Egy próbát megér, mert ha Granten múlik, hamarosan úgymint más meló után kell nézmem.

2018.

A kenyér java már elfogyott.

Az akárhogyishívják csaj a folyosóra hajigálja a ruháimat, fél pár sportcipő a fejemen koppan. A hisztérika valamit még kiabál spanyolul, aztán rám csapja az ajtót.

Felöltözöm.

A lépcsőházból kilépve arcomba vág a hajnali szél. Ide hallom a tenger morajlását. Annyira más itt. Egy éve költöztem ide, de még nem szoktam hozzá. Elsétálok az asburyi állomásig, két átszállás lesz, meg vagy négy óra, mire visszaérek a Mercer közelébe. Ha passzolom a

csajt, mehettem volna a srácokkal, kocsiival jóval gyorsabb lett volna. Bár így legalább lesz időm átgondolni az életemet.

Az előbbi bögyös fekete a Stone Pony-ban csapódott hozzám, együtt csápoltuk végig a koncertet. Aztán azt mondta, menjünk fel hozzá, én meg hagytam magam. Nem tudom, mire számítottam. Csodára? Sem a pornó, sem a dilidokik, sem a kék bogyo nem segített, majd pont ő fog? Mr. Harrell emlékei óta nem működöm. Nemhogy rendesen, sehogy sem. Nem vonzanak a nők, a férfiak sem. Időnként, mint ma is, próbálkozom, mert tudom, az lenne a normális, ha érdekelnének ezek a dolgok. Meg azelőtt nem volt hasonló gondom. Lehet, el kellene fogadnom, hogy más ember lettem?

Fél órát várok a peronon, aztán húsz percet zötykölődöm Long Branch-ig. A váróban megállt az idő valahol a nyolcvanas években. Esélyem sincs elaludni a kemény műanyag széken, de a biztonság kedvéért jó lesz egy kávé. A sarokban egy leharcolt automata zümmög, a paneljén egy napszitta fotó próbál meggyőzni, hogy amit kapok, az egy habos latte lesz, nem pedig forró, barna lé. Bár egyre megy. Bedobom az aprót, kiválasztom az italt, a gép pedig hangos rándulással löki ki magából a poharat, majd sziszegve köpi tele gőzölgő lötytyel. Visszatelepszem a tipikusan kék ülőkére. A vibráló, beteges fényben az arcom tükröződik az ablak üvegén. Lehajtom a fejem és inni kezdek.

Ízetlen. Nem úgy, mint a víz. Emlékeim szerint az lehet enyhén klóros, vagy kissé sós, de előfordul a vasas vagy ásványos mellékíz is. Ez üres, semmilyen. Mint minden más. Mióta itt vagyok, felhagytam a bűnévessel,

az ízérzékelésem mégsem jött helyre. Típre már nem is fog.

A szerelvény késve érkezik. Itt sem alhatok, a végén még Manhattanben kötnék ki, pedig nekem félúton le kell szállnom. A kocsi pont olyan megfáradt arcokkal van tele, mint én. Van, aki buliból megy haza, van, aki dolgozni indul, de mindegyikük egyformán szarul fest. Passzolok közéjük.

A Rahway magasított állomásán süvít a szél, bár időnként ráhagyja, mintha a természet megunná, de végül mindig újrakezdi. A rövid szünetekben az autópályákról érkező zúgás tölti be a csendet. Tehervonat dübörög el a szomszédos vágányon, a talpam alatt finoman remeg az egész építmény. A gondolat, hogy akár össze is dőlhet, hidegen hagy.

Harminc percnyit kell szobroznom, ezért behúzódok az egyik lejárattal mellé. A zöld tetejű, sárga oszlopos építmény falait üvegtéglák alkotják. A karcolások és firkák alatt, a téglákon keresztül olyan a város, mint egy elfolyt akvarellkép nagy, sötét pacákkal és kis, színes foltokkal. A látvány alapján ez bármelyik város lehetne.

Sok minden változott a Lackawannán töltött első és egyetlen félévem óta. Míg pénzt gyűjtöttem először anyának, aztán magamnak, végigvettem a bűnök étlapját. A csalfa külvárosi feleségektől kezdve a betörőkön át drogosokig mindenféle emberrel akadt dolgom. Minél többet vettem magamhoz belőlük, minél jobban értettem, éreztem őket, annál kevesebb maradt belőlem. Az elhunyt családja mindig szépített a dolgokon, így míg bele nem kóstoltam a bűnökbe, nem sejtettem, mivel állok szemben.

De egészen addig az esetig nem találkoztam igazán kirívóval. Az új ügyfelem úgy mutatta be a néhai férjét, mint egy jólelkű embert, aki magát nem kímélve, éjt nappallá téve, éhbérért dolgozott egy nevelőintézetben, mert segíteni akart a gyerekeken. Valójában egy pedofil erőszaktevő volt a pasas. Amikor a feketepenészes kenyerét rágtam, éreztem magam alatt a kis testeket, láttam a fájdalmat és a rettegést a kölykök arcán, közben a szörnyeteg minden élvezete bennem lüktetett. Felfordult a gyomrom, minden porcikám tiltakozott az ellen, hogy lenyeljem a falatokat. Ő tényleg megérdemelte volna a poklot, de ígéretet tettem a nejének. A mai napig kísértenek annak a féregnek a bűnei. Rémálmaimban van, hogy én vagyok a gyerek és az elkövető egyszerre, van, hogy kívülről látom a jelenetet, olyankor Gwen szenved a férfi alatt. A nővéremet nem ez a rohadék erőszakolta meg, bár a lidércnyomásokban nem kell logikát keresni.

Az eset után két hónappal anya meghalt. A kezelés majdnem három évvel hosszabbította meg az életét. Az ő kenyere tömjénnel kevert terpentinillatot árasztott, és fanyar, kesernyés földízt hagyott maga után. Akkoriban a közösség kérésére a pap misét tartott anya lelki üdvéért. Mrs. Vaughan külön szólt nekem, nehogy lemaradjak. Elhatároztam, hogy részt veszek rajta, mégis minden erőfeszítés ellenére képtelen voltam átlépni a templom küszöbét. Akár az Isten zárt ki, akár az ördög tartott vissza, kint maradtam. Végül az emlékek és a gyász elől ide menekültem.

A hangosbemondó gépies orrhangon közli, hogy a szerelvény hamarosan érkezik. Mielőtt kilépnék a peronra, egy filccel felfirkált mondaton akad meg a

tekintetem: „otthon várnak”. Bárcsak! Nincs otthonom, és senki sem vár. Barátaim sincsenek, a haverok meg észre sem vennék, ha eltűnnék. Valójában senkinek sem tűnne fel. Abban a megnyugvásban sem lehet részem, hogy majd a mennyben találkozok anyával és Gwennel. Én tutira nem kerülök oda.

A vasúti kijelző órájára pillantok. Ha felszállok, pont beérnék balzsamozásztanra. De minek?

Inkább kilépek a sínekre a vonat elé.

Alan Dave Darel

CSÜLÖK PÉKNÉ MÓDRA

Már hetvenkét órája nem láttuk a napokat. Nem tudom, miféle fennakadás van a Sunshine Companynál, nem jellemző, hogy ilyen sokáig homályba ragadjon a világ, de ez nekünk most éppen kapóra jött. Tegnap átjutottunk a folyón. Mindannyian, ami nagy szó.

Persze az echók már a nyomunkban vannak, senki nem kelhet át a folyón úgy, hogy a Napkirály vadászai ne tudjanak róla, de ha nincs az átmeneti homály, idáig sem jutunk el. Hat éve tart már ez a borzalom, azóta három nőről tudok, akiknek sikerült elhagyni a Company területét. Ebből kettőt visszavittek.

Mi most öten vagyunk. Gregnek, Timnek és Alfnak nem tudom az igazi nevét. Nem is baj. Kedvesek, de jobb, ha az ember nem tud sokat azokról, akikkel együtt menekül. Ha a statisztikát nézzük, ötből hárman úgyszólván visszakérülünk a Company karmai közé, és akkor már nem kell aggódni azon, hogy mi lesz holnap.

Köztünk legyen mondva, remélem, hogy ők lesznek azok. Edyt ismerem. Az ő igazi neve Anna. Ha választhatnék, ki éljen, őt választanám.

Huszonhét éves. Alig élt még, ráadásul szinte gyerek volt, amikor ez az egész elkezdődött. Amikor a Company kollektíven bűnösnek nyilvánított minden nőt. Nem lehet, hogy ennyi legyen az élete. Az sem, hogy csak erről szójjon. Ennél többet érdemel!

– Anya! – súgja nekem. Megrezzenek, azt hittem, hogy alszik, nem számítottam rá, hogy bárki hozzám szól. – Aludj te is egy kicsit – mondja. – Leváltalak.

Nyomok egy puszit a homlokára. Le is fekszem, de hogy minek? Úgysem tudok aludni. Nem tudtam tegnap sem, pedig már akkor is fájt a fáradtság. A távolban látszanak a drónok fényei. Kutatnak utánunk, járják a

környéket. Készen kell állni arra, hogy továbbállunk.

De a drónokat legalább így esténként látjuk. Ilyenkor teljes a sötét, ez nagy előny, napközben, amikor a homály az úr, a kutakodó gépek gyenge fénye sem olyan erős. Az echók veszélyesebbek. Érzelem nélküli genetikus szörnyek, egy régi világ emlékei. Gyilkolásra nevelték őket, majd miután elbuktak, a maradványaik a Sunshine Companyhoz kerültek, ahol tudatmagokat nyertek ki a genomjukból, mikrochipekre mentették a személyiségük foszlányait, és most végtelen számban tenyésztik őket a Napkirály laboratóriumában. Minden, ami emberi volt bennük, elveszett. Ők már csak a gyilkolásra élesített ösztön visszhangjai.

– Ébredjetek! – hallom Anna hangját. Már mint Edy hangját. Nehéz átszokni. – Tovább kell mennünk! Közelednek a drónok.

Villámgyorsan reagál mindenki, elvégre az életünk múlik rajta. Rohanunk tovább, már amennyire lehet, mert négykézláb kell kúsznunk az éjszaka egy részében. Hamar túl kell jutnunk a búzatáblákon. Ha felállunk, biztosan lekapcsolnak minket, de még így is túl feltűnőek vagyunk, a nyomaink könnyen követhetőek. Az informátorunk szerint a táblák után már biztonságosabb. Ott már felmehetünk az útra, ahol a Sunshine Company ellenségeinek, a Boszorkányrendnek is vannak bázisai, és a legtöbb drónt leszedik, drónok nélkül pedig az echókat is könnyebb elkerülni.

– Állj! – súgom.

Mindenki megdermed. Hallom a megkönnyebbült sóhajaikat. Mindenünk fáj. Az elmúlt fél órában másznunk kellett, mert itt ritkább és alacsonyabb a búza, mint a már magunk mögött hagyott területeken.

Nemsokára véget ér az éjszaka és a teljes sötétséget ismét felváltja a homály.

Egy drón mellettünk suhan el. De a fekvés sem jobb, mint a kúszás. Rettenetes érzés a tétlenség, ilyenkor nincs más, csak a remény, hogy a drón szkennere nem vesz észre. Ha nem mozdulunk, életben maradhatunk.

A gép lassan tovább száll, jelzem, hogy mehetünk, de Edy alig érzékelhetően rám teszi a kezét. Lassan csóválja a fejét. Megdermedek, a többiek követik a példámat.

Lépteket hallunk. Egy echo. Basszus, itt fogunk megdőglenni!

Magas, majdnem két fejjel magasabb, mint bármelyikünk. Kopasz, nincs szemöldöke, de talán semmilyen szőre sincs. Csak a hideg, fehér bőre csillan úgy a gyenge fényben, hogy laboratóriumilag kitenyésztett gyilkológép látszatát keltse. Ruha sincs rajta, csak egy bő, fekete nadrág, amelyet még a kung-fu filmekben láttam gyerekkoromban. Embertelenül izmos háta és mellkasa szabadon hagyva, hogy mindenki láthassa a felvarrt tetoválásokat. A hátán három nap – a Sunshine Company jelképe. A vállán egy csepp, nem tudom, pontosan mit jelent, de a mendemondák szerint ezekkel különböztetik meg őket egymástól, mintha a nevük volna. Láttam már olyat, akinek láng volt a karján, olyat is, akinek egy szikla. Ezek alapján lehet tán tudni, hogy melyikük tudatmagját töltötték fel az agyukba.

Az echo kezében gépfegyver, az oldalán egy kés, amit fekete kőből pattintottak. Obszidián. Egy régi világ barbár népei használtak ilyesmit, ha embert akartak áldozni az isteneiknek.

Az echo kegyetlen, fekete szeme a sötétséget pásztázza. Itt van néhány lépésre tőlünk. Elkerülhetetlen,

hogy észrevegyen minket.

– Lássalak! – mondja.

Előreszegezi a gépfegyverét. Éppen felénk, de nem a földre mutat vele, hanem valahová a távolba, a sötétségbe. Lélegezni sem merünk.

– Gyere közelebb!

Valaki van itt rajtunk kívül. Hallom a búza suhogását.

– Nem vagyok veszélyes! – hallatszik egy női hang.

Edy rám néz. Értem a tekintetét. Itt nem lehetnek nők.

Ez csak egy MIRA lehet. Mesterséges Intelligenciájú Reprodukciós Asszisztens. A Sunshine Company szülő és szórakoztató terméke.

Őt nem látom, csak az echót onnan, ahol fekszem. De az echo látja. A MIRA mutat neki valamit. Az echo bólint. Leengedi a fegyvert. Távozik. Ez nem sokon múlt.

– Gyertek utánam! – szól halkán a mechanikus nő, és elindul.

* * * * *

Egy csigalépcső vezet le a föld alá. A MIRÁ-t egy házig követtük, valami pékséghez, közel a főúthoz. Úgy néz ki, mint egy hús-vér ember, persze csak ha nem vesszük figyelembe a hibátlanságát. Nem ráncos, nincsenek szépséghibái, egy folt sincs a bőrén, és egészségtelenül szimmetrikus. A testét, az arcát mintha rajzolták volna, hiszen ha nem is rajzolták, de megtervezték. Tény, hogy a Company felvirágzása előtt orvosi segítséggel egy igazi, élő nő is nézhetett ki így, ha meg tudta fizetni, de a MIRÁ-nak van még egy

jellemzője, ami most nem látszik. A haja mögött kell lennie egy csatlakozónak, ahol tölteni lehet. Az energiát és az információkat is ezen keresztül lehet tölteni belé, de a MIRA hosszú, vörös haja eltakarja a csatlakozót.

Ettől még ott kell legyen. Máskülönben az echo nem engedte volna el.

A szemem végigfut a pékségen. Egyszer még én is jártam itt, még a Nagy Homály előtt. Akkor egészen máshogy nézett ki, úgy fest, itt a Company és a Boszorkányrend területeinek határán az étel szent és sérthetetlen. A hajdan visszafogott bódé helyén most egy üvegkirakatú palota áll, ontva magából a finom illatokat. Egyedül, nagy magányosságában, néhány fa között várja, hogy az éhes katonák betérjenek ide.

A cégér nem túl hivalkodó.

A PÉK

Ennyi áll a bejárat fölött.

– Siessetek! – sürget minket a MIRA. A drónok megint felénk tartanak.

Hátul, egy széles, szürke vasajtón tessékel be minket, amit számos retesz zár el a külvilágtól. Innen indul a lépcső a mélybe.

Bíborszín bársonnyal kitapétázott folyosón megyünk végig, amit aranszegély keretez a sarkokon és az élek vonalában. Mint egy kupleráj a vadnyugaton, talán az is. Nem mindenkinek telik saját MIRÁ-ra, itt, a Sunshine Company területének határán pedig a törvények épp, mint az egykori vadnyugaton, csak azt védik, aki elég gazdag vagy elég erős ahhoz, hogy a kénye-kedve szerint alakíthassa a szabályokat. Bár MIRÁ-t csak a Companyn

belül szabad birtokolni, azért lehet hallani pletykákat arról, hogy ha valaki elég gazdag, akkor a Napkirály szemet hunyhat a saját törvénye felett.

– Itt várjatok – szól megint a MIRA.

Egy szobában állunk meg. A giccses bársonyra és aranyra itt már nincs szükség, úgy fest, ez nem a vendégek számára fenntartott hely. Csak a hideg, szürke beton mind a négy oldalon. A sarkokban széna, amin olyanok aludtak, akiknek nem jutott jobb lehetőség.

– Félek! – súgja a fülembe Anna. Azaz Edy.

– Nem lesz semmi baj, csak maradj mellettem! – súgom vissza. Persze ennyire nem vagyok magabiztos. Fogalmunk sincs, hova kerültünk. Jöttünk, mert jobbnak tűnt, mint meghalni az echo kezétől. Majd kiderül, mi lesz.

A MIRA elmegy. A következő nagyjából egy órában nem történik semmi. Várunk. Greg, Tim és Alf zaklatottan járkálnak. Ők sem nyugodtak. Nincs garancia arra, hogy a pékség tulajdonosa nem szolgáltat ki minket a Companynak, amint megtudja, hogy onnan menekülünk. Végül is a pénz az pénz, és a Napkirálynak van bőven.

Végre léptek közelednek. Edy közelebb húzódik hozzám. Már felnőtt nő, de a szememnek gyermek marad örökre. Megszorítom a kezét, megeresztek felé egy bátorító mosolyt. Hálásan viszonzza.

Előbb a MIRA lép be.

– Fogadjátok férjemet, gazdámat, megmentőtöket! – mondja. – Ó A Pék! A Kültér nagyhatalmú ura!

A Kültér. Ez jól hangzik, Kültérnek a Boszorkányrend tagjai nevezik a Company határvidékét. A Napkirály birodalmán belül nem fogadják el ennek a

tájnak az autonómiáját, így ezt a kifejezést nem is szabad használni odabenn.

A Pék belép. Hófehér öltönyben van, alatta bíbor ing, a folyosó falához illő. Kopasz, kövér fején gyöngyözik az izzadság. Legalább százötven kiló és százkilencven centi magas. Kezében fehér, aranyveretes sétabot, amit egy vörös ékkő zár.

Végignéz rajtunk – koszos, csapzott menekülteken. Nem nézünk ki biztatóan, de legalább nem lehet rólunk megmondani elsőre, hogy nők vagyunk. Greg és Alf teljesen kopasz, Tim és az én hajam alig egy centi, Edyé valamivel hosszabb, neki takarja a fülét, de a korosztályában ez a fiúk között is divatos hajviselet. Tim leműttette a mellét is, még amikor lehetett, de már sejtette, hogy nem lesz jó vége ennek az egésznek. Mi többiek erős bandázssal szorítottuk le, hogy ne legyen szembetűnő.

Persze ha A Pék alaposan át akarna vizsgálni minket, lebuknánk. Még ha teljesen át is operáltuk volna magunkat, ma már bárki szerezhethet feromonszondát, ha arra kíváncsi, ki született nőnek és ki férfinak. De A Pék csak végigmér minket.

– Neveket! – parancsol tömören.

– Tim Thurman, Greg és Alf Jackson – mutatok a három társunkra a jobb oldalamon, majd a lányom felé fordulok: – Ő Edy Arch, én meg Karl Greenfield.

– Menekültek – fordul a MIRÁ-hoz vádló tekintettel.
– Rádásul férfiak – a tekintete az enyémbé fonódik. Vizsgál, kíváncsi, hogyan reagálok erre a szóra. Tartom a szemkontaktust, egy pillanatra sem ingok meg.

Minttha sejtene valamit. De akkor miért játszik velünk? Miért nem néz a gatyánkba? Egyre jobban

összeszorul a gyomrom.

– Nem érnek semmit – mondja fejcsóválva.

– Van pénzünk! – vágom rá gyorsan. – Sok. Megfizetjük a szállást.

– Mennyire sok?

Benyúlok a ruhám alá. Tudtam, hogy nem lesz ingyen a menekülés. Minden pénzemet átváltottam, ami volt. Egy gyémántgyűrűt veszek elő és átnyújtom A Péknek.

Egy pillanatig még fenyeget a tekintete, aztán hirtelen elmosolyodik. Nyájas, behízelt mosolya van.

– Legyetek üdvözölve nálam! – mondja. – Susan, adj nekik szobát! És kísérd majd őket az ebédhez!

Végigfut a hátamon a hideg. Magam sem értem, miért, de rossz előérzetem van.

Susan meghajol, majd távozik. Aztán se szó, se beszéd A Pék a zsebébe teszi a gyémántgyűrűt, és anélkül, hogy ránk nézne, ő is magunkra hagy minket.

– Hallottad? – fordul felém Greg. – Ez egy nő! Nem MIRA.

Bólintok. Greg lelkes, de engem valamiért nem jár át a lelkesedés. Nem MIRA. Ez jár az én fejemben is. Szó se róla, még soha senkitől nem hallottam olyat, hogy embernevet adott volna a MIRÁ-jának. Már mint a Mirán kívül. De csak mert ez a Company-ban nem szokás, nem jelenti azt, hogy itt, a Kültéren sem lehetséges. Furcsa. Miért kezel embernek egy MIRÁ-t? Vagy miért kezel MIRÁ-nak egy embert?

– Úgy bánnak vele, mint egy MIRÁ-val – mondom halkán. – És úgy is néz ki.

– Mi van, ha eljártsszák, hogy MIRA? Ha ez megvédene az echóktól, te nem tennéd?

Sóhajtok. Nem tudok erre mit mondani. Nyilván

tenném.

Edyre nézek. Én anya vagyok. ANYA, csupa nagybetűvel. Nem akarok reprodukciós asszisztent játszani. De az életben maradás sokszor felülírja az elveket.

Susan nemsokára visszajön értünk. Kapunk másik szobát, én Edyvel és Timmel egyet, Greg és Alf egy másikat. Itt már van ágy, dohányzóasztal, székek. Saját mosdó. Kapunk ruhákat. Fehér öltönytadrág, fehér zakó. Egy vörös ing. Hasonló, mint A Pék öltözete, de láthatóan olcsóbb anyagból készült. Azért mégsem emel fel minket maga mellé. Mire átöltözünk és mindenki elvégzi a dolgát, már mehetünk is ebédelni. Susan kísér minket.

– Milyen ember ez A Pék? – lépek oda Susan mellé.

Susan rám néz, elmosolyodik, de nem válaszol. A mosolya tanult gesztus – végtelenül természetellenes. Nem erősíti a biztonságérzetem.

Kinyit egy ajtót.

– Az ebédlő! – mondja és mutatja, hogy fáradjunk be.

Az arany és a bíbor dominál itt is. Középen egy hosszú, ovális asztal, körülötte bársonyszékek aranyozott karfákkal. Már megterítették, a tányérok porcelánból, az evőeszközök csillogó aranyból vannak. Hatan ülnek az asztalnál, mind férfiak, mind katonák. Az egyenruhájukat elnézve a Sunshine Company emberei, a váll-lapjuk alapján mind tábornoiki rangig jutott, van köztük három dandártábornok, két vezérőrnagy és egy vezérezredes, fölötté már csak az echók és a Napkirály állnak.

Nagyot nyelek. Érzem, ahogy a többiek megtorpannak mögöttem, attól félnek, hogy mi leszünk a fő fogás. Muszáj higgadtnak maradnom, hogy a

nyugalmam átragadjon rájuk. Ha nem őrizzük meg a hidegvérünket, akkor biztosan lebukunk.

– Mosolyogjatok! – súgok hátra. – Lássam a hálát!

Susan a helyünkre vezet minket. Még a széket is kihúzza nekünk, mintha valóban egyek lennénk az úri vendékek közül.

A Pék utoljára érkezik. Ő foglal helyet az asztalfőn. Szertartásos mosollyal ül le, vastag, fehér kendőt köt a nyakába, felkészülvén az étkezésre.

– Legyetek üdvözölve a Pékségben, barátaim! – mondja nyájasan. Elsősorban a vezérezredesre néz, neki hízeleg, de mindenki felé megenged egy-egy kellemes pillantást, meglepetésemre még felém is. – Az ebédet ma szeretett feleségemnek köszönhetjük! Edith, tálalhatsz!

Egy nő lép be az ajtón. Második feleség? Mintha meztelen lenne, de van rajta egy lány ruha, ami olyan vékony és áttetsző, hogy mindene látszik. Hosszú, vörös haja kontyba van kötve, kellemesen csinos arca sápadtfehér, a szeme kék, vékony ajkai fakók. Nem egy nádszál, de jól áll neki. A kezében széles tányéron hozza az ételt, ami aranyszínű fedővel van lefedve, hogy megtartsa a hőt.

Koppan a lépte. Ez odavonzza a szemem.

– Ó!

Edith bal lába térdből hiányzik. Mesterséges protézis van a helyén, ami nagyokat koppan, ahogy a földhöz ér.

Miért? Miért vaslábon jár? Susant elnézve szemlátomást megvan itt az orvosi háttér arra, hogy tökéletes, élethű lábbal pótoljanak valamit, amit talán a háború, talán valami más vett el Edith-től.

A gondolatom elszáll, mert a nő leteszi elének az ételt.

– Csülök pékné módra – mondja széles mosollyal.

Rám néz. Csak egy pillanatra sötétül el a tekintete.
Némán tátog:

– Meneküljetek!

Aztán leveszi a fedőt a fogásról.

Kellemes illatok szabadulnak fel. Edith mosolyog.
Krumpli és sült hús van a tálon, kifejezetten
étvágygerjesztő.

Mindenki szed magának. Én alig tudok enni.
Meneküljetek! Ez az egyetlen, ami a fejemben visszhangzik
újra meg újra.

A Pék hangja zökkent ki.

– Mi a helyzet a Companynál? – a vezérezredeshez
beszél. – Jól láttam, hogy néhány echo a környéken
vadászik? Ez azért nem mindennapi.

– Szökevényeket üldöznek! – felel a tábornok. –
Nőket. A napszünetben átkeltek a folyón.

– Amindenit! – feleli A Pék, de alig hallom. Teljesen
máshol jár az agyam. Csak a szemem sarkából látom,
hogy bár még mindig a vezérezredessel beszél, valójában
engem néz. Mosolyog, de a mosolya immár nem nyájas.
Káröröm és kegyetlenség kúszik az arcára.

Tudja? Játszik velünk?

– Lelépünk! – jelentem ki, amikor végre visszaérünk a
szobánkba. – Itt nem biztonságos! Tim, te keresd meg
Greget és Alfot, Ann... Edy, te mellettem maradsz.
Keressük meg a kijáratot! Itt találkozunk.

– De... – próbál ellenkezni Tim, de belefolytom a
szót.

– Nincs de, Tim! – vágok a szavába határozottan. –
Ezek a Company emberei és már tudják, hogy minket
üldöztek az echók! És... – nem folytatom.

– És?

– Mindegy.

Nem mondom ki. Nem kell tudniuk, hogy mit mondott Edith, csak pánikot keltenék vele.

– Gyere! – intek Edynek és megindulunk a folyosón. Nem zártak be minket. A szabadságunk látszatát egyelőre fenntartják. Végül is ki az a hülye, aki önként visszamenne az echókhöz?

Rohanunk a folyosón.

– Jól vagy? – kérdezi Edy.

– Nem – felelem tömören. – Mi ez a kibaszott labirintus?

Elágazásról elágazásra fordulunk. Már nem is tudom, honnan jöttünk, a folyosók egyre váltják egymást, de nem találok semmit, ami kivezetne minket innen. Ajtó ajtó után, de egyik sem a vasreteszes kapu, amin bejöttünk.

– Picsába!

Lépteket hallok szemből. Edy felnyög mellettem.

– Erre! – mondom.

Gyorsan elfordulunk balra, fél szemmel látom Susant, ahogy közeledik a jobb oldali folyosón. Szerencsére eddig nem vett észre minket. Rámarkolok a mellettünk lévő kilincsre.

– Befelé! Gyorsan!

Az ajtó nyílik, aztán zárul. Még hallom Susan lépteit, ahogy elvonul. Ez meleg volt.

Edy keze az alkaromba mar. Nem foglalkozom vele. A fületem az ajtóra tapasztom. Várom, hogy Susan léptei távolodjanak.

– Anya! – mondja és már tépi, rángatja a kezemet.

– Ne szólíts anyának! – szólok rá. Hányszor megbeszéltük már, hogy Carlnak nevezzen, még ha

kettesben vagyunk is, hogy ez legyen a természetes! Nem törődik vele.

– Anya, basszus, menjünk innen! – Hallom a hangján, hogy sír.

Megfordulok. A picsába!

Két ágy van a szobában, egy asztal, székek, egy ajtó, ami a mosdóra nyílik. Épp olyan, mint amit mi is kaptunk.

Mindkét ágyon ülnek. Egy-egy nő. Ezek nem MIRÁK. Igazi nők. Az egyiknek nincsen keze, csak két csonk. Egy szopóálc van az arcára applikálva.

A másik még rettenetesebb látvány. Mint Frankenstein szörnye, mintha hullák darabjaiból lenne összevarrva. Mintha mindig kitépnének belőle valamit, hogy aztán azt nyers hússal pótolják valahonnan.

Nagyot nyelek.

– Keressük meg Timet!

Futunk. Már nem tudom, merre. Egy újabb szobába nyitunk be. Itt is egy nő. Meztelen. Az alhasától a nyakáig felvágva középen, majd összevarrva. Egy gépszív lóg ki a mellkasából, kórházban láttam már hasonlót korábban, életmentő tud lenni az efféle eszköz. De valamiért kétlem, hogy itt az élet megmentése volna a cél.

– Anya!

Egy újabb szoba. Újabb rettentő torzó.

– Anya!

– Végre! – mondom. Egy hatalmas vaskapu. Itt jöttünk be. Rengeteg retesz zárja el. Megpróbálok nekifeszülni. Meg sem mozdul.

– Segíts!

Edy is nekifeszül, de hiába. Ezen az ajtón nem lehet kijutni. Erre mondjuk gondolhattam volna.

– Anya!

Megint léptek közelednek. Futunk.

Mire visszaérünk a szobába, már én is sírok. Tim sehol. Be vagyunk zárva.

Lerogyok az ágyra, és a kezembe temetem az arcom. Hova hoztam ezeket az embereket? Hova hoztam a lányomat?

Anna leül mellém. Végigsimítja a hátamat.

– Ki akarok menni innen! – mondja halkán.

Hogyne akarna! De nincs bennem erő. Csak fekszem és az jár a fejemben, bár elkapott volna minket az echo. Könnyörtelenül és gyorsan végzett volna velünk. Akkor nem tettem volna ki Annát ennek az egésznek.

– Vacsora! – lép be Susan.

Már ennyi idő eltelt? Lehetséges. Éhes vagyok. Fekszem már egy ideje. Kétségbeestem, és a nap elsuhant mellettem. Tim még mindig nem jött vissza.

Az ebédlő éppúgy, mint délben, most is csillog az aranytól és a bársonytól. Enyhe félhomály van. Gyertyák világítanak.

– Tim? – kérdezi Alf.

– Azt hittem, veletek van.

Ezek szerint Tim nem találta meg őket. Ez aggasztó.

A Company katonái már nincsenek itt. Helyette három férfi ül az asztalnál. Ők is katonák, magas rangú tisztek, a Boszorkányrend egyenruháját viselik. Az ő vállapjukon nem tudok kiigazodni, az ő rangjelzéseiket nem ismerem, de nem holmi jöttmentek, ez látszik rajtuk. Van két idősebb, velem egykorúak lehetnek. A harmadik...

A harmadikat ismerem. Elvègre a fiam. Edy bátyja, Ryan. A szívem majd' kiugrik. Három éve csatlakozott a

Boszorkányrendhez, azóta nem láttam.

Minket néz. Felváltva. Hol a hűgát, hol pedig engem. Biztos, hogy ő is felismert minket, mégis diszkrét. Nem adja jelét annak, hogy tudja, kik vagyunk. Anna lesüti a szemét. Talán úgy érzi, ha nézné, feltűnő lenne.

Belép A Pék, a szokásos teátrális hangján bejelenti a vacsorát. Ismét az Edith nevű felesége szolgálja fel az ételt.

Edith belép. Muszáj elfordítanom a tekintetem. A nő szája be van varrva. A szeme vörös, a hegek frissek. Greg és Alf kellemetlenül fészkelődnek.

Edith leteszi elénk a tálat. Felemeli a fedőt.

Edy a combomba markol. Greg széke megnyikordul.

Egy nyelv fogad minket a tálon.

Baszki!

Baszki!

Nem mondok semmit. A Pék minket figyel. Csak magamban könyörgök, hogy kussoljanak. Szerencsére senki nem mer semmit csinálni.

Baszki!

Most esik le! Letekintek a csonka lábra. Csülök pékné módra! Aztán a bevarrt szájára. Ez az ő nyelve!

Hánynom kell! Lehunyom a szemem, próbálom visszanyerni az önuralmam. A fiatal fiúra nézek. A fiatalember bájos vonásait szemlélem, az állát, a szép világoskék szemét, hátha eltereli a figyelmemet. Neki sem rebben a szeme sem. Ránéz a nyelvre, aztán Edithre. Végül megint vissza rám. Egyetlen érzélem sem látszik az arcán.

Kapok egy szeletet a nyelvből. Ahogy a számba veszem, tudom, hogy miért ezt kaptuk. Ez büntetés. Edith segíteni akart, most azért bűnhődik.

A Pék épp oly kedélyesen beszélget a Boszorkányrend vezértisztjével, mint ebédidőben a Company tábornokaival. Kérdez a frontvonalról, az erőviszonyokról, informálódik. Szemlátomást mindkét oldalt a szövetségesének tekinti.

– Van ma estére még egy fogás – mondja A Pék. – A hitvesem, Dorothy fogja felszolgálni.

Nyílik az ajtó.

Tim!

Reszket. Hullasápadt. Rajta is ugyanaz az áttetsző ruha van, ami Edithen is, a férfiassá műttetett mellét széles, friss vágások csúfítják el, és két új női mellet varrtak rá. Szemlátomást retteg, amit nem is csodálok. A kezében aranyszínű tál.

Greg felpattan.

A Pék ugyanígy. Áll, nem szól, csak nézi Greget fenyegetően. Greg hol Timre, hol A Pékre néz.

– Ülj le! – mormogom. – Ülj már le!

Greg rám néz. Látja az arcomon, hogy mi van a fejemben. Leül, de A Pék állva marad. Hallom, hogy nyílik az ajtó. Körbenézek. Susan jön be, és vele még néhány nő. Megcsonkított, felvágott és összevarrt nők, legalább tízen. Ki jobban, ki kevésbé hordozza magán a kínzás nyomait.

Tim reszketve teszi le elénk a tálát. Ránk sem mer nézni. Felfedi előttünk az ételt és tálal.

Belül sírok.

– Jó étvágyat! – hangzik A Pék hangja. – Asszonyaim.

A Pékre nézek. Ő vissza rám. Végigszalad a hátamon a hideg borzongás. Kegyetlen mosoly ül az arcán.

Beleharapok Tim régi mellszövetéből megmaradt, abból lefejtett vékony hússra. A Pék még mindig

elégedetten mosolyog.

– És most el velük! – adja ki a parancsot, amikor befejeztük az evést.

* * * * *

Edy az ágyán fekszik. Sír.

Leülök mellé. Simogatom a hátát. Egy pillanatra a szemem a párnára siklik. Nem engedhetem, hogy megkínozzák a gyermekem! Basszus. Basszus! Milyen anya vagyok én?

Megrázom a fejem. Baszd meg!

Lehet, hogy könnyebb lenne neki. Lehet, hogy könnyebb lenne nekem is. De nem. Nem tudom megtenni. Nem fogom megölni a lányomat, legyen bármilyen rettenetes is a világ, csak addig van remény jobbá tenni, amíg élünk.

Meg fogom védeni. Anya vagyok. VÉDELMEZŐ. Védelmező anya.

Nyílik az ajtó.

– Gyere velem! – mondja Susan.

– Nem! – vágom rá zsigerből.

Susan teljesen úgy viselkedik, mint egy MIRA. Nincsenek az arcán érzelmek, nincs a mozdulataiban semmi természetes. Most is, ahogy felfogja a tagadást, gondolkodás nélkül odalép hozzánk, megragadja Edyt a hajánál fogva, és rángatni kezdi kifelé az ajtón.

Nekiesek. Nem ész nélkül, hanem tudatosan. Több harcművészetet is elsajátítottam fiatalon, Anna apja erősen paranoiás volt, mindig attól rettegett, hogy mikor fognak minket bántani. A kedvéért felkészültem mindenre, legalábbis a Sunshine Company felvirágzása

előtt még ezt hittem.

Susan gyomron rúg. Hiába a harcművészeti tapasztalat, ez a nő meg sem érezte, amikor eltaláltam a nyakszirtjét. A rúgásában több erő van, mint egy férfiében.

Azt hiszem, mégiscsak MIRA. Hiába a név, hús-vér ember ilyen erőt nem tud kifejteni.

– Jó, megyek! – kiáltok rá.

Susan elengedi Edyt. Ez is gépies.

– Induljunk! – mondja kedves, csevegő hangon.

Amíg megyek utána, a tarkóját lesem. Hiába, nem látom a csatlakozót. Nem értem.

Kinyit egy ajtót. Bemegyek.

Ryan!

Odaszaladok hozzá, megölelem.

– Mi a fasz!? – lök el magától. – Hülye picسا!

Hát nem ismer meg? Nem ismeri meg az anyját?

Közelebb lép hozzám, egyik kezével ráfog a fejemre, a másikkal pedig a nyakamra. Mielőtt megszólalhatnék, a hüvelykujját a számba tolja, mintha valami kurva lennék. Érzem, hogy a másik ujjá a tarkómat simogatja. Időbe telik, mire leesik. Betűket rajzol.

Figyelnek minket. Mindent látnak.

– Mit akarsz? – kérdezem. Sejttem, mik mennek itt. – Megdugni?

– Baszd meg! – tör ki belőle. Érzem, hogy ott van benne, hogy baszd meg, anya, de elég fegyelmezett ahhoz, hogy ez ne bukjon ki belőle.

– Csak... – jól álcázza, de én látom rajta, hogy zavarban van. – Táncolj!

Ilyen kínos helyzetben sem voltam még, pedig már éltem meg dolgokat. De legalább akik néznek, nem

tudják, hogy a fiamnak táncolok. Mintha nem lenne mindegy. Beteg állatok azok is, lehet, még tetszene is nekik a gondolat.

Ryan odalép hozzám, végignyálja a nyakamat, megint belenyúl a számba, az ujjával valamit a nyelvem alá rejt.

– Jussatok ki! – leheli.

Aztán hátradől.

– Még két napot itt vagyunk A Pékség környékén. Lehet, eljövök még hozzád.

Aztán feláll, és faképnél hagy.

Fú. Lassan kezd összeállni a kép. Milyen beteg egy hely ez? Milyen beteg lelkek kéfélnek megcsonkított nőket? Mi lehet benne a jó? A hatalom? Egy MIRA akarat nélkül születik. Az nem uralom, csak birtoklás. De egy embernek akarata van. Azt megtörni... MIRÁ-vá csonkítani, és aztán meghágni, mint egy robotabszolgát. Na, az igazi hatalom. Hogy mi bennem az izgalmas? Az, hogy én élek. Én Élő vagyok.

A Sunshine Companyben csak vadásznak ránk. Ha felfedik, hogy nő vagy, megölnék. De itt?! Itt MIRÁ-vá gyaláznak. Itt csak az embert irtják ki a nőből.

Miután Susan visszavezet a szobámba, a nyelvem alá nyúlok. Kiveszem, amit Ryan adott.

– Mi ez? – kérdezi Anna.

Először valami mikrochipnek nézem, de ahogy forgatom, egyre világosabb, hogy ez valami más. Anna apja sok mindenre megtanított. Ezek bombák, tizenkettő, egy vékony fémszára fűzve. Alig három centi az egész, pici hadiszervezetek, a legmodernebb technológia. Általában detonátorral működtetik, de ha két ujjal összeroppantja az ember, néhány pillanat múlva felrobban. Egy is végez simán három-négy emberrel.

Tizenkettővel az egész helyet az égbe repíthetném.

– Ma kimegyünk! – mondom Edynek. – Gyere!

Kirohanunk az ajtón.

Szabadság!

Átesek valakin. Edy nyújtja a kezét, hogy felsegítsen, én is kezét nyújtok annak, akin átestem. Egy nő az. Két kísérője van. A kísérők Susanre hasonlítanak. MIRÁ-nak tűnnek, mégis valahogy mások. A nő kezét, akit vezetnek, egy fém karra cserélték. A sebei frissek, még alig van eszméleténél.

A nő rémülten néz ránk.

– Nem mehettek el! – kiabálja. – Nem mehettek el, akkor bántani fognak! – Egyre hangosabb. – Nem mehettek el!

– Csss! – próbálom csitítani, de hiába.

A két kísérő felém nyúl, de hátrébb ugrok előlük.

Letörök egy bombát a tizenkettőből, Edynek adom.

– Fuss! – kiáltom, mielőtt nekiesek az egyik nőnek.

Edy futni kezd. A másik megindul utána, de nem hagyom, egy ugrással ott termek és tarkón rúgom, amitől elveszíti az egyensúlyát. Ráugrom a másikra, de az ledob magáról. Szörnyű ereje van. Nem hiszem, hogy csont és hús alkotja a testét. Sokkal több szintetikus van benne, mint igazi emberben kéne lennie. Letörök egy bombát a fémszárlól. A maradék tizedet lenyelem. Itt baj lesz, és ha elveszik tőlem, mindennek vége.

– Fuss Edy, és ne állj meg! – kiabálom.

Összeroppan a bomba az ujjaim között. Eldobom.

A szintetikus alakított nő mögött keresek menedéket. Ha elég erős anyagból rakták össze, megvédhet a robbanástól.

* * * * *

A műtőben térek magamhoz. Hatalmas terem, végig ágyak, szürke betonfalak. Az ágyakon nők fekszenek, több, mint amennyit ebből a helyből kinéztem volna. Infúzióra vannak kötve. Mind valamilyen szervátültetésre vár. Ha tippelnem kéne, épp robottudatokat gyaláznak belőlük.

Susan a fejem mellett áll. A Pék ott ül előttem.

– Hol van a másik lány? – követeli mosolyogva. – Hová küldted?

Sajog még a fejem, alig értem, amit mond.

– Nem tudom – felelem őszintén, és kicsit megnyugszom. Nem tudják, hogy hol van Edy.

– Tudod, nagyot csalódtam ám benned – folytatja A Pék. – Most meg kell, hogy büntesselek. Muszáj megtanulnod a szabályokat, hogy megvédelmezhesselek.

– Sejttem – felelem hidegen.

– Én szeretem a feleségeimet – folytatja A Pék. – Mindet. De nekik is szeretniük kell engem. Mert feltétel nélküli szeretet nélkül nem tudunk életben maradni. Nézd meg Susant! – mutat végig a nőn. – Ő már tudja. Ő már megtanulta. Sokat vitáztunk régen, sokszor meg kellett büntetnem őt is, mert nem volt ő sem mindig ilyen békés és gyönyörű. De most már mindene az enyém, ezért ő is megkap tőlem mindent, amit adhatok neki. Mert jól viselkedik. Nem lázad. Talán már nem is gondolkodik, csak amikor megengedem neki.

– Mint egy MIRA.

A Pék megvonja a vállát.

– Hiszen ez a női létezés értelme. Isten az engedelmességre teremtette a nőt. De kik vagyunk mi, hogy újraalkossuk gépekből? Az Isten adta nőt kell visszavezetnünk az engedelenség útjára. Ezt a Companyben nem tudják. Ezt csak én tudom.

– Ennyi erővel lehetnél A Próféta is.

– Az elcsépett – csóválja a fejét A Pék.

– Lehet. De szerintem te sem gondold mindezt komolyan. Egyszerűen csak egy szadista, beteg fasz vagy.

– Susan! – szól A Pék.

Susan elővesz egy szikét.

– Felfordul tőled a gyomrom – mondom.

– Akkor majd megesszük, hogy ne háborogjon! – szól A Pék, majd Susanhoz fordul. – Cseréld ki neki!

Susan az ágy alá nyúl, kutakodik egy kicsit, aztán elővesz egy ládát. Mellém teszi. „Gyomor” – ez áll rajta. Persze szintetikus. Ilyet orvosok használtak anno, de a Company területén belül a férfiak ma is ilyet kapnak, ha cserélni kell az eredetit. A legmodernebb technológia, olyasmí, mint amilyen fejlesztésű szívet láttunk nem olyan rég Edyvel. Susan szikét vesz elő.

Susan belém mélyesztí a szikét.

– Anyád! – szívom a fogam között. – Érzéstelenítés nem jár?

– Neked nem – felel A Pék. – Mert elárultál, pedig megmentettelek.

– Rohadj meg!

Lassan feltárul a belsőm. Nem tudok eszméletemnél maradni, de nem is akarok, jobb ezen minél hamarabb túlesni.

– Nem úszod meg ennyivel! – ébresztget A Pék.

Még mindig fáj. Még mindig vérzek. Susan még mindig műt.

– Ha már tökéletes leszel – bűg A Pék – lehetsz majd a feleségem.

Erre nem mondok semmit. Ömlik a vérem. Susan minden vágása tökéletesen pontos, tényleg nincs már benne semmi emberi.

Kiemeli a gyomromat, és ahogy leteszi mellém egy tálcára, megint elájulok.

Újból felébresztettek. Izzadok. Alig tudok magamról, de látom, hogy A Pék ott áll előttem, mellette áll Susan is, már a sebet varrja össze. A műgyomor már bennem van. Újabb kábulat.

– Nekem kell majd megfőzőnöm? – kérdezem erőtlenül.

A Pék szeretetteljesen elmosolyodik. Bólint. Az engedelmességet hallja ki a hangomból.

– Megfoghatom?

Susan a kezembe adja a gyomrot. A gyomrom. Még mindig csupa vér. Rettentően fáj a seb. A légzésem megint lassul, de már nem akarok elájulni. Nagyokat pislogok, minden pislogás kitisztítja az elhomályosulni akaró képet előttem.

Forgatom a szervemet. Undorító.

Ekkor egy nő érkezik sietve. Odahajol A Pékhez.

– Valaki kijutott – súgja. – Az ajtót berobbantották.

A Pék feláll.

– Egy keresőcsapatot! Azonnal!

– Várj! – kiáltom. Hiszen csak erre vártam. – Uram! Előbb hadd válasszam ki a hitvesi nevemet!

A Pék megtorpan.

– A nevem Éva! – mondom. – Éva vagyok. ÉVA.
Rámarkolok a gyomromra. Tíz bomba van benne.
– Élő, Védelmező, Anya. És a lányom biztonságban
van, gecikém!
A gyomromban elkattan valami a kezem alatt.
Éva örök.
Tűz. Láng. Halál.

TARTALOMJEGYZÉK

Daz D. – Szombatok íze	5
Ronnie W. A. – Falatnyi szeretet	20
Emy Dust – Merev testek	44
Pálffy Gergő – Restancia	71
Dénes H. K. – Disznósült	92
Daz D. – Hajnali ajtó	110
Estell Ivy – Écorché	121
Pádár-Csernus Vivien – Budapest sertésragu	143
Dénes H. K. – Mindennapi kenyерünk	161
Alan Dave Darel – Csülök pékné módra	181

Köszönjük, hogy velünk tartottál!

**Ha olvasnál még tőlünk, a Museliére
Alkotói Csoport antológiáit ingyenesen
letöltheted a Book Dreams Kiadó
weboldaláról!**



